

Universitätsbibliothek Wuppertal

Ērodotu Alikarnassēos Historiōn Logoi 9, epigraphomenoi Musai

Herodotus

Genevae, 1618

Liber sextus: Erato

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1452)

HERODOTI HALICARNASSEI HISTORIARVM LIBER sextus, qui inscribitur

ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΕΚΤΗ, ἑκτη ἀπομνημόνιον

ΕΡΑΤΟ.

ΕΡΑΤΩ.

ARISTAGORAS quidem Ionicae rebellionis author ita oppetiit. Histiaus autem Mileti tyrannus, a Dario com-
 meatum adeptus, Sardis venit. eo quum venisset e Suis, interrogatus est ab Artapherne Sardiū
 praefecto, quidnam ei videretur Iones ad rebellandum induxisse: & quum ne-
 garet se id scire, quinimo mirari quod actum esset, tanquam eius rei prorsus
 ignarus, Artaphernes, qui cum fuisse artificem comperisset, id ipsum intu-
 ens, inquit, Histiae, sic res haec se ha-
 bet, Hunc calceum tu quidem consui-
 sti, Aristagoras autem sibi induit. Hoc
 Artaphernes ad rebellionem pertinens
 dixit: quem Histiaus, tanquam rei gna-
 rum, veritus, prima statim nocte fuga se
 ad mare proripuit, regem Darium fru-
 stratus, cui Sardiniam insulam maxi-
 mam in illius potestatem redacturum
 se pollicitus, subiit primas partes Ioni-
 ci belli aduersus Darium gerendi. Is
 quum in Chium transmisisset, a Chiis
 in vincula coniectus est, exploratum
 habentibus eum a Dario illuc isse ad
 res novas moliendas: sed vbi omnem
 cognouere rationem, quod regi hostis
 esset, hominem soluerunt. Ibi inter-
 rogatus Histiaus ab Ionibus cur ita
 prompte Aristagorae vt a rege deficeret
 delegasset, & tanta clade Iones affe-
 cisset, non dixit causam penes illos
 merito fuisse, sed regem Darium con-
 stituisset, Phoenices e sedibus suis amo-
 tos in Ionia transferre, & Iones in Phoe-
 nicē, & hac causa litteras ea de re se mi-
 sisse. Quibus verbis, quū nihil omnino
 rex constituisset, ipse Iones terrefaciebat.
 Post haec ad Persas qui Sardibus erant,

AΡΙΣΤΑΓΟΡΗΣ μὲν νῦν Ἰω-
 νίῳ ἀποστῆσας, ἔτιω τελευτᾷ.
 Ἰστιαῖος δ' ὁ Μιλήτου τυραννος με-
 μετημένος ὑπὸ Δαρείου, παρὶν
 ἐς Σάρδεις. ἀπιγμῶν δ' αὖθις ἐκ
 τῶν Σούσων, εἶρετο Ἀρταφέρνης ὁ Σαρδίων ὑπαρ-
 χος, καὶ κοῖον τι δοκέει Ἰωνας ἀπεσταίαι. ὃ δ' οὔτε εἶ-
 δέναι ἐφην, ἐθαύμαζε τε δὲ γερῆνος, ὡς εἶδεν δῆθεν
 τῶν παρόντων ὀρηγμῶν ὄψιν ἀμύμος. ὃ δ' Ἀρταφέρ-
 νης ὀρέων αὖθις τεχνάζοντα, εἶπε, εἰδώς τ' ἀπρεκίλω
 τῆς ἀποστάσιος, Οὕτω τοι Ἰστιαῖε ἔχει καὶ ταῦτα ἑ-
 ὀρηγμῶν τῶν δ' ὑποδῆμα ἔρρα φασ μὲν σὺ,
 ὑπεδῆσθαι δὲ ὁ Ἀρταφέρνης. Ἀρταφέρνης
 μὲν ταῦτα ἐς τὴν ἀποστάσιν ἔχοντα εἶπε Ἰστιαῖος
 δ' εἶπας ὡς σωμέντα Ἀρταφέρνηα, ὑπὸ τ' ὀρεῶ-
 τῶν ἐπελθοῦσαν νύκτα ἀπέδρη ὅτι θαλάσσιον βα-
 σιλεῖα Δαρείου ἔξηπατικῶς ὡς Σαρδῶν ἤσον τὴν
 μεγίστην ὑποδῆματος κατεργάσασθαι, ὑπε-
 δῆσε τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίαν τῆς πρὸς Δαρείου
 20 πολέμου. Ἀρταφέρνης δ' ἐς Χίον, ἐδέσθη ὑπὸ Χίων,
 καταγνωσθεὶς ὑπὸ αὐτῶν νεώτερον ὀρηγμῶν
 ἑσθῆσιν ἑσθῆσιν ἐς ἐαυτὸν ἐκ Δαρείου. μαθόντες μὲν τοι οἱ
 Χίοι τῶν πρῶτα λόγων, ὡς πολέμιος εἶη βασιλεῖ, ἐ-
 λυθῶν αὖθις. Ἐνθαῦτα δὲ εἰρωτεύμενος ὑπὸ
 τῶν Ἰώνων ὁ Ἰστιαῖος κατὰ πρῶτον οὕτω ἐπέ-
 ρειλε τῶν Ἀρταφέρνη ἀπίστασθαι ἀπὸ βασιλῆος,
 καὶ κατὰ τὸ σούστον εἶη Ἰωνας ἔξεργασμῶν τὴν
 μὲν ἡγεμονίαν αὖθις αἰλίω οὐ μάλα ἐξέφανε, ὃ
 δὲ ἐλέγε σφι, ὡς βασιλεὺς Δαρείος ἐβουλεύσαι-
 30 ρ Φοίνικας μὲν ἔξαναστῆσας, ἐν τῇ Ἰωνίῃ κατοικί-
 σαι, Ἰωνας δὲ, ἐν τῇ Φοινίῃ καὶ τούτων εἶνεκα
 ὀπταίλει. εἶδεν ὑπὸ τῶν βασιλῆος βε-
 λυσσάμενος, ἐδειμάτου εἶναι Ἰωνας. Μετὰ δὲ
 ὁ Ἰστιαῖος δι' ἀγγέλου ποιθῆμενος Ἐρμίππου, ἀν-
 δρὸς Ἀρταφέρνη, τοῖσι ἐν Σαρδίσι εὐδοσι Περσέων

I A Dario dimissus, 2 Artaphernes illum astute respondere videns, dixit, vt qui veram defectionis causam compertam haberet. 3 Rege Dario decepto, in cuius potest. quum Sard. ins. max. se redacturum esset pollicitus, subiit pr. 4 Iudicantibus, vel, Existimantibus. 5 Per litteras, vel per nuncios suasisset, aut imperasset. 6 Veram causam illis minime exposuit. 7 Quū rex haec facere minime deliberasset,

ἐπεμπε βιβλία, ὡς περὶ λεγεωνομένων αὐτῶν, ἀποστράτους πέρι. ὃν Ἑρμιππος πρὸς αὐτὸν μὲν ἀπέπεμψε, οὐκ ἰδοί, φέρων δὲ ἐνεχείρισε τὰ βιβλία Ἀρταφέρνηϊ. ὃν, μαθὼν ἅπαντες ἠγνοῦντες, ἐκέλευε Ἑρμιππον τὰ μὲν αὐτῶν τῷ Ἰστιαίου, δοῦναι φέροντα τοῖσι δὲ ἕτεροι, τῶν ἀμοιβῶν τὰ αὐτῶν τῶν Περσέων ἀντιπεμπόμενα Ἰστιαίῳ, ἐωυτῶν δοῦναι. Τούτων δὲ ἠγνοῦντων φημερῶν, ἀπέκτεινε ἐν ταῦτα πολλοὺς Περσέων ὃ Ἀρταφέρνης. Περὶ Σαρδισμῶν δὲ ἐγένετο ταραχή. Ἰστιαίου δὲ, ταύτης ἀποσφαλέντα τὴν ἐλπίδος, Χίοι κατήχθη ἐς Μίλητον, αὐτῶν Ἰστιαίου δεινότητος. ὃν Μιλήσιοι ἀσπίδοι ἀπαλλασθέντες, ἔεισαν ἄλλοι, οὐδὲ αὐτῶν πρὸς ἑαυτοὺς ἕτερον ἄλλον τύραννον δέχεσθαι ἐπὶ τῷ χωρίῳ, οἷα ἐλθὼν εἰς τὸν Ἰστιαίου. Ἐδὴ (νυκτὸς γὰρ ἐξίσσης βίη ἐπειρᾶτο χαλιῶν ὃ Ἰστιαίος ἐς τὴν Μίλητον) πτερώσκεται Ἑρμιππον ἐκ τῆς Μιλησίων. ὃ μὲν δὴ ὡς ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς ἐωυτῶν γῆς, ἀπικνεύεται ὀπίσω ἐς τὴν Χίον. ἐν τῷ δὲ τῷ (ὃ γὰρ ἐπειθε αὐτὸν Χίος ὡς τὴν ἐωυτῶν δουλωσάντας) διέβη ἐς Μιτυλήνῃν, καὶ ἐπίσει Λεσβίους δουλωσάντας. ὃν, πληρώσαντες οὐκ ἔπειτα πτερώσαντες, ἐπέπλεον ἅμα Ἰστιαίῳ ἐς Βυζάντιον. ἐν ταῦτα δὲ ἰζόμενοι, τὰς ἐκ τῆς Πόντος ἐκπλωσάντας τῶν νεῶν ἐλάμβανον, πλὴν ἢ ὅσοι αὐτῶν Ἰστιαίῳ ἐφασάν ἐπιμεῖναι ἐπὶ πείθεσθαι. Ἰστιαίος μὲν νῦν καὶ Μιτυλήνῃσι ἐποίησε ταῦτα. ὅτι δὲ Μίλητον ἀντιπλοῦντος πολλοὺς καὶ πεζοὺς ἔσχετο πρὸς ἑαυτοὺς. συγγραφέντες γὰρ ἑστρατηγῶν τῶν Περσέων, καὶ ἐν ποιεσάντες στρατοπέδων, ἠλαίων ὅτι τὴν Μίλητον, ἄλλα πολίσματα πρὸς ἐλάσσονος ποιησάντες. τῶν δὲ ναυκόων Φοίνικες μὲν ἔσαν πρὸς ἑαυτοὺς, σιωπηροὶ ὄντες καὶ Κύριοι, νεωστὶ κατεστραμμένοι, καὶ Κίλικές τε καὶ Αἰγύπσιοι. ὃ μὲν δὲ ὅτι τὴν Μίλητον καὶ τὴν Ἰωνίαν ἐστρατεύοντο. Ἴωνες δὲ, σιωπάζοντες ταῦτα, ἐπεμπον πρὸς ἑαυτοὺς σφῆρον αὐτῶν ἐς Γαλιάνιον ἀπικνεύοισι δὲ τῶν τοῖσι ἐς τὸν Ἰστιαίου, καὶ βαλδομοῖσι, ἔδοξε πεζὸν μὲν στρατὸν μηδένα συλλέγειν ἀντίστοιχον Πέρσῃσι, ἀλλ' ἐκ τείχεος ὡς δυνατὸν ῥύεσθαι αὐτοὺς Μιλησίοις. ὃ δὲ ναυτικὸν ὄντων, ἑπολεμπομένοις μηδεμίαν τῶν νεῶν. πλοῦσαντας δὲ, συλλέγεσθαι τὴν ταχίστην ἐς Λαδίαν, πρὸς ναυμαχίοντας Μιλησίου. ἢ δὲ Λαδίη, ἐστὶ νῆσος μικρὴ ὅτι τῆς πόλι τῆς Μιλησίων κειμένη. Μετὰ δὲ ταῦτα, πεπλοῦσαντες τῆσι νηυσὶ παρῆσαν Ἰωνες. σὺ δὲ σφί, καὶ Αἰολέων ὅσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται.

212

litteras dat, tanquam secum antea de rebellione colloquutos : quas litteras fecit per nuncium quendam Hermippum Atarniteum. Eas Hermippus non iis ad quos dabantur reddidit, sed Artapherni. Ille, omnibus quæ agebantur cognitit, iubet Hermippum & eas reddere quibus Histiaeus mittebat, & quæ vicissim à Persis ad Histieum responderentur, sibi dare. Ita rebus palam factis, Artaphernes de multis Persarum supplicium sumpsit. Et Sardibus quidem tumultus extitit : Histiaeus autem hac spe lapsus, exoratis Chiis, Miletum reductus est. Sed Milesii, libenter etiam Aristagora liberati, nullo pacto animū inducebant ad alium tyrannum illuc recipiendum, utpote gustata libertate. Histiaeus sub noctem conatus introire Miletum, à quodam Milesio in femore vulneratus est. Ita reiectus à patria sua, rursus se recepit in Chium : atque illinc, quoniam Chios ad tradendas sibi naues inducere non poterat, traiecit Mitylenen : Lesbiique ut sibi traderent naues persuasis, octo illorum triemibus armatis Byzantium remigavit. Ibi que subsidens, nauigia quæ ἐ Ποντο προδιδαντο interciperet, præter eorum qui se paratos obsequi sibi assentiebantur. Histiaeo & Mitylenæis hæc agentibus, aduersus ipsam Miletum ingens exercitus hostium classarius pariter & terrestris in expedito erat. Duces enim Persarum coactis in vnum copiis cuncti in eam contendebant, minoris cetera oppida facientes. Inter classarios promptissimi erant Phœnices, cum quibus militabant & Cyprii recens subacti, & Cilices, & Ægyptii. Hos aduersus Miletum & ceterā Ioniam venturos quum accepissent Iones, miserunt suos quique primores ad commune Græciæ concilium. Quibus in eum locum coactis, atque deliberantibus, visum nullas debere terrestres copias aduersus Persas contrahi, sed Milesios mœnia per seipso pro viribus tutari, ceteros classem instruere nulla naui prætermissa : instructaque classe, primo quoque tempore contractos apud Ladam ante Miletum pugna nauali decernere. Lada autem, parua quædam est insula, vrbi Milesiorum obiacens. Post hæc impletis nauibus Iones præsto fuerunt, comitantibus Æolibus qui incolunt Lesbii.

1 Atque adeo Histiaeus sub n. 2 Quumque Lesbii ut sibi naues darent persuasisset, hi triemes octo armarunt, quibus cum illo Byzantium navigarunt. Ibi que subsidentes nauigia q. e. p. pr. interciperet, præterquam eorum qui se Histiaeo paratos obsequi dicebant. 3 Expectabatur. 4 Sed è mœnibus Milesios hostium impetum pro viribus propulsare : classem autem instruere, etc. 5 Quicumque agrum Æolicum incolunt,

atque

« Επὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν ἀπορήματα,
 « Ἄνδρες Ἴωνες, ἢ εἴ ἐλθῆτε ἢ δόλοισι, καὶ τῶτοι-
 « σι ὡς δρηπῆται. νῦν ὦν ὑμεῖς, ἡμῶν βέβηκατε ἀ-
 « λαμπρίας εἰδέκατος, ὃ πῶδα χεῖμα μὲν πόνος ὑ-
 « μῖν ἔσται, οἷοί τε ἵέσθε, ὑπερβαλλόμενοι δὲ ἐν-
 « δυτίοις, εἴ ἐλθῆτε. εἴ ἢ μαλακίη τε καὶ ἀπαξίη
 « διαχρήσατε, ὁ δὲ μίμω ὑμῶν ἔχω ἐλπίδα μὴ οὐ
 « δώσειν ὑμέας δίκην τῶ βασιλείῃ τῆ Σποσάσιος. ἀλλ'
 « ἐμοὶ τε πείθεσθε, καὶ ἐμοὶ ὑμέας ἀδύς ἐπιτρέψατε. καὶ
 « ὑμῖν ἐγὼ, θεῶν τε αἰετῶν νεμόντων, ὑποδέχομαι ἢ ἔσσυ- 10
 « μίξην δὲ πολέμοις, ἢ συμμίσησθαι, πολλὸν ἐλασ-
 « σώσεσθαι. Ταῦτα ἀκούσαντες Ἰῶνες ἐπιτρέποισι
 « σφέας ἀδύς τῶ Διονυσίῳ ὃ ἢ αἰάζων ἐκάστοτε ἐπι-
 « κέρας τὰς νέας, ὅπως τοῖσι ἐρέτησι χεῖρα, δέκ-
 « πλοον παιδόμενος τῆσι νηυσὶ δι' ἄλληλων, καὶ δὲ
 « ἐπιβάτας ὀπλίσει, ὃ λοιπὸν τῆ ἡμέρας τὰς νέας ἐ-
 « χεσκε ἐπὶ ἀγκυρέων παρῆχέτε τοῖσι Ἴωσι πόνον δι'
 « ἡμέρας. μέχρι μὲν νῦν ἡμερῶν ἐπὶ ἀεὶ πείθοντο καὶ
 « ἐποίησαν ὃ κελδομόρον. τῆ ἢ ἐπὶ ταῦταισι, οἱ Ἴωνες,
 « οἷα ἀπαθῆς ἐόντες πόνων τοῖσδε, τετραμύριοι τε ἀ- 20
 « λαμπυρήσασιν καὶ ἡλίω, ἐλέξαντες ἐαυτοὺς ἀδύς,
 « τίνα δαμῶνων παραβάντες, ἀδύς ἀναπύμπλαμν;
 « οἷτινες πῶδα φερόντες, καὶ ἐκπλάσαντες ἐκ τῆ
 « νόσ, ἀνδρὶ Φωκαεὶ ἀλαζόνι, παρεχόμενοι νέας τρεῖς,
 « ἐπιτρέψαντες ἡμέας ἐαυτοὺς ἐχόμενοι, ὃ πῶδα λα-
 « βῶν ἡμέας, λυμάνεται λύμησι ἀνηκέστοι καὶ δὲ πολ-
 « λοι μὲν ἡμέων ἐς νέσους περὶ ὠκεῖσι, πολλοὶ δὲ ἐπι-
 « δοξοὶ τῶν τῶ πείσεσθαι. ὅτε τοῦτων τῆ κακῆν, ἢ
 « μὴ γε κρέσσον καὶ ὅτι δὲ δὴ ὁ παθῆν ὅστι, ὃ τῆ μέλλεσθαι
 « δὲ λήην ὑπομῆσαι, ἢ πῆσθαι, μὲν ἢ τῆ παρέδωκε 30
 « συνέχεσθαι. Φέρετε, τῶ λοιπὸν μὴ πῆσθαι αὐτῶν.
 « ταῦτα ἐλέξαν. καὶ μὲν ταῦτα αὐτίκα πείσεσθαι ὁ δὲ
 « ἦτελε, ἀλλ' οἷα φερόντες, σκίνας τε πηξάμενοι ἐν τῆ
 « νήσῳ, ἐσκησθέντες, καὶ ἐσβάντες ὅτι ἐτέλεσκον ἐς
 « τὰς νέας, ὅτι ἀπαθῆσθαι. Μαθόντες ἢ ταῦτα ἀ-
 « γνόμωρα ἐκ τῆ Ἰώνων οἱ φερόντες τῆ Σαμίων, ἐν ταῦ-
 « τα δὲ παρ' Αἰάκεος ὃ Συλοσάντος, κείνοις δὲ φερότε-
 « ρον ἐπεμπε λόγους Αἰάκης, κελδόντων τῶ Πέρσεων,
 « δεόμενος σφῶν ἐκλιπῆν τῶ Ἰώνων συμμαχίῳ
 « Ἰάμοι ὦν, ὁρέωντες ἅμα μὲν εὐδοῦσαν ἀπαξίῳ 40
 « πολλῶν ἐκ τῶ Ἰώνων, ἐδέχοντο δὲ λόγους ἅμα δὲ
 « ἔατε φάμετό σφι εἴ ἢ ἀδύατον ἀβασιλῆος ἀπορή-
 « ματα ὑπερβαλέσθαι, ὅτι τε ἐπιβάται ὡς εἰ καὶ
 « ὃ παρὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖαν τῶ Δαρείον,
 « ἄλλο σφι παρέσθαι πενταπλήσιον. ὅτι φάσιος ὦν
 « ἐπιβατόμοροι, ἐπεί τε ἄχιστα εἶδον δὲ Ἰῶνας ὄβρι-
 « στικῶν ἐπὶ χερσὶν, ἐπὶ δὲ ἐπιπύοντα ὅτι ποῖσθαι
 « ἰατεῖα ἀσφῆτερα καὶ ἀίδια. ὃ ἢ Αἰάκης, παρ' ὅτι βίβας λόγους ἐδέχοντο, πᾶσι μὲν Ἰω Συλοσάντος

Quoniam in summo ancipiti res nostræ
 sunt, viri Iones, ut aut liberi simus aut
 ferui, & quidem tanquam fugitivi, si vul-
 tis deuitare calamitates, subeundus est
 vobis impræsentiarum labor: ita supera-
 tis hostibus liberi esse poteritis: sin au-
 tem ignaui fueritis, & ab ordine reces-
 seritis, nullam vestri spem habeo quo-
 minus pœnas regi rebellionis detis. Sed
 assentiamini mihi, & vosipfos mihi per-
 mittite, & ego, diis & æquo iuuantibus,
 recipio vobis aut non concursuros hos-
 tes, aut si concurrent, multo inferiores
 futuros. His auditis, Iones sese Dio-
 nysio permisere. Ille classem assidue in
 cornua producens, ut remiges exerce-
 ret, subinde loca inter nauigandum va-
 riare cogitabat, quin etiam propugnato-
 res armatos esse, & reliquum diei naues
 in ancoris stare: quotidie laborem Ioni-
 bus exhibens, ad septimum vsque diem
 obtemperantibus atque imperata faci-
 entibus. Post eum diem Iones, utpote
 talium laborum insueti, tum defatiga-
 tione, tum sole afflictati, inter se dixere,
 Quo nos deorum offenso ista patimur?
 qui desipientes ac mēte capti viro Pho-
 censi superbo tres naues habenti, omni-
 no nos permisimus, eumque toleramus?
 quos ille sumptos perdit intolerabilibus
 ætumnis: quorum multi in morbum in-
 ciderunt, multi idem passuri videntur.
 quibus fatius est quiduis aliud quam
 hæc mala pati, atque adeo seruitutem,
 siqua futura est, expectare, quam præ-
 senti afflictari. Agite, huic ne deinceps
 obtemperemus. Hæc inter se lo-
 quuntis, mox deinde nemo illi parere
 velle, sed tentoriis more militari in in-
 sula defixis, frui vmbraculis, ac nolle na-
 ues ingredi, neque ad munia sua redire.
 Id animaduertentes Samiorum duces, &
 magnam Ionum confusionem, puta-
 uerunt sibi admittendam orationem
 Persarum, quam per nuncium aperue-
 rat Æaces Sylofontis filius, rogans ut à
 fociis deficerent, quum præsertim non
 fieri posse videretur ut regis potenti-
 am superarent, ac probe scirent, si præ-
 sentem Darii classem superassent, aliam
 quincuplo maiorem adfuturam. **¶**
 Ati igitur occasionem, vbi primum vi-
 derunt Iones negantes se in officio fu-
 turos, lucrifaciendam putauerunt suo-
 rum sacrorum atque priuatorum con-
 seruationem. Æaces autem, cuius ora-
 tionem admisere Samii, filius Sylofontis

κατεφάμετό σφι εἴ ἢ ἀδύατον ἀβασιλῆος ἀπορήματα ὑπερβαλέσθαι, ὅτι τε ἐπιβάται ὡς εἰ καὶ ὃ παρὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖαν τῶ Δαρείον, ἄλλο σφι παρέσθαι πενταπλήσιον. ὅτι φάσιος ὦν ἐπιβατόμοροι, ἐπεί τε ἄχιστα εἶδον δὲ Ἰῶνας ὄβρι-
 στικῶν ἐπὶ χερσὶν, ἐπὶ δὲ ἐπιπύοντα ὅτι ποῖσθαι ἰατεῖα ἀσφῆτερα καὶ ἀίδια. ὃ ἢ Αἰάκης, παρ' ὅτι βίβας λόγους ἐδέχοντο, πᾶσι μὲν Ἰω Συλοσάντος

I Quantunque futura est,

Æacis filii fuit, Sami tyrannus, ab Aristagora Milefio exutus principatu, quē admodum alii Ionie tyranni. Itaque posteaquam Phœnices nauigare aduersus Iones cœperunt, Ionesque & ipsi naues in cornua digestas producere, ac propius ventum est, præliumque confertum, tunc quinam Iones ignaui, quive egregii fuerint, haud queo pro comperto scribere, quia alius in alium reiicit culpam. Dicuntur tamen Samii, quemadmodum cum Æace composuerant, sublatis velis ex acie excessisse, Samumque abisse, præter decem naues, quarum trierarchi permanserunt, dimicaruntque, nolentes dicto audientes esse suis ducibus. Quo ex facto cōmune Samiorum concilium eis donauit vt ipforum nomina à maioribus repetita, tanquam egregiorum virorum in lapide scribebantur: extatque is lapis adhuc in foro. Lesbii videntes Samios qui iuxta erant fugam capeßere, idem fecere quod Samii. Quum id plerique Ionum facerēt, eorum qui pugnando perßistere, Chii præcipue circumuenti sunt, & quia nolēbant perfide agere, edita egregia opera oppreßi. Qui (vt superius dictum est) centum naues quum præberent, singulas cum quadragenis propugnatoribus delectorum ciuium, etfi cernerent permultos sociorum esse proditores, tamen inique se facturos censuerunt si illorum similes essent: sed relictis cum paucis sociis discursando dimicauerunt, donec compluribus captis hostium nauibus, pluribus suarum amissis, cum ceteris in terram suam perfugerunt. Quorum vero naues inualidæ erant, quia laceratæ, iis Chii insequente hoste ad Mycalem fugientes, impactis terræ nauibus ac relictis, per continentem pedestre iter fecerunt. Et quum in agrum Ephesium ingressi essent, sub noctem ad urbem contenderunt, quum illic à mulieribus sacra legiferæ Cereris fierent. quos armatos Ephesii ingressos agrum suum vidētes, quum de eis nihil audissent, suspicati fures esse & ad mulieres tēdere, vniuersi ad vim arcendam procurrerunt, Chiosque interemerūt: & hi quidē hoc casu occiderunt. Dionysius autem Phocensis, posteaquam res Ionum accisas intellexit, captis tribus hostium nauibus, abiit non iam in agrū Phocensem, (probe sciens eum cum cetera Ionia direptū iri)

τῷ Αἰάκῳ, τυραννὸς δ' ἐὼν Σάμου, ὑπὸ τῷ Μιλήσιῳ
 Ἀρισταγόρῳ ἀπεστέρητο πλὴν δ' ἑλπίων, κατὰ τὸ οἰόμενοι
 ἄλλοι τῷ Ἰωνίῳ τῶν ἑταίρων. Τότε τῶν ἐπεὶ ἐπέπλεον
 Φοίνικες, Ἰῶνες αὐτὰν ἤρην, καὶ αὐτοὶ τὰς νέας ἐπέκτε-
 ρασ. ὡς δ' ἔκ' ἀγροῦ ἐγέρθησαν, καὶ σιωπῆσιν ἀλλήλοισι
 ἔσθ' ἄβουτεν, οὐκ ἔχον ἀπεκείως συζητῆσαι οἱ Ἰῶνες τῷ
 Ἰωνίῳ ἐγέρθησαν ἀνδρες κακοὶ ἢ ἀγαθοὶ ἐν τῇ ναυμα-
 χίῃ ταύτῃ. δὴ ἠλοιοὶ γὰρ καταπιάνονται. λέγουσι δὲ Σά-
 μιοι εἰς ταῦτα, καὶ τὰ συγκείμενα πρὸς τῷ Αἰάκῳ,
 αἰετὰ μὲν οὖν ἄισια, ἀποπλάσσει ἐκ τῷ Ἰωνίῳ ἐς πλὴν
 Σάμου, πλὴν ἑνδεκά νεῶν Ἰουτέων δ' ἄπειρα ῥῆσι
 ἐμῶν καὶ ἐναυμάχων, ἀνηκουσῆσαντες τοῖσι στρα-
 τηρίσι. καὶ σφίσι κοινὸν τῷ Σαμίῳ ἐδωκε δὴ τὸ
 τὸ δ' ἄρημα, ἐν τῇ ἡλιαγαφίῳ παρ' ἑστῆς,
 ὡς ἀνδράσι ἀγαθοῖσι ἡμιόμοισι καὶ ἐστὶ αὐτῇ ἡγή-
 λη ἐν τῇ ἀγρῇ. ἰδοῦ μὲν οὖν καὶ Λέσβιοι σὺν πρῶ-
 χίας φθύνοντας, ταῦτ' ἐποίησαν τοῖσι Σαμίῳσι ὡς δ'
 καὶ πλεῖνες τῷ Ἰωνίῳ ἐποίησαν ταῦτα ταῦτα.
 Τὰν δὲ φθαρμένων ἐν τῇ ναυμαχίῃ περὶ τῆς
 20 ἄντην χύματα Χίοι (ὡς ἀποδεικνύμενοι τε ἐργα-
 λαμωρὰ ἐστὶν ἐτελοκακόντες) οἱ παρείρηστο
 μὲν, ὡς σφίσι περὶ τὸν ἑρῆσθι, νέας ἐκείτων καὶ ἐπ'
 ἐκείτης αὐτέων, ἀνδρας τεσσάρων τῶν ἀφ' ὧν
 λογάδας ἐπιβαθύνοντας ὀρέωντες δ' οὐκ πολλοὶ
 τῷ συμμάχων πρὸς δίδοντας, οὐκ ἐδικαίω ἡμέ-
 ρα τοῖσι κακῶσι αὐτέων ὁμοῖοι, ἀλλὰ μετ' ὀλίγων
 30 συμμάχων μεμωωμένοι, διεκπλώνοντες ἐναυ-
 μάχων, ἐς ὃ τῷ πολεμίων ἐλόντες νέας συχνὰς, ἀ-
 πέβαλον τῷ σφετέρων νεῶν τὰς πλεῖνας. Χίοι μὲν
 δὲ τῆσι λοιπῆσι τῶν νεῶν ἀποφθύρισσι ἐς πλὴν ἐ-
 ωῦ τῶν. Ὅσοι δὲ τῷ Χίων ἀδιώτατοι ἔσαν αἱ
 νέες ὑπὸ τρωμάτων, οὗτοι δὲ ὡς ἐδίακοντο, καὶ ἄ-
 φυλατοῖσι πρὸς πλὴν Μυκαλίου. νέας μὲν δὲ αὐτῶν
 ταύτην ἐποκείλαντες κατέλιπον, ἣ δ' ἔπειτα ἐκομι-
 ζοντο δὴ τῆς ἡπείρου. ἐπεὶ δ' ἐπέβαλον ἐς πλὴν Ἐ-
 φεσίου κομιζόμενοι ἣ Χίοι, νυκτὸς τε ἀπικέσθ' ἐς
 αὐτῶν, καὶ ἔονταν τῆσι γυναιξὶ ἀβέβητο μοφορέ-
 ων, εἰς ταῦτα δὲ ἣ Ἐφέσιοι, οὔτε πρῶτα κηρύττες ὀ-
 πωσ εἶχε περὶ τῶν Χίων, ἰδόντες τε στρατὸν ἐς πλὴν
 40 χερῶν ἐσβεβληκότα, πᾶν γὰρ σφέας καταδύξαντες
 ἐπὶ κλάπας, καὶ ἰέναι ἐπὶ τὰς γυναικας, δὲ εὐβοήτων
 πρῶτον μὲν, ἐκ τῆνον σὺν Χίοις. ὅσοι μὲν νυκτὶ αὐτῆ-
 σι περὶ πλὴν τύχησι. Διονύσιος δ' ὁ Φωκαεὺς, ἐπεί τε
 ἔμαθε τῷ Ἰωνίῳ τὰ ἀρηήματα διεφθαρμένα, νέας
 ἐλὼν τρεῖς τῷ πολεμίων, ἀπέπλεε ἐς μὲν Φώκαιον
 ἐκέτι, δὲ εἰδὼς ὡς ἀνδρα ποδῆσι σὺν τῇ ἄλλῃ Ἰωνίῳ

XIV

XV

XVI

XVII

214

1 Quin & Ionum bona pars idem faciebat. Inter eos vero qui in pugna perßiterunt, Chii asperrime tractati fuerunt, quippe qui egregia facinora ederent, nullumque laborem detrectarent. Qui (vt sup.

ὁ δὲ Ἰφίως ὡς εἶχε, ἐπλεεῖς Φοινίκῳ γαυλοῖς δὲ εἰ ταῦτα καταδύσας, καὶ ζήματα λαβῶν πολλὰ, ἐπλεεῖς Σικελίῳ. ὄρμεωμένος δὲ εἰθύτην, ληστὴς κατεστῆκε Ἐλλιάων μὲν Ἐσθδένος, Καρχηδονίων δὲ καὶ Τυρσίων. Οἱ δὲ Πέρσαι ἐπεὶ τὴν ναυμαχίην εἰχῶν εὐδ' Ἴωνας, τὴν Μίλητον πολιορκέοντες ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης, καὶ ὑπερύσσοντες τὰ τεῖχεα, καὶ πόρτοιας μηχανὰς πρὸς φέροντες, αἰρέοισι κατ' ἀκρῆς, ἐκ τῶν ἐτεί δ' ἀπὸ τῆς ἀποστάσιος τῆς Ἀρσαγέρω καὶ ἰσθμῶν ποδίσαντο τὴν πόλιν, ὥστε συμπεσεῖν ὁ πάρος τὰς χρηστῆν τῶν εἰς Μίλητον ἡμοῦν. Χρεωμένοι γὰρ Ἀργείοισι ἐν Δελφοῖσι περὶ σωτηρίας τῆς πόλιος τῆς σφετέρης, ἐχρήσθη ἑπὶ κείνῳ χρηστέλιον. ὁ μὲν ἐς αὐτοὺς εὐδ' Ἀργείοις φέρον, τὴν δὲ παρρησίῳ ἐχρηστέεῖς Μιλησίοις. ὁ μὲν νῦν ἐς εὐδ' Ἀργείοις ἐζῆν, ἐπεὶ καὶ χεῖρ τὸν ἡρώματι τὸ λόγῳ, ὅτε μνησθήσεται. τὰ δὲ εἰς Μιλησίοισι οὐ παρεοῦσι ἐχρηστέε, ἐχει ὡδε,

Καὶ ὅτε δὴ Μίλητε κακῶν ἑπιμηχανῶν ἔργων, 20
 Πολλοῖσι δεῖπνόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρα ἡγήσῃ
 Σαίρ' ἀλόγῳ πολλοῖσι πόδας νύκτοισι κρημάτων.
 Νηοῦ δ' ἡμετέροιο διδύμοις δῆλοισι μελήσει.
 Τότε δὴ ταῦτα εὐδ' Μιλησίοις κατελάμβανε, ὁπότε ἄνδρες μὲν ἄ πλεῖνες ἐκτείνοντο ὑπὸ τῶν Περσέων ἐόντων κρημάτων, γυναικὲς δ' καὶ τέκνα ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ἐζήνοντο. ἰερόν δὲ εἰ διδύμοισι, ὀνόματι τε καὶ ὁ χρηστέλιον, συληθέντα ἐνεπίμπεσαν. τῶν δ' ἐν τῶν ἑσθμῶν χρηστέων πολλὰ κίς μνήμῳ ἐτέρῳ τῶ λόγῳ ἐποιήσαμι. 30
 Ἐνθούτην ἄ ζῶντων τῶν Μιλησίων ἡγήνοντο ἐς Σούσα· βασιλεὺς δὲ σφραγίσας Δαρείος, κακῶν οὐδὲν ἄλλο ποιήσας, κατόικισε ἐπὶ τῇ Ἐρυθρῇ καλεομένη θαλάσσει, ἐν Ἀμπιπόλι, παρ' ἰσθμῶν Τίγρης ποταμῶν ἑσθμῶν, ἐς θαλάσσαν ἔξει. τῆς δὲ Μιλησίων χώρας αὐτοῖς μὲν ἄ Πέρσαι εἶζον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδῖον, τὰ δ' ὑπεράκρια ἑσθμῶν Καρσί Πηδασθοῖσι ἐκτείνοντο. Παρθοῖσι δ' ἑσθμῶν Μιλησίοισι πρὸς Περσέων, εἰς ἀπέδοσαν τὴν ὁμοίῳ Συβαρίται, οἱ Λάον τε καὶ Σκιδρόν οἴκεον, τῆς πόλιος ἀπεσφραγίσθη. Συβάειος γὰρ ἀλούσιος ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλησίοις πόρτες ἠβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα πρὸς ἐζήσαντο. πόλιες γὰρ αὐτὰι μάλα δὴ τῶν ἡμεῖς ἰδόμεν, ἀλλήλοισι ἐξήνωθησαν, εὐδὲν ὁμοίως καὶ Ἀθηναίοις.

215

sed ut erat, recta contendit in Phoenicem: ubi nauibus onerariis spoliatis raptaque ingenti pecunia, in Siciliam nauigauit: atque illinc prodeundo, latrocinia agitauit, in nullum quidem Græcorum, sed in Carthaginenses ac Tyrrenos. At Persæ, victis pugna nauali Ionibus, Miletum à terra atque mari obsederunt, suffossisque muris, & omni genere tormentorum admoto, eam ab arce ceperunt sexto quàm rebellauerat Aristagoras anno, atque diripuerunt: ut defuncta sit ea calamitate quam oraculum prædixerat. Siquidem Argiuis apud Delphos de ciuitatis suæ salute consulentibus, oraculum promiscuum redditum est, quod in ipsos quidem Argiuos tendebat, sed ex adiectione ad Milesios. Quod quatenus ad Argiuos pertinet, quum ad eum locum uenerimus, referemus: quatenus autem ad Milesios, ita habet,

Tunc quoque commentrix operum Milete malorum, Per multis cæna & præstantia munera fies, Crinitisque pedes tua pluribus abluet uxor: Nostri erit ast aliis delubri cura gemellis.

Hæc tunc Milesiis contigerunt, quum ex iis plerique uiri à Persis, qui criniti erant, sunt caesi, uxores ac liberi in prædâ cesserunt, templumque quod erat in geminis, & delubrum, iuxta oraculum deflagrarunt. Pecuniarum autem quæ in hoc templo erant, sæpe alibi mentionem fecimus. Milesii conseruati à cæde, dehinc Susa perducti sunt. quos rex Darius nulla alia pœna afficiens, collocauit in vrbe Ampa ad mare quod rubrum uocatur sita, ubi fluius Tigris eam præterfluens exit in mare. Agrum Milesium vrbi circumiectum atque planitiem ipsi Persæ obtinere, montana Caribus Pedasensibus possidenda dederunt. Hæc Milesiis à gente Persarum passis non reddiderunt vicem Sybaritæ, qui vrbe exuti Laon & Scidron incolebant. nam Sybari à Crotoniatis direpta, uniuersi Milesii qui puberes erant capita deraserunt, & ingentem luctum exhibuerunt. Ex omnibus enim ciuitatibus (quas nouimus) hæ præcipue mutuo hospitio iungebantur. At non item Athenienses,

1 Funditus euerterunt 2 Milesiis autem in hunc modum à Persis affectis, Sybaritæ qui vrbe sua exalti Laon & Scidron incolebant, gratiam parem non rependerunt. Siquidem Sybari olim à Crotoniatis capta, Milesii omnes puberes capita rasitare iusserunt, ingentemque luctum præferre ob calamitatem Sybaritarum. Duæ enim illæ ciuitates omnium quas nouimus maxime inter se hospitio coniunctæ fuerunt. Non sic autem Athenienses, ut Sybaritæ.

sed Mi-

sed Miletu expugnationem se permole-
 ste tulisse cum aliis multis rebus decla-
 rarunt, tum vero hac, quod Phrynicho
 docente fabulam qua de Miletu direpta
 fecerat, theatrum illacrymauit, & Athe-
 nienfes eum, quod domestica mala re-
 fricuiffet, mille drachmis multaerunt,
 adiecto interdico nequis postea ea fa-
 bula vteretur. Et Miletus quidem Mile-
 fiis defolata est. Samiis autem iis qui ali-
 quid habebant, adeo non id quod sui
 duces erga Medos fecerant, probabatur,
 vt inito secundum pugnam naualem
 confilio, vifum fit, priufquam eo tyran-
 nus Aecaces veniret, in coloniam profici-
 fcisci, ne manentes & Medis feruient &
 Aeci. Etenim per hoc idem tempus
 Zanclexi (qui funt Sicilienfes) miffis in
 Ioniam nunciis, folicitabant Iones ad
 Pulchrum litus, cupientes illic urbem
 Ionum condere. Hoc autem litus quod
 Pulchrum dicitur, Siculozum quidem
 est, fed ad Tyrrheniam Siciliae vergit.
 His ergo folicitantibus, foli ex Ionibus
 Samii cum iis qui effugere Milefiis eo
 concefferunt. Quibus in Siciliam ten-
 dentibus, iamque appulfis Locros epi-
 zephyrios, hoc rei contigit, vt interea
 Zanclexi vna cum fuo rege (cui nomen
 erat Scythes) obfiderent urbem Siculo-
 rum, vt eam expugnarent. Idque quum
 audiffet Anaxileus tyrannus Rheginus,
 quod erat Zanclexorum hostis, adiens
 Samios, fuafit fatius effe vt Pulchrum li-
 tus, ad quod nauigabant, valete fine-
 rent, & Zanclexam occuparent vitis de-
 fertam. Samii perfuafi Zanclexam occu-
 parunt. Id Zanclexi quum audiffent, vrbi
 fuæ fuppeticas ferunt, aduocato Hippo-
 crate Gelæ tyranno. erat enim is eorum
 focius. Qui pofteaquam ad illos iuuan-
 dos cum exercitu venit, Scythæ Zanc-
 lexorum monarcho, tanquam vrbis de-
 fertori, & fratri eius Pythogeni vincula
 indidit, eofque in oppidum Inycum re-
 legauit: at ceteros Zanclexos Samiis
 (cum quibus publice loquutus fuerat)
 dato & accepto iureiurando, prodidit,
 pacta mercede vt ¹ dimidium omnis
 prædæ vrbicæ atque captiuorum ipfe
 haberet, item omnia quæ in agris ef-
 fent: quamquam plerofque Zanclexo-
 rum titulo captiuorum in vinculis
 habebat: ² quorum fummos quof-
 que trecentos Samiis occidendos tra-
 didit: quod tamen illi facere noluerunt.

Α' θλωμοί μὲν γὰρ δὴλον ἐποίησεν ὑποφραχθεθέντες
 τῆ Μιλήτω ἀλώσει, τῆ τε δὴν πολλαχῆ, καὶ δὴ καὶ
 ποίησαντι Φρυγίῳ δράμα Μιλήτω ἀλώσει, καὶ δι-
 δάξαντι, ἐς δάκρυά τε ἔπεισαν ὁ δὲ γὰρ ἔστιν, καὶ ἐζημιώ-
 σαν μιν, ὡς ἀναμνήσαντα οἰκῆια κακὰ, χιλίοσι δρα-
 χμῆσι καὶ ἐπέταξαν μηκέτι μηδένα χρῆσθαι τούτω
 τῷ δράματι. Μίλητος μὲν νῦν Μιλησίων ἡρήμιστο.
 Σαμίων δ' ἴσισι ἡέροις, ὁ μὲν ἐς τὸν Μήδους ἐκ τῆς
 φρατῆων τ' σφετέρων ποιητῆν, ἡ δ' ἀμφοῖς ἡρεσκε ἔδο-
 κσε ἡμῶν τ' ναυμαχίῳ ἀντίκ' ἀβλαβιομένοισι, τῶν
 ἡσπίες τ' χῶρῳ ἀπικέσθαι τὸν τύραννον Αἰάκειά, ἐς
 Σποικίῳ ἐκπέδον, μηδὲ μόνοντας, Μήδουσι τε καὶ
 Αἰάκεισι δ' ἀβλῶν. Ζαγκλαῖοι γὰρ τὸν Σικελίης,
 τὸν αὖτε χεῖρον τῶτον πέμποντες ἐς τὸν Ἰώνῳ ἀγγέ-
 λους, ἐπεκαλέοντο τὸν Ἰῶνας ἐς Καλίῳ αὐτ', βεβλό-
 μοι αὖτε πόλιν κτίσαι Ἰώνων ἢ τὴν Καλὴ αὐτὴ ἀ-
 κτή καλομένη, ἐστὶ μὲν Σικελῶν, πῶρος δ' Ἰουρσῶν
 ἡ τετραμνήν τ' Σικελίης. Τυτέων ὧν ἔπινα λεο-
 μῶν, οἱ Σάμοι μὲν Ἰῶνες ἐσαλήσαν, σὺ δὲ σφί
 Μιλησίων τὸν ἐκπεφθῶτες. Ἐν ὧ τῶν δὲ δὴ ἡ
 ξυμῶν ἡμεῶν Σάμοι γὰρ κομιζόμενοι ἐς Σικε-
 λίῳ, ἐξήκοντο ἐπὶ Λοκροῖσι ἴσισι ἔπιζεφυροῖσι, ἐκ
 Σαγκλαῖοι, αὐτοῖ τε ὁ βασιλεὺς αὐτέων, τῶν ἔνομοι
 ἡ Σκύθης, πῶρος καὶ ἡσπίων, πόλιν τ' Σικελῶν ἐξελθῶν
 βεβλόμοι. μαθὼν δ' ἡσπίων ὁ Ρῆγῆς τύραννος Ἀνα-
 ξίλεως, ὅτε ἐὼν δὴ φοροῖσι Σαγκλαῖοι, συμ-
 μίξας ἴσισι Σαμίοισι, ἀναπέθεκε χρεῶν εἰς Καλίῳ
 μὲν ἀκτίῳ ἐπὶ ἡσπίων, εἰς ἡσπίων, τῶν δ' ἡσπίων
 κλίῳ χεῖρ, ἐδ' ἡσπίων ἀνδρῶν. πῶρος μὲν τ' Σα-
 μίων, ἐκ τῶν τ' Ζαγκλίῳ, ἐπὶ αὐτὰ οἱ Ζαγκλαῖοι
 ἡσπίων τ' ἐκ τῶν τ' πόλιν ἐκ τῶν, ἐβόηθεν αὐτῆς,
 καὶ ἐπεκαλέοντο Ἰπποκράτῆα τ' Γέλης τύραννον ἡσπίων
 γὰρ δὴ σφί τῶν σῶμαχος. ἐπεὶ τε ἡσπίων καὶ ἡσπίων
 ποκράτης σὺν τῆ φρατῆ ἡσπίων βοήθειαν, Σκύθῳ μὲν
 τὸν μὲν ἀρχὸν τ' Σαγκλαῖων, ὡς ἀποβαλόντα τ' πό-
 λιν, ὁ Ἰπποκράτης πεδῆσας, ἐκ τῶν ἀδελφεῶν αὐτῶν
 Πυθηγῆα, ἐς Ἰνυκὸν πόλιν ἀπέπεμψε. τῶν δ' ἡσπίων
 πῶρος Ζαγκλαῖοι, κοινολογησάμενος ἴσισι Σαμίοισι,
 καὶ ἡσπίων, καὶ δὴ ἀμφοῖς, πῶρος δὲ καὶ μισθὸς δὲ τῶν
 ἡσπίων εἰρημῶρος ὁ δὲ ἡσπίων Σαμίων, πάντων τῶν
 ἡσπίων καὶ ἀνδραπόδων τῶν ἡσπίων ἡσπίων τῶν
 ἐκ τῆ πόλι. τῶν δ' ἡσπίων τῶν ἀγρῶν πάντα, Ἰπποκρά-
 τῆ λαγχανῶν. τῶν μὲν δὴ πλεῖστας τῶν Ζαγκλαῖων
 αὐτῶν ἐκ τῶν ἀνδραπόδων λόγῳ εἶχε δῆσας. τῶν δ' ἡσπίων
 ρυφάοις αὐτέων τεικησίοις, ἡσπίων ἴσισι Σαμίοισι
 καλασφάσαι ἡσπίων τῶν Σάμοι ἐποίησαν τῶν τῶν.

— qui quum manifesta alioquin indicia condolentiae multifariam eam ob causam dedissent, insuper Phrynicho tra-
 gœdiam de Miletu capta scribente per scenicosque edente, quum theatrum ipsum in lacrymas versum esset, ipsi Athenienses poe-
 matis autorem mille drachmis multarunt, tanquam proprias eorum calamitates commemorasset. Ita Bud. hunc locum interpretet.
 1 Dimidium totius suppellectilis & mancipiorum quæ in vrbe essent, ipse hab. 2 Ex quibus Zanclexis trecentos qui primo-
 res inter suos erant.

esset nunciatum Phœnices à Mileto in reliquam Ioniam profectos esse, Thasum in expugnatam reliquit, atq; in Lesbum traiecit cū omnibus copiis: & illinc, quod copias suas formidabat, traiecit in provinciam Atarnis, tanquam frumentandi gratia tam illinc quam ex agro Caico qui erat Myforum. Erat in his locis forte Harpagus, vir Persa, non parui exercitus dux: qui cū Histiaeo egresso in terram, certamine commisso, & ipsum Histiaicum viuum cepit, & maiorem exercitus eius partem occidit. Hunc autem in modum captus est Histiaeus: Dum Græci cum Persis pugnant apud Malenam regionis Atarnitidis, ac diu perstarent, mox equitatus emissus in Græcos impetum dedit. quo ex facto versis in fugam Græcis, Histiaeus haud credens ob præsentem noxam se interfectum iri ab rege, ob quandam vitæ cupiditatem captus est: qui ut fugiens capiebatur à quodam Persa, utq; ab eodem erat transfodiendus, sese Milesium Histiaicum esse lingua Persica utens indicavit. Quem opinor, si servatus ad regem Darium perductus fuisset, nihil tale fuisse passurum, remissa ei à Dario culpa: nunc, ne id contingeret, neve fuga elapsus apud regem magnus rursus existeret, Artaphernes Sardiū prator & Harpagus, qui ceperat eum, Sardis perductum, in crucem sustulerunt, tamen truncum. nam caput sale conditum Susa ad regem Dariū detulerūt. Ea re audita Darius obiurgatis qui id fecerant, quod hominem viuum in conspectum suum non adduxissent, iussit Histiaei caput eos elotum atq; obvolūtū sepelire, tanquam viri de ipso ac de Persis bene meriti. Ita res Histiaei se habuerunt.

PERSARVM autem nauticæ copię circa Miletum hybernantes, altero à profectioe anno haud difficulter insulas continenti adiacentes ceperunt, Chium, Lesbum, Tenedum: quarum insularum ut quamque capiebant, & euerriculabant. Euerriculant autem hunc in modum: 1 Viri manum mutuo tangentes, à mari aquilonari ad australe pertranseunt: post hæc omnem insulam peragrant, venando homines. Ceperunt quoque in continente vrbes Iades eadem ratione, præterquam quod non euerriculabant homines. neque enim poterant. Hic autem non falso ceferunt ea quæ duces Persarū minari sunt

ἦλθε ἀγγεῖον ὡς ὅτι Φοίνικες ἀναπλώοισι ἐκ τῆς Μιλήτου ἐπέειπεν ἡμῶν Ἰωνίῳ. πρυθόμνος δὲ τῶν Περσῶν, Θάσον μὲν ἀπόρητον λείπει, ἄλλοις δὲ ἐς τὴν Λέσον ἠπειγέτο ἄγαν πᾶσαν τὴν στρατιάν. ἐκ Λέσου δὲ δέμεινε νέσος ὅτι στρατιῆς, περίω δὲ βασιλεὺς ἐστὶν Ἀρταφέρνης, ὡς ἀμύσαν ἔπεισε ὅτε σιθόθεν καὶ ἐκ Καϊκου πεδῖα τῶν Μυσῶν. ἐν δὲ τούτοις τοῖσι χειροῖσι ἐτύγγχευε ἐὼν Ἀρπαγῆς, ἀνὴρ Πέρσης, στρατηγὸς στρατιῆς ἐκ οὐλίης ὅς ἐστιν ἀποβαίνει συμβαλὼν, αὐτὸν τε Ἰστιαῖον ζωρήν ἐλαβε, καὶ στρατὸν αὐτῶν πλέω διεφθίρε. Ἐζωρήθη δὲ ὁ Ἰστιαῖος ὡς ἐμάχθητο Ἐλλήνες τοῖσι Πέρσησι ἐν τῇ Μαλιῶν τῆς Ἀρταφέρνηδος χώρας, οἱ μὲν σιωπέεσσαν χρόνον ὅτι πολλόν, ἡ δὲ ἵππος ὑπερὸν ὀρμηθεῖσα ἐπιπίπτει τοῖσι Ἕλλησι. τότε δὲ ἔργον τῆς ἵππου τὸ ἐχέτω. καὶ τετραμύρων τῶν Ἐλλήνων, ὁ Ἰστιαῖος ἐλπίζων ὅτι ἀπολέεσθαι ὑπὸ βασιλέως Δαρείου τῆς παρούσης ἀμύρταδα, φιλοψυχίῳ τοιῷ δὲ τίνα ἀγαρέεται ὡς φύγαν τε κατελαμβαίειν ὑπὸ ἀνδρὸς Πέρσῳ, καὶ ὡς καταπρέομενος, ὑπὸ αὐτῶν ἐμῆγε συγκεντηθεῖσθαι, Περσίδα γλαστὸν μετῆς, καταμυλῶν ἐκ αὐτῶν, ὡς εἶπεν Ἰστιαῖος ὁ Μιλήσιος. Εἰ μὲν γὰρ, ὡς ἐζωρήθη, ἀρῆσθαι ἀγρόμνος ὑπὸ βασιλέως Δαρείου, ὁ δὲ οὐτὶ ἀνέπαθε κακὸν ὅσο δὲ ἐνδοκέειν ἐμοί, ἀφῆκε τὸ ἀνὰ αὐτῶν τῆς αἰχμῆς νῦν δὲ μιν, αὐτέων τε τῶν τεύτων εἶνεκα, καὶ ἵνα μὴ δραπεύων, αὐτῆς μέγας ὑπὸ βασιλείῳ γῆν, Ἀρταφέρνης τε ὁ Σαρδίων ὑπαρχῆς, ὁ δὲ λαβὼν Ἀρπαγῆς, ὡς ἀπίκετο ἀγρόμνος ἐς Σαρδῖς, ὁ μὲν αὐτῶν σῶμα αὐτῶν ταύτη ἀνέστυξεν, τὸ κεφαλὴν τῆς χειρὸς ἀνέστυξεν ὑπὸ βασιλέως Δαρείου ἐς Σάσα. Δαρείος δὲ πρυθόμνος τῶν Περσῶν ἐπαρτησάμενος ὅτι τῶν Περσῶν ποιήσας, ὅτι μιν δὲ ζῶοντα ἀνέπαθεν ἐς ὅφιν τῆς αἰχμῆς, τὸ κεφαλὴν τῆς Ἰστιαῖος λαβὼν τῆς αἰχμῆς τῆς ὑπερέως ἐνετείλατο ἵνα αὐτῶν ἀνδρὸς μεγάλως ἐκείτω τε καὶ Πέρσησι διεργάτω. τοῦ μὲν αὐτῶν Ἰστιαῖον οὕτω ἔχε. Ὁ δὲ ναυικὸς στρατὸς ὁ Περσῶν, χιμαιεῖας αὐτῶν Μιλήτων τῶν δούτερον ἔπει ὡς ἀπέπλωσε, αἰρέει ὑπερέως τῆς νήσους τῆς αὐτῶν τῆς ἠπείρω κειμένης, Χίον καὶ Λέσον καὶ Τενέδον. ὅπως δὲ λαβοὶ τίνα τῶν νήσων, ὡς ἐκείτω αἰρέοντες ἄλλοι βαρβαροὶ ἐσαζώθων ὅτι ἀνδρῶν. Ἐζώθων δὲ τῶν Ἰσίων. ἀνὴρ ἀνδρὸς ἀλάμνος τῆς χειρὸς, ἐκ θαλάσσης τῆς βορρῆς ὅτι τῶν νοτίων διήκεισι, καὶ ἔπειτα Δαρείου πάσης τῆς νήσου διεργάτω ἐκ τῆς ἀπείρας ὅτι ἀνδρῶν ἀρεῶν ὅτι τῆς ἐν ἠπείρω πόλιος τῆς Ἰάδας καὶ τῆς αὐτῶν πλὴν ὅτι ἐκ τῆς ἀπείρας ὅτι ἀνδρῶν ἀρεῶν

XXIX

XXX

XXI

XXII

1 Quod eius copię sibi metuerent, 2 Sed Dariū culpam ei fuisse remissurum: 3 Tanquam in lagenam includebant. 4 Vir manu viri prehensa, id est, Prehensis mutuo manibus. Gall. Se prenant l'un par la main.

ἴσσι Ἴωσι στρατηγὸν ἀποπέμψαντες ἐν ἡμέρᾳ σφίσι. ὡς
 γὰρ δὴ ἐπεκράτησαν τῶν πόλιων, παῖδας τε δὴ βίαι-
 δεσάτους ἐκλεγεμένοι δέξασθαι, καὶ ἐποίησαν αὐτῶν
 ἀνόρχων, εἰ δὲ βίουχοις καὶ παρθένοις τὰς καλλιστευ-
 ῆσας, ἀναπαύσασθαι τὴν βασιλῆα. ταῦτα τε δὴ ἐ-
 ποίεω. ἔπειτα πόλιος ἐπιπέλασαν αὐτοῖσι ἴσσι
 ἱερίσι. οὕτω δὲ ἴσσι ἴωνες κατεδύλωσαν
 πρὸς τὸν Ἰόνον, ἔπειτα Λυδῶν, δις δὲ ἐπέστη ἴσσι
 Περσέων. Ἀπὸ δὲ Ἰωνίης ἀποδησάσθαι οὐκ ἐ-
 ναυ-
 λικός στρατός, τὰ ἑὸν ἀρετὰ ἐσπλέοντι τῆς Ἑλ- 10
 λησσόντες, αἴρεε πάντα. τὰ γὰρ ὅτι δὲ ἴσσι αὐτοῖσι
 Πέρσῃσι ὑποχείρια ἰσχυρότατα καὶ ἠπειρον, εἰσὶ δὲ
 ἐν τῇ Εὐρώπῃ αἰδέ τῆς Ἑλλησσόντες, Χερσονήσος
 τε, ἐν τῇ πόλιος πολέες εἰσὶ, καὶ Πέρσης, καὶ τὰ τεί-
 χηα τὰ ὅτι Ὀρήκης, καὶ Σηλυβείη τε ἔστι Βυζάντιον.
 Βυζάντιον μὲν νῦν καὶ οἱ Πέρσην Χαλκηδόνιοι, ἐπὶ ὑπέ-
 μιναν ὅτι πλεόνας δὴ Φοινίκας. ἀλλ' οἴητο φε-
 ρόντες ἀπολιπόντες τὴν πόλιν, ἔσω ἔς τὴν Εὐξείνου πόν-
 τος ἔστι ταῦτα πόλιν Μεσαμβρίην οἰκισαν. 20
 Φοίνικες κατακαύσαντες ταύτας τὰς χώρας τὰς κα-
 ταλαρχειῶν, τὰ πονταῖα ὅτι τε Περίκονησον, καὶ
 Ἀρπάλιον. αὐτοῖσι δὲ ταύτας νείμαδες, ἐπλεον αὐτοῖς
 ἔς τὴν Χερσονήσον, ἔλαβον τὰς ὅτι γαίους τῶν
 πόλιων, ὅσας προσόντες ἐκατέσταν. ὅτι δὲ Κυ-
 ζικόν δὲ ἐπλάσαν τὴν δὲ χερσίν. αὐτοῖσι γὰρ Κυζικίωνοι
 ἐπὶ πρὸς τὴν Φοινίκων ἐσπλου τῶν τε, ἐχρησάσθαι
 ὑπὸ βασιλείᾳ, οἱ βαρεῖ τὰ Μεγαβάζος ὁμολογή-
 σάντες ἐν Δασκυλίᾳ ὑπὸ ἀρχῆ. τὴν Χερσονήσον,
 πλεὴν Καρδίας πόλιος, τὰς ἄλλας πάσας ἐχειρώ-
 σασθαι 30 Φοίνικες. Ἐπυραίνου δὲ αὐτῶν μετρί-
 ῶν τε Μιλτιάδης ὁ Κίμωνος τῆς Σησαγρέου, καὶ
 Ἐμπεδοκλῆος τῶν δὲ χερσίν αὐτῶν πρὸς τὴν Μιλτιάδου
 τῆς Κυψέλου, ἔπειτα αὐτοῖσι δὲ ἔστην Δόλογοι Ὀρήκης
 ἔπειτα δὲ χερσίν τῆς Χερσονήσον τῶν δὲ ἴωνων 40 Δόλογοι
 καὶ πεισθέντες πολέμῳ ὑπὸ Ἀψιδίων, ἔς Δελφοὺς
 ἐπεμψαν δὴ βασιλῆας αὐτοῖσι πόλεμον χηρο-
 μέρους. ἢ δὲ Πυθίᾳ σφίσι αἰεὶ οἰκιστῶν ἐπάγει ὅτι
 τὴν χερσίν ἔστι, ὅς ἂν σφείας ἀπὸ πόλιος ἐκ τῆς ἴσσι
 ὅτι ξείνια καλέσθαι. ἴοντες δὲ 40 Δόλογοι τὴν ἴσσι ὁ-
 δόν, ἔπειτα Φωκέων τε καὶ Βοιωτῶν ἴσσι. καὶ σφείας ὡς οὐ-
 δεις ἐκάλει, ὅτι πρὸς τὴν ἑὸν Ἀθηνῶν. Ἐν δὲ τῆσι
 Ἀθηνῶσι τινικαὶ εἶχε μὲν ἔπειτα κράτος Πισίστρα-
 τος, ἀπὸ ἑδωδάσθαι καὶ Μιλτιάδης ὁ Κυψέλου, ἐὼν
 οἰκιστὴς τῆς πρὸς τὴν Φωκίαν, ἔπειτα ἀνέκαθεν, ἀπὸ Αἰακῶ
 τε καὶ Αἰγίνης γηγενῶν. τὰ δὲ νεώτερα, Ἀθηνῶν,

Ionibus, quum ex aduerso castra habe-
 rent. nam posteaquam potiti sunt vrbi-
 bus, formosissimos quoque; puerorum se-
 ligentes castrauerunt, ex electis testibus
 facientes eunuchos: virginesque forma
 praestantissimas ad regem transportarunt:
 & super haec, vrbes cum ipsis templis
 cremauerunt. Ita tertio Iones sunt in
 seruitutem redacti, primum a Lydis, bis
 deinceps a Persis. Profectus ab Ionia
 X XXXII
 navalis exercitus, omnia quae ad laenam
 sunt in Hellespontu nauigantibus, sub-
 egit. nam quae sunt ad dexteram, iam
 subacta erant a Persis per continentem.
 Hellesponti autem haec in Europa sunt,
 Chersonesus, in qua frequentes sunt vr-
 bes, & Perinthus, & muri super Thra-
 ciam, & Selimbria, & Byzantium. Quo-
 rum Byzantii, & qui vltiori in litore
 sunt Chalcedonii, ne expectauerunt qui-
 dem aduentum Phoeniciae classis: sed re-
 lictis suis vrbibus, in interiora Euxini
 ponti recesserunt, ibique; vrbem Mesam-
 briam condiderunt. at Phoenices his vr-
 bibus quas commemoravi incensis, ad
 Praeconnesum & Artacen se conuertunt.
 Quibus & ipsis igni traditis, rursus in
 Chersonesum reuehuntur, ceteri ceteras
 vrbes quas superiore accessu non
 euerterant. nam Cyzicum ab initio ne
 accesserat quidem, quod ipsi Cyziceni,
 iam ante aduentum hunc classis Phoe-
 nicum sub rege erant, quom se Oebari
 filio Megabyzi qui Dascylii praeses erat,
 dedissent. Ceteras Chersonesi vrbes
 (praeter Cardiam) Phoenices subegerunt:
 Quarum vsque; ad id tempus tyrannus e-
 rat Miltiades, filius Cimonis, nepos Ste-
 fagorae: cuius imperii autor fuerat Mil-
 tiades Cypseli filius, ad hunc modum:
 Dolonci Thraces qui Chersonesum hac
 tenebant, quom ab Absinthiis bello ve-
 xarentur, reges suos, vt de bello cofule-
 rent, Delphos miserunt. quibus Pythia
 respondit vt coloniae in suam terram de-
 ducendae cum autorem asciscerent qui
 primus eos templo abeuntes hospitio
 inuitasset. Dolonci sacram viam ingres-
 si, per Phocenses atque Beotios iter fe-
 cerunt: a quorum nemine inuitati, A-
 thenas diuertunt. Ea tempestate A-
 XXXIII
 thenis omne quidem imperium tene-
 bat Pisistratus, dominabatur tamen &
 Miltiades Cypseli filius e familia 1 Te-
 thrippotrophi, 2 ab Aeco & Aegina o-
 riundus, nuper familia facta Atheniensis,

στ. θανη
θεω

στ. βθι

στ. τω Χι-
ρ-
κω ἴσσι

1 Vnde quod paulo post dicit de palma quam hic quadrigario curriculo reportauerat. ibi enim est ἰσχυρὸς ἀνθρώπος τὸ δεικνύμενον, ut hic
 οἰκιστὴς τῆς πρὸς τὴν Φωκίαν. quod (ut verba senant) significat, Ex familia quadringes equos alente. vel. Equos ad quadrigarium cursum. Ex
 quo videtur voluisse lectores splendorem opulentiamque domus colligere. 2 Longius quidem repetita origine ab Aeco & Aegina
 oriundus, at propius repetita Atheniensis,

cuius

cuius autor extitit Philæus Æaci filius. Miltiades hic, ut sedebat in domus suæ vestibulo, cernens Doloncos prætereuntes, non illius loci vestem gerentes, neque tela, homines in clamavit: accedentibusque obtulit domicilium & hospitem congriarium. Illi in domum excepti & hospitaliter accepti, aperuerunt ei oraculum, precesque addiderunt ut deo obsequeretur. Miltiades ea oratione audita confestim persuasus est, ut qui pertæsus imperium Pisistrati, cuperet illinc emigrare: protinusque Delphos se contulit oraculum consulturus nunquid faceret quod à Doloncis rogaretur. Iubente Pythia, ita Miltiades Cypseli filius, (qui quadrigario curriculo prius Olympiacam palmam reportauerat) una cum Doloncis nauigauit, assumptis Atheniensium voluntariis quibusque ad expeditionem ineundam: & ubi locum illum tenuit, ab iis qui se deduxerant, tyrannus creatus est. Is ante omnia Chersonesi isthmum, id est, breuem inter duo maria intercapedinem, ab urbe Cardia ad Paetiam muro præsepsit, ne ab Absinthiiis regionem incurstantibus infestari posset. Iunt autem isthmi sex ac triginta stadia. ab hoc autem isthmo introrsus, omnis Chersonesus quadringentorum viginti stadiorum est longitudo. Miltiades igitur, inter septis faucibus Chersonesi, atque hoc modo Absinthiiis cohibitis, primis ceterorum Lampfacenis intulit bellum: illi dispositis insidiis eum viuum cepere. Eare Cræsus Lydus audita (erat autem Cræso Miltiades charus) per nuncios Lampfacenis præcepit ut hominem missum facerent: alioqui se illos in morem pini extriturum comminatus est. Hac oratione nutantibus Lampfacenis, quid sibi vellet quod Cræsus minabatur se illos in morem pini extriturum, vix tandem quidam è maioribus natu intelligens, quid illud esset exposuit, inquiring pinum ex omnibus arboribus solam esse quæ excisa nullam sobolem remittat, sed profusus emoriatur. Eapropter veriti Cræsum Lampfaceni, solum Miltiadem remiserunt. Ita Miltiades ob Cræsum euasit: qui postea sine liberis moriens, imperium atque opes tradidit Stefagoræ, Cimonia sui è matre germani filio. Cui defun-

Φιλῆου τῷ Αἰάκτου πατρὸς ἡμιόμου πρῶτον τῆς οἰκῆς ταύτης Ἀθηνῶν. Ἐξ ὧν ὁ Μιλτιάδης, κατ' ἡμέρας ἐν τοῖσι πρῶτοις τοῖσι ἑωυτῶν, ὁρέων δὲ Δολόγχοις παριόντας, ἐδάητα ὅσα ἐγχεύειν ἐχρήσασθαι, καὶ ἀρχμας, πρῶτον βῶτα καὶ σφι πρῶτον ελθοῦσι, ἐπηγεῖλατο καταχρησθῆναι καὶ ξείνια. Ὁ δὲ δὲ ἀρχμοι, καὶ ξεινιαδέντες ἕω' αὐτῶν, ἔξεφανον, πρῶτον δὲ μάρτυριον. ἐκφῆσαντες δὲ, ἐδέοντο αὐτῶν τὰ θεῶν μιν πείθεσθαι. Μιλτιάδεα δὲ ἀκούσαντα, παρ-
 10 αὐτῶν ἐπέσειε ὁ λόγος, οἷα ἀρχμοῦν τε τῆ Πεισι-
 στράτου ἀρχῆς, ἐβουλόμην ἐκποδῶν εἶναι. αὐ-
 τῶν δὲ ἐσάληες Δελφοῖς, ἐπειρησόμενος δὲ χρεῖς ἡ-
 εἶον εἰ ποιοῖν ταῦτα αὐτῶν. Ὁ Δολόγχοι πρῶτον δέον-
 20 τ. Κελθούσης δὲ καὶ τῆς Πυθίης, οὕτω δὲ Μιλ-
 218 τιάδης ὁ Κυψέλου ὀλύμπια ἀνηγκῶς πρῶτον
 εἶον τοῦτων τεθελῶσιν, ὅτε πρῶτον λαβὼν Ἀθη-
 ναίων πρῶτον βουλόμην μετέχειν τῶ σόλου, ἐ-
 πλεε ἅμα τοῖσι Δολόγχοις, καὶ ἔσκε πῶν χερῶν καὶ
 μιν. Ὁ ἐπαρχμοῖ τῶσαννον κατεστήσαντο. ὁ δὲ
 20 πρῶτον μὲν ἀπέτειχε τῶ ἰαθμοῦν τῆς Χερσονή-
 σου, ἐκ Καρδίας πόλιος ἐς Πακτύλιον, ἵνα μὴ ἐχρη-
 30 σθῆται ὁ Ἀψινθίοις δηλέεσθαι ἐσβάλλοντες ἐς τὴν
 χερῶν. εἰσὶ δὲ οὗτοι σαδῆρι ἐξ τε καὶ τετρήκοντα τῶ
 ἰαθμοῦ. ἀπὸ τῶ ἰαθμοῦ τούτου ἡ Χερσονήσος εἶσιν
 πᾶσα ὅσα σαδίων εἶσιν καὶ τετρακισίων δὲ μῆκος.
 Ἀπὸ τῶ ἰαθμοῦ τῶ Χερσονήσου ὁ Μιλ-
 30 τιάδης, ἐπὶ τῶ Ἀψινθίοις ἔπειτα τοῖσι δὲ ὁσάμηνος,
 τῶ λοιπῶν πρῶτοις ἐπολέμησε Λαμψακίωσι
 καὶ μιν. Ὁ Λαμψακίνοι οἱ λοχῆσαντες ἀπέειπον
 30 ζῶν. ἡ δὲ ὁ Μιλτιάδης Κερίσῶν τῶ Λυδῶν ἐν
 γῶνι γηρῶν. πρῶτον μὲν ὁ Κερίσος τῶτα,
 πέμπων πρῶτον ἔπειτα τοῖσι Λαμψακίωσι, μετέ-
 40 ναυ Μιλτιάδεα. εἰ δὲ μὴ, σφέας πίτυος ἔπειτα
 ἀπέειπε ἐκτελεῖν. πρῶτον μὲν δὲ τῶ Λαμ-
 ψακίων ἐν τοῖσι λόγοις, ἡτέλει δὲ ἔπος εἶναι ὅτι
 ἀπέειπεν ὁ Κερίσος, πίτυος ἔπειτα ἐκτελεῖν,
 μόνος κατὲ μαθῶν τῶν πρῶτον πρῶτον, εἶπε δὲ ἐ-
 40 ὄν, ὅτι πίτυς μοῦνη δεινδρέων πάντων ἐκκοπεῖσα,
 βλαστὴν ὁσδὲ να μελίφ, ἀπὸ πρῶτον λέγει ἔπειτα πρῶτον
 40 λυδῶν. δέισαντες ὡν οἱ Λαμψακίνοι Κερίσον, λυσάν-
 τες μετῆσαν Μιλτιάδεα. Οὕτως μὲν δὲ τῶ
 Κερίσον ἐκφῆσαν, ὅτι τῶτα τελεῖται ἅπασιν, τῶ
 ἀρχμῶν τε καὶ ἀρχήματα πρῶτον δὲ Σησαγῶν τῶ
 Κίμωνος ἀδελφεὸν πατρίομομητῆρα. καὶ οἱ τελεῖται

XXVI

XXVII

XXVIII

quum Philæus, Æaci filius, ex hac familia primus, Atheniensis fuisset. Hæc Vallæ non suo addidit. nam in vulgatis quidem edit. desunt, in vet. autem codic. leguntur hæc verba, ἀρχμοῦν δὲ Λαμψακίωσιν ἐν τοῖσι λόγοις, πῶν δὲ ἔπος εἶναι ὅτι σφι ἀπέειπον ὁ Κερίσος, πίτυος ἔπειτα ἐκτελεῖν, qui error ex repetitione eiusdem verbi ἐκτελεῖν contigit, librarij oculis alterum transficientibus.

σδυπ Χερσονησίται θύοισι, ως ο νόμος, οίκισ η, χ, ἀγώ-
να ἰππικόν τε καὶ γυμνικόν ἔπιτασι, ἐν ᾧ Λαμψα-
κηνῶν ὁ δὲνὶ ἐβήνε ἀγωνίζεσθαι. πολέμου δ' ἐόντος
παρὸς Λαμψακηνούς, καὶ Στησαγόρεα κατέλαβε ἀ-
ποθανεῖν ἀπαίδα, πληγῆτα δ' κεφαλῶν πελέκει
ἐν πυλασίᾳ, παρὸς ἀνδρὸς ἀυτομόλα μὲν ἔσθ' ἄλφα, πο-
λεμὸς δ' ἔχ' ὑποθερμοτέρου τὰ ἔργα. Τελυτή-
σαντος δὲ καὶ Στησαγόρεω ἔσθ' ἄλφα δὲ, ἐβήντα
Μιλτιάδεα (W) Κίμωνος, Στησαγόρεω δ' τὸν πελυ-
τήσαντος ἀδελφεόν, καὶ λαμψακηνὸν ἀπαίδημα-
τα, ἐπὶ Χερσονήσος ἀποπέλοισι τειρήει οἱ Περσῶν
Ἰδαί. οἱ μὲν καὶ ἐν Ἀθῆναισι ἐποίησαν ὡς ἐσσησάδο-
τες δὴθεν τὸ παρὸς Κίμωνος αὐτὸν ἴθ' ἀναρῶν τ' ἐγὼ
ἐν δὴ ἄλφῳ σημάδω ὡς ἐβήετο. Μιλτιάδης δὲ
ἀπικόμενος ἐς τὴν Χερσονήσον, εἶχε καὶ οἴκους (W) ἀ-
δελφεόν Στησαγόρεα, δηλαδὴ ἐπιπέμων' οἱ δ' Χερ-
σονησίται πωτανόμοροι τῶντα, σιωλέστησαν ἀπὸ
πασιῶν τῶν πολιῶν (W) διωσάδουτες πόρρον χρινῶν δ'
ἐσθ' ἀπικόμενοι ὡς συλλυπηθῆσάντοισι, ἐδέστησαν
ἄπ' αὐτῶν. Μιλτιάδης τε δὴ ἔχει τὴν Χερσονήσον, πεν-
τακοσίους βόσκων ἔπι κέρους, καὶ λαμψακηνὸν Ὀρόρην Ἐθρη-
κῶν βασιλῆος τῶν θυγατέρα Ἡγνοπίλιω. Οὐ-
πος δ' οὐ Κίμωνος Μιλτιάδης, νεώσι μὲν ἐληλύθε ἐς
τὴν Χερσονήσον, κατέλαβε δὲ μὲν ἐλθόντα δὴ αὐτὸν
κατεχόντων ἀρηγμάτων χαλεπώτερα. τείτω
μὲν γὰρ ἐτεῖ τῶντων, Σκύθας ἐκβύθη. Σκύθαι γὰρ (W)
νομάδες ἐρεπιδέντες ὑπὸ βασιλῆος Δαρείου, σιω-
εράφης ἐβήσαν μέγιστον Χερσονήσου ταύτης. τὸν
τὸν ἐπιόντας οὐκ ὑπομείνας ὁ Μιλτιάδης, ἐβύθη
Χερσονήσον ἐς ὅ οἱ τε Σκύθαι ἀπαλλάγησαν, καὶ
ἐκείνων Δόλογοι κατήγαγον ὀπίσω. τῶντα μὲν δὴ
τέκτω ἐτεῖ τῶντων ἐγχερῆνε τὸν μὲν κατεχόν-
των. Τότε δὴ πωτανόμορος εἶδ' ὁ Φοίνικας ἐν
Τενέδω, πληρώσας χερμῶν τειρήρας πέντε τὴν παρε-
όντων, ἀπέπλεε ἐς τὰς Ἀθῆνας, καὶ ὡς ἀρ' ὠρμήθη ἐν
Καρδίας πόλιος, ἐπλεε δὲ τὸν Μέλανος κόλπον. πα-
ραμείβετό τε τὴν Χερσονήσον, ἐοἶ Φοίνικες οἱ ἀειπί-
πῆσαι τῆσι νηυσὶ, αὐτὸς μὲν δὴ Μιλτιάδης σιω τῆσι νηο-
σσοῖσι τὴν νεῶν καὶ ἀφύλαξ ἐς Ἰμβρόν τ' δὲ οἱ πέμπτην τὴν
νεῶν καὶ ἄλλον διώκοντες οἱ Φοίνικες τὴν νεὸς ταύτης ἐτυ-
χε τὴν Μιλτιάδεω παίδων ὁ ἀρεσβύτατος ἀρχῶν Μη-
τιόχης, ἐκ ἐκ τῶν Ὀρόρην Ἐθρηκῶν θυγατέρας, ἀλλ'
ἐξ ἀλλῆς ἐτῶν ἀμα τῆν νηὶ εἶλον οἱ Φοίνικες καὶ μὲν

sto Cherfonitæ, vt mos est, conditori
vrbis, sacrificant, certamenq; equestre
ac gymniciū statuto tempore celebrant,
in quo nulli Lampfacenorum certare
permittitur. Durante autem cum Lam-
pfacenis bello, contigit vt Stefagoras
quoque liberis orbis decederet, apud
curiā percussus securi in capite à quodā
qui se transfugam verbis simulabat, sed
re ipsa quam hostis erat atrocior. Ste-
fagora hunc in modum defuncto, cum
Pisistratidæ Miltiadem Cimonis filium
fratrem defuncti, cum trireme ad susci-
piendas in Cherfoneso res dimiserunt:
in quem etiam Athenis beneficia con-
tulerant, tanquā non sane conscii mor-
tis Cimonis patris eius: de qua morte
alio in libro qualis fuerit commemora-
bo. Miltiades vt venit in Cherfonesium,
domi sese continebat, in honorem
videlicet Stefagoræ fratris. Quod quum
audissent Cherfonitæ, vndique ex om-
nibus ciuitatibus principes congregati
sunt ad lugendā cum Miltiade fra-
tris necem. Hi postquam venerūt illuc,
in vincula coniecti sunt, & Miltiades
Cherfonesium obtinuit, conductis au-
xiliariis: filiamque Olori regis Thra-
ciæ Hegesipyram duxit vxorem. Quæ
etsi nuper illuc profectum, tamen non
mediocria sed grauias sane negotia ex-
ceperunt. nam tertio quam hæc gesta
sunt anno è Cherfoneso profugit, non
ausus expectare venientes Scythas No-
mades: qui à rege Dario irritati, coactis
copiis ad hanc vsq; Cherfonesium pro-
cesserant. Illis digressis eum rursus Do-
lonci reduxere tribus annis antequam
aliis curis implicaretur. Tunc Phœ-
nices apud Tenedum esse quum audis-
set, quinque cum triremibus (quas præ-
sentibus facultatibus impleuerat) A-
thenas nauigauit, soluens ex vrbe Car-
dia. Qui dum per sinum Nigrum trans-
missa Cherfoneso cursum tenet, Phœ-
nicum classe circumuentus, ipse qui-
dem cum quatuor triremibus ad Im-
brum euasit, quintam vero Phœnices
insequuti ceperunt, cui præerat Miltia-
dis filius natu maximus Metiochus,
non ex filia Olori Thracum regis, sed
ex alia muliere. Eum Phœnices quum

XXIX

XI

XII

22. κατὰ τὴν 11

219

40

1 Hostis erat, & temerarius. vel. ἐν ἰρα προεπιπίσ. Ad verbum, Subferuidus. 2 Suspectus est hic locus in vulg. edit. Gr. ἔσθ' ἀλφῶν ἐστὶν ἰρα ἢ ἰρα, quod hic accipiendum fuerit pro ἰρα ἢ ἰρα. 3 Quingentos alens auxilios: 4 Huic Cimonis filio Miltiadi, quum nuper in Cherfonesium venisset, molestia maiores quam antea contigerunt. tertio enim quā hæc gesta sunt anno, à Scythis fugatus fuerat. nam quum Scythæ Nomades à rege Dario irritati, conferto agmine ad hanc Cherfonesium vsque progressi essent, illis inuadentibus obfistere non ausus, è Cherfoneso aufugit, donec post Scytharum discessum, eum Dolonci reduxerunt. Hæc inquam tribus ante annis contigerant quam ista ei euenerūt. Tunc enim quum Phœnices, ἐπε. Lego autem ex vel. eod. ἐπὶ κατὰ τὴν 11 pro κατεχόντων in priore loco, vt sit κατὰ τὴν 11 κατὰ τὴν 11. κατὰ τὴν 11. i. κατὰ τὴν 11. eo sensu quo postea dicitur ἐπὶ τὴν 11 κατεχόντων. Illud autem, ἐφινε χερσονήσου, fortasse interpr. Cherfoneso exulabat, quod videlicet cum illis congradi ausus non esset. Cui interpretationi quadrat κατὰ τὴν 11.

Miltia-

Miltiadis filium esse cognouissent, ad regem perduxerunt, rati se magnam apud eum gratiam inituros: quoniam Miltiades in dicenda apud Iones sententia suafisset ut Iones Scythis rogantibus soluta rate domum abire, obtemperarent. Oblato tamen sibi Metiocho Darius tantum abest ut quicquam mali fecerit, ut permultis cum bonis affecerit. donauit enim domo, facultatibus, uxore etiam Perfide: ex qua liberi geniti sunt qui inter Persas censentur. Miltiades autē ex Imbro Athenas peruenit. ¹ Neque hoc anno quicquam est à Persis amplius in Ionas factum, sed benigne sane cum eis actum. Hoc anno Artaphernes Sardium præses, accitis hostiū nunciis, adegit Iones ad pactiones inter se faciendas, de tradendis mutuo iis qui iniurias intulisset: neque quid inuicem ferrent aut agerent. Ad hoc adactis Ionibus, per parafangas (ita enim Persæ tricena stadia appellant) regiones diuisit: regionatimque vectigal instituit quod regi penderent: quod vectigal ab Artapherne institutū, ad meā usque ætatem qui illic fuere pependunt, eadem præne qua prius condicione institutum. Et hæc quidem illis pacata erant. Ceterum ineunte statim vere aliis ducibus ab rege abdicatis, Mardonius Gobryæ filius, adhuc adolescens, & recens in matrimonium accepta Darii filia Artozoftra, ad mare descendit, permagnas ducens peditū classiariorumque copias: Qui cum exercitu postquam in Siciliam peruenit, ipse conscensa nauī cum classe abiit, aliis ducibus pedestres copias in Hellespontum ducentibus. Posteaquā autem præteruectus Asiam in Ioniam peruenit Mardonius, miram hic rem ego referā iis Græcis qui non assentiuntur Otanem inter septem Persas suafuisse potiore esse Persis statum popularem, ³ abdicatis tyrannis Mardonius statum popularem in ciuitatibus constituit: his actis, in Hellespontum ire contendit: vbi coacta ingenti vi nauium ac peditatus, eas copias traiecit Hellespontum, perque Europam iter Eretriā versus atque Athenas faciebat. Hæc igitur ciuitates ⁴ prætextus à Dario erāt belli inferendi: sed in animo habebat

πυθόμενοι ὡς εἶη Μιλτιάδεω παῖς, ἀνήγαγον αὐτὸν βασιλῆα, δοκούντες χάριτα μεγάλην καταθήσειν. ὅτι δὴ Μιλτιάδης γνώμην ἀπεδέξατο ἐν τοῖσι Ἴωσι, πείθεσθαι κελύων τοῖσι Σκύθησι, ὅτε ἠσκήσοιεν ἡρώδεον, λύσαντας τὸν χερδίον, ἀποπλέειν ἐς τὸ ἑωυτῶν. Δαρείος δ' ὡς ἰδοὺ Φοίνικες Μητιόχον Μιλτιάδεω ἀνήγαγον, ἐποίησε κακὸν μὲν εὐδὲν Μητιόχον, ἀγαθὰ δ' ὡς συχνὰ ἐγὼ οἶκον ἐκ τῆσιν ἔδωκε, καὶ Περσίδα γυναῖκα, ἐκ τῆς ἑτέρας ἐγένετο, ἧς ἐξ ἰοῦ Γέρσας κεκοσμέσθαι. Μιλτιάδης δ' ὄντι Ἰμβροῦ ἀπικνέεται ἐς τὰς Ἀθῆνας, καὶ κτ' ἔπος τὸτο ἐκ τῆς Περσέων εὐδὲν ἐπὶ πλεόν ἐγένετο τυτέων, ἐς νεῖκος φέρειν Ἴωσι. ἔλλα ἑτέρας μὲν χερσίμα πάντα τοῖσι Ἴωσι ἐγένετο. τὸ δὲ ἔτεος Ἀρταφέρνης ὁ Σαρδίων ὑπάρχων, μεταπεμφθέντος ἀγγέλους ἐκ τῆς πολέμιων, σιωθῆσας σφίσι ἀλλήλοισι τὸν Ἴωνα ἰωάγγελου ποιήσασθαι. ἵνα δοσίδικαι εἶεν, ἐκ μὴ δὴ ἡλοῖς φέρειν τε ἐὰν ἴσθαι. ταῦτα τε ἰωάγγελου ποιέειν, ἐκ τῆς ἑτέρας σφέων μετῆρας κτ' παρασάγγας, τὸν καλέσθαι οἱ Γέρσας, ἑτεροῦ τὰ δὲ ἡλῆσας μετῆρας, φόρος ἐτάξε ἑκάστοισι, οἱ κτ' χερσίμα ἀφαιλέσθαι ἐχόντες ἐκ τῆς τῆς χερσὶς αἰεὶ, καὶ ἐπὶ ἐς ἐμὲ, ὡς ἐπαρῆσαν δὲ Ἀρταφέρνης ἐπαρῆσαν δὲ χερσὶν κτ' ταῦτα ἑτέρας ἑτέρας ἐγένετο. καὶ σφίσι ταῦτα μὲν εἰρήνη αἰεὶ. Ἀμα δ' ἑτέρας τῶν δῶν καταλελυμένων στρατηγῶν ἐκ βασιλῆος, Μαρδόνιος ὁ Γωβρυέω κατέβαινε ἐπὶ τὰ θάλασσαν, ἑτάρον πολλὸν μὲν κάρτα πεζὸν ἅμα ἀγρόντος, πολλὸν δ' ἠναυτικόν. ἠλικίω τε νέος ἔων, καὶ νεώσι γεγαμηκῶς βασιλῆος ³ Δαρείου θυγατέρα Ἀρτοζώφριω. ἀγων δ' ἑτάρον τῶν ὁ Μαρδόνιος, ἐπεὶ τε ἐγένετο ἐν τῇ Κιλικίᾳ, ἀλλοῖς μὲν ἐπιβάς ἐπὶ νεός, ἐκομίζετο ἅμα τῆσι δὴ λησινοῖσι, ἑτάρον δ' ἑπέζω δῆσοι ἠγμένους ἦσαν ἐπὶ τῇ Ἑλλάσποντον. ὡς δ' ἑτάρον πλεόν τ' Ἀσίην ἀπὶ ἴκετο ὁ Μαρδόνιος ἐς τὸ Ἴόνιον, ἐπὶ ταῦτα μέγιστον θάυμα ἐρέω τοῖσι μὴ ἀποδεχόμενοι Ἑλλάνων, Περσέων τοῖσι ἐπὶ τὰ Ὀτάνεα γνώμην ἀπεδέξατο, ὡς χερσὶν εἶη δημοκρατέας Πέρσας. τὸν δὲ τυραννοῖς τῶν Ἰώνων καταπαύσας πύργου ὁ Μαρδόνιος, δημοκρατίας κατέσας ἐς τὰς πόλεις. ταῦτα δ' ἑποίησας, ἠπέγχετο ἐς τὸν Ἑλλάσποντον. ὡς δ' ἑσυνελέθη μὲν χερσίμα πολλὸν νεών, σινελέθη δ' καὶ πεζὸς ἑτάρος πολλός, ἀφαιλέσθαι τῆσι νησοῖσι Ἑλλάσποντον, ἐπορθόντο ἀφ' τῆς Εὐρώπης: ἐπορθόντο δὲ ἐπὶ τε Ἑρέτιδου καὶ Ἀθῆνας. Αὐταῖς μὲν ὡν σφίσι πόρρομα ἔσαν τῶν πόλου, ἀπαρ ἐν νοῶ ἐχόντες

1 Neque hoc anno vlla Persis aduersus Iones contentio extitit: imo magno Ionum commodo factum hoc fuit, quod sequitur videlicet. 2 Verationi iniuriarum mutuo reddenda obnoxii essent, utque à mutuis direptionibus abstinerent. vel, ut iniurias mutuo persequi ex iure possent. 3 Mardonius enim abdic. tyrannis, vel, abrogato tyrannis imperio, statum pop. 4 Prætextus expeditionis ipsiis erant:

nos est, conditio
tamque; equit
tempore celebra
acnotum certat
autem cum Lan
trigit ut Stesag
decederet, ap
in capite à qu
bis simulabat, se
erat atrocior. Se
defuncto, tou
Cimonis filiu
trime ad iudic
io res dimiseru
nis beneficia con
fane consilii mo
us: de qua more
erit commemor
t in Cherfone
bat, in honore
ratis. Quod qu
x, vndique et o
principes congre
cum Miltiade in
uam venentibus
sunt, & Miltiades
uit, conductis au
Olori regi Thra
xit vicia. Que
cum, tamen non
I
a sane negotia ex
quam hac gesta
felo profert, non
ientes Scythas No
ario itanti, coactis
Cherfonestem pro
lis cum turis Do
is annis antequam
tur. Tunc Pho
esse quom ali
tribus (quas pr
impleuerat) A
luens ex vrbē Co
um Nigrum tras
rsum tenet. Pho
uentos, ipse qu
triremibus ad In
am vero Phœnices
ui præerat Miltia
mus Metiochus,
thracum regis, sed
Phœnices quum

ἐξ ἑτέρας
πορθόντο
οἱ Ἀρταφ
φέρνης δ' ἦν

Miltiades

ὅσας ἀνὰ πλείους διώκοντο κατατρέφειν τῶν Ἑλλη-
 νίδων πολίων, τῶν μὲν δὴ τῶν ἰσθμίων Θασίους ὁμοίως χεῖ-
 ρας ἀνταεισαμύνας, κατέστρεψαν τῶν δὲ περὶ τὴν
 Μακεδονίας ἄσπετος ἰσθμίου ἀρχαίως ἄλλως προσε-
 κτήσαντο. Ἐπεὶ γὰρ ἄλλοι Μακεδόνων ἐθνεα πύρρα σφι
 ἠδὲ ἰσθμίου ὑποχείρια γεγονότα. Ἐκ μὲν δὲ Θάσος δὲ
 ἑσπέρωντες περὶ τὴν ἠπείρου ἐκομίζοντο μέγιστον
 Ἀχθῆναι ἔκ δὲ Ἀχθῆναι ὀρμενῶνται, τῶν Ἀθῶν ἀει-
 ἐβροτον. ὅτι περὶ τὴν σφι ἀειπλέσοι βορῆς ἀνε-
 μος, μέγιστος τε καὶ ἄπορος, κατὰ τῆς χεῖρας ἀειπέ-
 πληθεῖ πολλὰς τῶν νεῶν, ἔκβαλλων ἄσπετος τῶν Ἀθῶν
 λέγει γὰρ τεικχόσια μὲν τῶν νεῶν τὰς δὲ ἀφ᾽ ἑσπέρων
 εἶ, ἄσπετος δὲ δύο μυριάδας ἀνδρῶν ὡς γὰρ
 φημι δεκάτης ἐβροτον τῶν θαλάσσης τῶν τῶν ἀειπ-
 Ἀθῶν, ἄσπετος μὲν τῶν φημι δὲ φημι ἀρπάζ-
 ἔκ δὲ τῶν τῶν πέντε δὲ ἀσπέρωνται ἄσπετος
 ἔκ δὲ τῶν νεῶν ἔκ δὲ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 220 ρίγει. ὁ μὲν δὲ ναυτικός στρατός οὕτως ἐσπέρωνται.
 Μαρδονίω δὲ καὶ τῶν περὶ τὴν στρατῶν στρατοπέδου-
 ἔκ δὲ τῶν Μακεδονίᾳ, νυκτὸς Βρύγῃ Ὀρήνικες ἐπε-
 χείρηται καὶ σφῶν πολλοὺς φοινδύοισι ἄσπετος Βρύγῃ,
 Μαρδονίω δὲ ἄσπετος τρωματῶν. οὐ μὲν τῶν ὁμοίως
 ἄσπετος δουλοσυνίω διεφυρῆν ἄσπετος Περσέων. οὐ γὰρ
 δὲ ἄσπετος ἀπὸ τῶν ἐκ τῶν χωρέων τῶν τῶν
 Μαρδονίω, ἄσπετος ἠσπέρων ὑποχείριος ἐποιήσα-
 τ. οὕτως μὲν τῶν καταστρέψαντος, ἀπῆγε τῶν
 στρατῶν ὀπίσω, ἄσπετος τῶν περὶ τὴν τῶν τῶν τῶν
 ἄσπετος τῶν Βρύγῃ, καὶ τῶν ναυτικῶν μετὰ τὴν πε-
 εἶ τῶν Ἀθῶν. ἄσπετος μὲν νῆος ὁ στόλος ἀσπέρωνται ἀσπ-
 νικῶντος, ἀπῆλθον ἐς τῶν Ἀσίω. Δουτέ-
 ρω δὲ ἔπει τῶν τῶν ἠσπέρων, ἄσπετος μὲν Θασίους
 ἠσπέρωνται ἄσπετος τῶν ἀσπέρωντος ὡς ἀπὸ τῶν
 σιν μηχρῶντα, πέμψας ἀσπέρων, ἔκ δὲ τῶν σφῶ-
 ἄσπετος τῶν τῶν ἀσπέρων, καὶ τῶν νεῶν ἐς Ἀθῶν
 κομίζεσιν. ἄσπετος γὰρ δὲ Θασίω, οἶα ἄσπετος ἠσπέρων
 τῶν Μιλησίου πολιορκηθέντες, καὶ ἄσπετος ἐουσε-
 ὦν μετὰ τὴν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 πηγῶντος μακρὰς, καὶ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 ἄσπετος ἄσπετος. ἠ δὲ ἄσπετος σφι ἐγένετο ἔκ τῶν ἠ-
 πείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν. ἔκ δὲ τῶν γὰρ τῶν τῶν
 40 Σκαπῶν ὑλῆ τῶν χεῖρας μετὰ τὴν, ἄσπετος ὀγ-
 δῶντος ἄσπετος ἄσπετος. ἔκ δὲ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 Θάσῳ, ἐλάσῳ μὲν τῶν τῶν, σφῶν δὲ οὕτως, ὡς τε
 ἄσπετος Θασίωσι ἐουσε ἀσπέρων ἀτελέσι, ἄσπετος
 ἀπὸ τῶν
 κῶσια τὰ λῶντα ὅτε δὲ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν

quam plurimas posset Græcarum civi-
 tatum subigere. Nam & classe Thasios
 nec manum ex aduerso leuantes sube-
 git, & peditatu Macedones, vltra eos
 qui iam seruibant, in seruitutem rede-
 git. etenim quæ intra Macedones sunt
 nationes, iam subactæ erant. Hæc classis
 è Thaso transmittens, ac terram legens,
 ad Acanthū vsq; processit: & ex Acan-
 tho soluens, dum Athon circumuertit,
 ventus aquilo vehemens atq; admodū
 atrox & intolerandus dicitur in eam
 ingruisse, nauiumq; pleraq; in Athon
 propulsa, ad trecentas afflixisse, vt su-
 pra viginti millia hominum interie-
 rint: partim quod à feris rapti, partim
 quod natate nescirent, partim quod
 petris allisi, (nam seuissimum circa A-
 thon est mare) partim gelu absumpti.
 Et cum nautico quidem exercitu ita a-
 ctum est. Mardonium autem cum pe-
 XLV
 destribus copiis in Macedonia statua
 habentem Thraces Brygi sub noctem
 inuasere, & cū alios multos ex eis occi-
 derunt, tum ipsum Mardonium vulne-
 rauerunt. Sed non tamen seruitutem
 Persarum deuitare potuerūt. nam Mar-
 donius non prius ex iis locis decessit
 quam illos in suam redegit potestatem.
 His subactis rursus reduxit exercitum,
 tum ob eam quam aduersus Brygos in
 exercitu terrestri, tum ob maiorem
 quam in classe ad Athon acceperat ca-
 lamitatem. Ita hic exercitus pugna tur-
 piter gesta rediit in Asiam. Insequenti
 XLVI
 anno Darius ante omnia Thasios à vi-
 cinis infimulatos tanquam defectio-
 nem molientes, misso nuncio iussit di-
 ruere muros, & naues in Abdera transf-
 portare. nam Thasii, vt qui ab Histioxo
 Milesio fuerant obsessi, & prouentus
 magnos habebant, pecunia multa ute-
 bantur, cum in compingendis nauibus
 longis, tum validioribus muris vrbi cir-
 cumdandis. Erat autem eis prouentus
 ex continenti atque ex metallis. ex fos-
 ficia quidem metallorum aureorum
 materia, septuaginta talentorum: ex
 Thasii autem metallis minus, sed ta-
 men ita frequenter, vt si Thasii forent
 immunes tributorum, fuerint eis in
 summam prouentura quotannis ex
 continenti atque ex metallis ducenta
 talenta, & quando plurimum, trecen-
 ta. Quæ metalla ipse quoque inspexi,

μακρο-
ουιτο.

μακρο-
ουιτο.

1 In Athon propulsa, & ex nauibus quidem trecentas, ex hominibus supra viginti millia interisse. Quum enim feris abun-
 dantissimum sit hoc mare quod circa Athon, (id est, hac maris pars qua est circa Athon) alii à feris rapti, alii petris allisi, alii, quod
 natate nescirent, nonnulli & frigore interibant. Et cum nautico q. ex. 2 Pecuniam quam ex illis magnis prouentibus habebant,
 impendebant in comping. 3 Octoginta,

1 & tamen longe admirabilia fuere
 quæ Phœnices ii qui cum Thaso eam
 insulam condiderunt, inuenere: quæ in-
 sula ab hoc Thaso Phœnice nomen ob-
 tinuit. Hæc autem Thasi Phœnicea me-
 tallata sunt inter locum qui vocatur Æ-
 nytorum & Cœnytorum, sita: atque e-
 regione Samothraciæ ingens mons in-
 dagando euersus est. Et hoc quidem
 huiuscemodi est. Thasii autem iu-
 bente Dario, muros suos diruerunt,
 & naues omnes in Abdera transporta-
 runt. Post hæc Darius, quid in animo
 Græci haberent, pugnarene secum an
 sese dedere, tentandum ratus, legatos
 per Græciam alios alio dimittit, regi ter-
 ram & aquam petere iussos. Et hos qui-
 dem in Græciam, alios autem ad tribu-
 tarias sibi maritimas ciuitates mittit, im-
 perans longas naues fieri, & hippago-
 gas, id est, naues quibus equi feruntur.
 Dum hæc isti comparant, legatis per
 Græciam euntibus, & quæ Perses præ-
 ceperat petentibus, terram multi in cō-
 tinente populi dederunt: insulani quo-
 que, cum alii omnes, ad quos eadem
 petitiui legati accessere, tum verò Æ-
 ginetæ. Qua de re continuo Athenien-
 ses irritati sunt, quod putarent hosti-
 li in ipsos animo dedisse terram & a-
 quam Æginetas, vt vna cum Persa ad-
 uersus Athenas militarent. Itaque li-
 benter occasionem contra Æginetas
 amplexi, Spartam profecti illos insimulauerunt
 quod ex eo quod fecerāt Græ-
 ciam prodidissent. Ad hanc delationem
 Cleomenes Anaxandridæ filius, Spartiatarum
 rex, Æginam trāsmitit, animo
 præcipuos eius rei autores comprehen-
 dendi. Conanti autem illos comprehē-
 dere cum alii Æginetæ intercessere, tum
 præcipue Crius Polycriti filius, negans
 eum gauisurum si quem abduceret
 Æginetarum: nam id eum facere sine
 communi consilio Spartiatarum, sed ab
 Atheniensibus pecunia corruptum: alio-
 qui cum altero rege venturum fuisse
 ad se comprehendendos. Hoc autem
 dicebat ex 3 epistola Demarati. Eum
 Cleomenes ab Ægina discedens in-
 terrogauit quod ei nomen esset. Ille re-
 spondit quod erat Crius, id est aries. Cui
 Cleomenes, Cric, inquit, iam nunc
 præferrato cornua, tanquam occurfu-
 rus magno malo. ¶ Sparta autem per
 id tempus Demaratus Cleomenem in-
 simulabat, & ipse rex Spartiatarum,

ἡ μακρῶν τῶν αὐτῶν ψαμμοσιώτατα τὰ Φοινικῆς
 αἰθῆρα ὅμῃ θάσου κτίσαντες πλὴν νῆσον τῶν τῆς
 ἡῆς νῦν ὑπὸ τῆς θάσου τῆς τῆς Φοινικῆς ἑνω-
 μα ἔχει τὰ δὲ μέταλλα τὰ Φοινικῆς τὰ τὰ βῆσι τῆς
 θάσου, μεταξύ Αἰνυρῶν τε χῶρον καλεομένου, καὶ
 Κοινυρῶν. ἀπὸ τῆς Σαμοθρακίης ὄρεος μέγα αἰε-
 τερμῆρον ἐζητήσεται. τῆς δὲ μόνον ἐστὶ τοιοῦ-
 τος. Οἱ δὲ θάσοι τὰ βασιλείῃ κελύσαντι καὶ τῶν
 τεῖχος δὲ σφέτερον κατεῖλον, καὶ τὰς νέας πᾶσας
 10 ἐκόμισαν ἐς Ἀθήνας. μὲν δὲ τῶν ἀπειροχῶν ὁ
 Δαρείος τῆς Ἑλλάδος, ἡ δὲ νόσος ἐξήκειν, κατέρα
 πολεμείν ἐωῦτα, ἢ τῶν δαδιδόνα σφέας αἰετῆς. διέ-
 πεμπεῖν κήρυκας, ἄλλοις ἄλλῃ τὰς, ἀπὸ τῆς Ἑ-
 λάδα, κελύων ἀπὸ βασιλείῃ γῆν τε καὶ ὕδωρ.
 τούτοις μὲν δὲ ἐς τὴν Ἑλλάδα ἐπεμπεῖ ἄλλοις δὲ
 κήρυκας διέπεμπε ἐς τὰς ἐωῦτα δασμοφόρους πό-
 λιας τὰς τῶν θαλασσιῶν, κελύων νέας τε μα-
 κρας ἐῖς παραγωγὰ πλοῖα ποιεῖσθαι. Οὗτοι τε
 δὴ παρεσκιάζοντο, τὰς, καὶ τοῖσι ἵκοντο ἐς τὴν
 20 Ἑλλάδα κήρυξι, πολλοὶ μὲν ἡπειρωτῶν ἔδδον τὰ
 πρὸς τῶν αἰτῶν ὁ Πέρσης πᾶντες ἡ νησιῶται, ἐς
 τῶν ἀπικόια αἰτήσαντες, οἳ τε δὴ ἄλλοι νησιῶται
 διδοῦσι γῆν τε καὶ ὕδωρ Δαρείῳ, καὶ δὴ καὶ Αἰγ-
 νῆται. ποιήσασι δὲ σφίσι τὰς, ἰθὺς Ἀθῆνῶν ἐπε-
 κέατο, δοκέοντες ἐπὶ σφίσι ἐχόντας τῶν Αἰγινήτας
 δεδωκένα, ὡς ἅμα τὰ Πέρση ἐπὶ σφέας στρατῶ-
 νται ἢ ἀσπῆροι πρὸς τῶν ἐπελάβοντο. φοιτέ-
 οντες τε ἐς τὴν Σπάρτην, κατηγῆρεον Αἰγινήτων
 τὰ πεποιθήκειν, πρὸς τῶν Ἑλλάδα. Πρὸς
 30 τῶν δὲ τὴν κατηγῆρειν, Κλεομένης ὁ Ἀναξάν-
 δριδῆ, βασιλεύς ἐὼν Σπάρτητων, διέβη ἐς Αἰ-
 γινάν, βουλόμενος συλλαβεῖν Αἰγινήτων τῶν αἰτι-
 ῶν. ὡς δὲ ἐπεχῶν συλλαμβανῆν, ἄλλοι τε δὴ
 αὐτῶν ἐγίνοντο ἀντίχουοι τῶν Αἰγινήτων, ἐν δὲ δὴ καὶ
 Κεῖος ὁ Πολυκρίτου μάστιχα ὅς τῶν ἔφη αὐτῶν
 σθένενα ἄξιν χαίροντα Αἰγινήτων. αἰβὺ γὰρ μιν
 Σπάρτητων τῶν κοινοῦ ποιεῖν τὰς, ὡς Ἀ-
 θῆνῶν ἀναγνωθέντα χεῖμασι ἅμα γὰρ αὐ-
 μιν τὰς ἑτέρω βασιλείῃ ἐλθόντα συλλαμβανῆν. ἐ-
 λεγε δὲ τὰς τῶν ἐπιτολῆς τῆς Δημαρήτου. Κλε-
 40 ομένης δὲ ἀπελαυόμενος ἐκ τῆς Αἰγίνης, εἶρετο τῶν
 Κεῖον ὅτι εἴη τὸ οὐνομα ὅς τῶν ἐὼν ἐφρασε τῶν
 ὅς Κλεομένης πρὸς αὐτῶν ἔφη, Ἡ δὲ νῦν καταχά-
 κου ὡς Κεῖ τὰ κέρεια, ὡς σιωοισόμενος μετὰ κα-
 κῶν. Ἐν δὲ τῇ Σπάρτη τῶν τῶν χεῖνον ὡς
 μένων Δημαρήτος ὁ Ἀεῖανος, διέβαλε τῶν Κλεο-
 μένεα, ἐὼν βασιλεύς καὶ οὗτος Σπάρτητων,

LVIII

LIX

L

LII

1 Ex quibus admiratione digna erant ea potissimum quæ Ph. 2. Id est, Negans eum impune quæquam Ægis. ab Ægibus
 num. 3 Mandato

οίκης ἢ τῆς ὑποδεεφέρης κατ' ἀγομὸν ὁδὸν ὑποδεε-
 φέρης, (ἀπὸ γὰρ τῆς αὐτῆς γενέσεως) καὶ ἀρεσούχρῳ
 δὲ καὶ τετίμῃ) μᾶλλον ἢ Εὐρυθένης. Λακε-
 δαιμόνιοι γὰρ, ὁμολογέοντες ὁδὸν ποιητῆ, λέγουσι
 αὐτὸν Ἀριστοδήμον (Ὁ) Ἀριστομάχου τῆς Κλεοδαίου
 τῆς Ὑλλου βασιλεύοντα, ἀγαθὴν σφῆρας ἐς αὐτὴν
 τῆς γῆρας τῆς νῦν ἐκτεταται, ἀλλ' ὅτι Ἀριστοδήμου
 παῖδας. μὲν ὅτι χρόνον ἔσθ' ἄλλοι, Ἀριστοδήμου τε-
 κῆν τῆς γῆρας καὶ τῆς οὐνομα εἶ) Ἀργεῖον. θυγατέρα
 ἢ αὐτῆς λέγουσι εἶ) Ἀντισίονος, τῆς Τισαμνίδου, τῆς
 Θερασίδου, τῆς Πολυμείκεος. αὐτὴν ὅτι τεκῆν διδυ-
 μα ἔπιδόντα ὅτι (Ὁ) Ἀριστοδήμον (α) τέκνα, ἕνα τε-
 λυτῶν. Λακεδαιμόνιοι ὅτι ὅτε ἔόντας, βελού-
 σαι καὶ νόμον βασιλῆα τῆς παίδων (Ὁ) ἀρεσούτερον
 ποιήσασθαι. ἔκων δὲ σφῆρας ἔχειν ὁκότερον ἔλονται,
 ὥστε ἔσθ' ὁμοίων ἔσθ' ἀμφοτέρων ἔόντων. ἔσθ' ἀμφο-
 τέρων ὅτι γινώσκαι, ἢ καὶ ἀρεσούτου, ἐπειρωτῶν τῶν τεκῆν-
 ὄντων. ὅτι ὁδὸν αὐτῶν φάσαι ἀγαθὴν ὄσθ' εἶδ' ἔσαν
 μὲν καὶ ὅτι κάρτα λέγειν (α) ἄρα, βουλομῆν ὅτι εἰκὼς
 ἀμφοτέρων ἡμοίω βασιλῆας. ὁδὸν ἂν δὲ Λακεδα-
 μόνιοι ἀπορέν. ἀπορέοντας δὲ, πέμπειν ἐς Δελ-
 φούς, ἐπειρωτῶν ὅτι, ἢ χεῖρονται τῶν ἀρήματα.
 τῶν δὲ Πυθίῳ κελθεῖν σφῆρας ἀμφοτέρων (α) πα-
 ρία ἢ ἡ (α) αὐτῶν βασιλῆας, ἡμῶν δὲ μᾶλλον (Ὁ) γε-
 ραίτερον. τῶν μὲν δὲ Πυθίῳ (α) ἄρα σφῆρας ἀελεῖν.
 ὅτι δὲ Λακεδαιμόνιοι ἀπορέουσι ὁδὸν ἢ ὄσθ' ὅ-
 κως ἔσθ' ἀμφοτέρων (Ὁ) ἀρεσούτερον, ὑποδέσθαι
 ἀνδρα Μεσσηνίου, τῆς οὐνομα εἶ) Πανίτιον. ὑπο-
 δέσθαι ὅτι τῶν (Ὁ) Πανίτιον (α) δὲ ὅτι Λακεδαίμο-
 νίοι, φυλάξαι τῆς γῆρας ὁκότερον τῆς παίδων
 ἀρεσούτερον λούει ὁ σιτίσει. καὶ ἡ μὲν καὶ τῶν (α) φα-
 νηται ἀεὶ ποιδύσα, ὁδὸν ὅτι πᾶν ἔξειν ὁσθ' ἢ διζέ-
 νται ἔσθ' ἡμοίω ἔσθ' ἀμφοτέρων. ἡμῶν δὲ πλανῶνται καὶ ἐκείνη,
 εἰ ἀλλὰ ἔσθ' ποιδύσα, δὴ ἀσφῆρας ἔσθ' ὁδὸν ἐκεί-
 νη πλέον ὁδὸν εἶδ' ἔσθ' ἄλλω τῆς σφῆρας τῆς ἀρεσού-
 ὁδὸν. ἐν αὐτῶν δὲ ὁδὸν Σπαρτητῶν, καὶ τῆς τῆς
 Μεσσηνίου ὑποδέσθαι, φυλάξαι τῶν μῆτρα
 τῆς Ἀριστοδήμου παίδων, λαβεῖν καὶ τῶν (α) ἡ-
 μῶν (Ὁ) ἀρεσούτερον καὶ σίσει καὶ λουτροῖσι, ὁδὸν εἶ-
 δ' ἡμῶν τῆς εἶνεκεν ἐφυλάσθαι. λαβόντες ὅτι πα-
 δῖον ὅτι ἡμῶν ἀρεσού τῆς γῆρας ὁκότερον, ὡς ἔσθ' ἀρεσού-
 ὁδὸν, πρέφειν εἰ τῶν δημοσίω καὶ (Ὁ) οὐνομα τεκῆν
 Εὐρυθένης. τῶν ἢ νεωτέρω, Προκλέα. ὅτι τῶν ἀν-
 δρωτῶν τῶν ἀδελφῶν ἔόντας, λέγουσι ἀρε-
 φῶν εἶ) τῆς πᾶντα χρόνον τῆς ζῆρας αὐτῶν ἀγαθῶν,
 καὶ ὁδὸν ὁδὸν τῶν ἀρεσού, ὡς αὐτῶν ἀρεσού.
 Λακεδαιμόνιοι μὲν τῶν λέγουσι μόνου Ἐλλήνων

sed ex familia inferiore, quæ tamen alia
 nulla in re inferior erat, (ab eodẽ enim
 oriundi) quam quod familia E.V rysthe-
 nis, quod primigenius esset, nonnihil
 honoratior erat. Etenim Lacedæmo-
 nii, nulli poetarum assentientes, negant
 se in eam quam nunc possident regio-
 nem deductos à filiis Aristodemi, sed ab
 ipso Aristodemo regnante, qui fuit A-
 ristomachi, qui fuit Cleodæi, qui fuit
 Hylli filius. Nec multo post Aristode-
 mi uxorem nomine ¹ Æginam, (quam
 dicunt fuisse filiam AVtelionis, qui fuit
 Tisameni, qui fuit Therandri, qui fuit
 Polynicis filius) reperisse geminos:
² eisque natis Aristodemum morbo de-
 cessisse. Lacedæmonios autem qui tum
 erant, inuito consilio creasse regem è
 pueris eum qui esset primigenius, ut lex
 iubebat. Sed nescientes utrum puero-
 rum eligerent, quum essent similes ac
 pares: id quum nequirent ipsi discerne-
 re, prius fuisse percontatos genitricem:
 eaque negante se dignoscere, sed dis-
 simulante, quod videlicet (ut credi-
 bile est) magnopere cuperet ambos ef-
 fici reges: ita de hoc dubitantes Lace-
 dæmonios misisse Delphos sciscitatum
 quid in ea re agerent: & iis Pythiam re-
 spondisse ut utranque puerorum re-
 gem ducerent, sed primigenium magis
 honorarent. Hoc responso à Pythia e-
 dito, Lacedæmonios nihilominus in-
 certos quo pacto primigenium reperi-
 rent, admonitos fuisse à quodam Mes-
 senio, nomine Panite, ut obseruarent u-
 trum puerorum mater priorem laua-
 ret cibaretque: quam si deprehenderent
 eodem semper modo factitare, habitu-
 ros id omne quod quærent, & inuen-
 turos quod vellent: sin illa alternando
 erraret, palam fore ne ipsam quidem
 quippiam magis nosse: & ut isti aliam
 rationem inirent. Ibi que Spartiatae
 ex admonitu Messenii obseruantes ma-
 trem puerorum, ignaram cur obserua-
 retur, animaduertentesque illam præ-
 ferentem alteri primigenium tum ci-
 bando tum lauando, accepisse pue-
 rum qui magis honorabatur à matre,
 tanquam primigenium, publiceque a-
 lendum curasse, imposito ei nomine
 E.V rysthene: iuniori, Procle. Hos au-
 tem fratres, vbi adoleuerunt, per om-
 ne vitæ tempus inter se dissensisse, & iti-
 dem eorum posteros perseuerasse. Hæc
 soli Græcorum Lacedæmonii aiunt.

1 Argiuam, 2 Aristodemum autem liberos hos intuitum morbo decessisse.

At hæc

At hæc quæ
 eis, ego te
 vique ad
 tum, recen-
 de Græcos
 re Græcos
 xi, vique
 quod nunc
 in mortali
 culi Amph
 rationem
 que ad Peri
 si filia retro
 tendo, con
 ex Ægypt
 cenio ex
 facta est.
 leus ipse, q
 Græcos, n
 nam proge
 progeniem
 (quemadmo
 prius fuisse
 autem reg
 essent, si
 (quoniam
 mus: quæ
 rum faciem
 tiones regi
 duo sacerdot
 Iouis celest
 libuerit re
 Spartiatar
 piaculari cr
 ditionibus
 in abeund
 delecti viri
 fut. In ex
 que peccato
 lacorum pell
 priani. Bellic
 tempore eis
 qua publica
 nã reges disc
 tribui incip
 omnium
 minaque im
 fut. Singula
 tis mentis, si
 bico dentur
 tiaz medicam
 ni Laconicus
 culis singulo
 è, A. p. l. l. l.

At hæc quæ commemorantur à Græcis, ego scribo: hos Dorienſium reges vſque ad Perſeum Danaes à deo genitum, recenſeri recte à Græcis, & oſtendi Græcos eſſe. iam tum enim iſti inter Græcos cenſebantur. Ideo autem dixi, vſque ad Perſeum, nec altius repetii, quòd nullum Perſeo cognomentum fuit mortalis patris, quemadmodum Herculi Amphitryon. Itaque à me rectam rationem ſequentem dictum recte eſt vſque ad Perſeum. A Danae vero Acrifiſi filia rectorſum patres eorum recenſendo, conſtabit principes Dorienſium ex Ægypto oriundos. Hæc generis recenſio ex commemoratione Græcorum facta eſt. Ut autem à Perſis fertur, Perſeus ipſe, quum eſſet Aſſyrius, factus eſt Græcus, non tamen progenitores eius, nam progenitores Acrifiſi recenſere ad progeniem Perſei nihil attinet: eoſque (quemadmodum Græci aiunt) Ægyptios fuiſſe. Hæc de his hæctenus. Quod autem regnum Dorum, quum Ægyptii eſſent, ſibi traditum acceperint, hoc (quoniam ab aliis dictum eſt) omittemus: quæ vero alii non attigerunt, eorum faciemus mentionem.³ Has dignationes regibus Spartiatae tribuerunt: duo ſacerdotia, Iouis Lacedæmonii & Iouis cæleſtis: & ius belli in quamcunq; libuerit regionem inferendi, vt id nulli Spartiatarum prohibere fas ſit, alioqui piaculari crimineteneatur. Ut in expeditionibus ad eundem primi eant reges, in abeundo poſtremi ſint. Centum delecti viri eis in militia cuſtodes adſint. ⁴ In egreſſibus vtantur quotcunq; pecoribus libuerit: quorum immolatorum pelles omnes ac terga accipiant. Bellica hæc. Alia ſunt quæ pacis tempore eis tribuuntur: Vt quoties aliqua publica euſceratio fit, primi in cæna reges diſcumbant, & iis primis diſtribui incipiat vtrique eorum duplum omnium quàm ceteris conuiuiſ: libaminaque immolatorum & coria, eorum ſint. Singulis quoque calendis iſtantis menſis, ſingula pecora vtrique è publico dentur Apollini immolanda: & farinae medimnus, id eſt, ſex modia, & vini Laconicus quartarius: & in ſpectaculis ſingulorum certaminum certis locis à πολλωνος, & μέδιμνον ἀλφίτων, & οἶνος τετάρτην Λακωνικὴν, & ἐν τοῖσι ἀγῶσι πᾶσι ποροεδρίας

Ἐὰ δὲ δὲ καταλέγουμεν ἕως Ἑλλήνων, ἐξαίρετα φῶ. "Τούτους δὲ Δωριέων βασιλῆας, μέχρι μὲν Περσέος τῆς Δανάης τῆς θεοῦ ἀπεινότης, καταλέγουμεν ὀρθῶς ἕως Ἑλλήνων, καὶ ἀποδεικνύμεν ὡς εἶσι Ἕλληνας, ἥδη γὰρ πλεοναῦτα ἐς Ἑλλήνας οὗτοι ἐτέλεον. ἔλεξα δὲ, μέχρι Περσέος, τῆς δὲ εἰνεκα, ἀλλ' οὐκ αἰείαθεν ἐπὶ ἔλαβον, ὅτι οὐκ ἐπεὶ ἐπανυμῆν Περσὶ ἐσθδμῆν πατρὸς θνητῆς, ὡς περ Ἡρακλεῖ Ἀμφιτρύων. ἥδη ὡν ὀρθῶ λόγῳ χρῆσθαι, μέχρι τῆς Περσέος ὀρθῶς εἴρηται μοι. ἀπὸ δὲ Δανάης τῆς Ἀκείσιου καταλέγουμι δὲ ἀνω αἰεὶ πατέρας αὐτῶν, φαροῖα τοῦ ἀέοντες ὁ τῆς Δωριέων ἠγεμόνες Αἰγύπτιοι ἰθαυγῆες. ταῦτα μὲν νῦν καὶ τὰ Ἕλληνας λέγουσι γνηλορηται. Ὡς δὲ ὁ Περσέων λόγος λέγεται, ὡς ὁ Περσέος ἐὼν Ἀσσίριος, ἐγῆγετο Ἕλληνα, ἀλλ' οὐκ ὁ Περσέος πατρῶν. δὲ δὲ Ἀκείσιου γὰρ πατέρας ὁμολογούντας κατ' οἰκνιότητα Περσὶ ἐσθδν, τούτους δὲ εἶ), κατὰ τῶν Ἑλλήνων λέγουσι, Αἰγύπτιους. καὶ ταῦτα μὲν νῦν καὶ τούτων εἴρηται. ὅτι δὲ εὐόντες Αἰγύπτιοι, καὶ ὅτι ἀποδοξάμενοι ἔλαβον τὰς Δωριέων βασιλῆας, ἄλλοισι γὰρ καὶ αὐτῶν εἴρηται, ἐάσομεν αὐτὰ. τὰ δὲ ἄλλοι οὐ κατελάβοντο, τούτων μνήμην ποιήσομεν. Γέρεά τε δὴ τὰ δὲ τοῖσι βασιλῆσι Σπάρτηται δεδώκασι, ἱρωσιώας δύο, Διὸς τε Λακεδαίμονος, καὶ Διὸς οὐρανοῦ καὶ πόλεμον γὰρ ἐκφέρειν ἕως ἡν ἀβούλωνται χῶριον. τούτου δὲ μηδένα εἶ) Σπάρτηται ἄσκαλυτῶν εἶ δὲ μὴ, αὐτὸν ἐν τῶ ἀγῶσι ἐνέχεσθαι. στρατιωτῶν δὲ, ποσῶντες ἰεναὶ δὲ βασιλῆας, ὑσάτοις δὲ ἀπεινάι ἐκατὸν δὲ ἀνδρας λογάδας ὅπτι στρατῆς φυλάσσειν αὐτοῖς. ποσῶτοις δὲ χρῆσθαι ἐν τοῖσι ἔξοδοῖσι, οὐκοσοῖσι ἀν' ἐθέλωσι τῆ δὲ θυμῶν ἀπύτων τὰ δέρματα τε καὶ τὰ νῶτα λαμβάνειν σφέας. ταῦτα μὲν τὰ ἐμπολέμια. τὰ δὲ ἄλλα τὰ εἰρηώα καὶ τὰ δὲ σφι δέδοται ἡν θυσιῆς δημοτελής ποιέται, ποσῶ τοῖς ὅπτι ὁ δειπνον ἔξεν δὲ βασιλῆας. Ἐ ἀπὸ τῶν τῶν ποσῶτον ἀρχαῶς, διπλήσια νέμοντας ἐκατέρω τὰ πάντα ἡ τοῖσι ἄλλοισι δαίτυμόνεσι, καὶ ἀπον δαρχίας εἶ) τούτων, καὶ τῶν τῶν ποσῶτων τὰ δέρματα νεομυθίας ὅ ἀνὰ πάσας καὶ ἐβδόμας ἰθαυγῆς ἔμυθως, δίδοσθαι ἐκ τῆς δημοσίας ἰρηῖον τέλφον ἐκατέρω

LIV
LV
LVI
LVII

1 Ægyptios fuiſſe indigenas. 2 Nullam habere cum Perſeo conſanguinitatem: 3 Has dignitates. Vel, Hos honores. 4 Quoties in expeditionem proficiſcuntur, vtant. 5 Et vt primum in libationibus locum obtineant, coriaque immolatorum pecorum, eorum ſint. Singulis quoque calendis, & ſeptimo quoque die menſis incuntis, victima perfecta vtrique illorum datur in Apollinis æde. *Ἰδὲ αὐτὸν ἰρηῖον ἀγῶν, (id eſt ἀν' ὑερῆν, perfectam uictima, & quaſi omnibus ſuis numeris abſoluta) varie exponitur.*

At hæc

ἑκατέρας, καὶ προξένους ἀποδεικνύει· οὗτοισι παρο-
 κείσθαι ἑὸν αἶμα ἐθέλωσι τῶν ἀσάν, ἔπειθ' οὖν ἀρρέ-
 εσθαι δύο ἐκάτερον. (Ὁ δὲ Πύθιοι, εἰσὶ θεοῦ πρῶτοι ἐς
 Δελφοὺς, σιτεῖνδρον μὲν τῶν βασιλῆων τὰ δημό-
 σια) μὴ ἐλθούσι δὲ τοῖσι βασιλῆσι ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἀ-
 ποπέμπεσθαι σφι ἐς τὰ οἰκία ἀλφίτων τε δύο
 κρίνας ἑκάτερον, καὶ οἶνον κοτύλιον παρεούσι δὲ δι-
 πλόσια πύργα δίδουσαι. ταῦτ' οὖν τῶν καὶ πρὸς ἰ-
 διωτέων κληθέντας ἐπὶ δεῖπνον ἱμάσθαι. τὰς δὲ μὲν-
 τήσας τὰς γυναικῶν, οὗτοι φυλάσσειν σιωφέναι δὲ
 καὶ ἑὸν πυθίους. δικάζει δὲ μοιῶν ἑὸν βασιλῆας τῶ-
 (ἀδελφοῦ πατρὸς τε παρθένου περὶ, ἐς τὸ ἰ-
 κνέεται ἔχειν, ἢ μή ποτ' οὐ πατήρ αὐτ' ἐζητήσῃ καὶ ὀ-
 δῶν δημοσίων περὶ. ἔτι ἡμῶν τὸν παῖδα ποιέεσθαι
 ἐθέλη, βασιλῆων ἐναντίον ποιέεσθαι, καὶ παρὶ τῶν βου-
 λούσι τοῖσι γέροισι, ἐόδοι δὲ δῶν δέοισι τεκνέοντα. ἢ
 δὲ μὴ ἐλθούσι, ἑὸν μάλιστα σφι τῶν γέροντων προσή-
 κοντας ἔχειν τὰ τῶν βασιλῶν γέρεα, δύο ψήφοις ἡ-
 θεμύοις, τρεῖσι δὲ τῶν ἐωυτῶν. Ταῦτα μὲν ζῶσι τοῖσι
 βασιλῆσι δέδοται ἐκ τῶν κρινοῦ τῶν Σπαρτητέων
 ἀποθανούσι δὲ, ἀδελφοῦσιν ἀδελφῶσιν δὲ γέρο-
 νος καὶ πᾶσαν τὴν Λακωνικὴν καὶ τὴν πόλιν γυναι-
 κῶν ἀφαιρούσας, λέβητας κροτέοισι. ἐπειθ' ὡν τῶν γί-
 νηται τοῦτο, ἀνάγκη δὲ οἰκίης ἐκείνης ἐλθῆναι
 δύο καταμαίνεσθαι ἀνδρα τε ἔτι γυναικῶν μὴ ποιή-
 θησι δὲ τῶν, ζημίαι μεγάλας ἐπιπέσει. νόμος δὲ τοῖσι
 Λακεδαιμονίοισι καὶ τῶν βασιλῶν ἑὸν θανάτους ἐστὶ
 ὡς τῶν ἐπὶ τοῖσι βαρβάροισι τοῖσι ἐν τῇ Ἀσίῃ. τῶν γὰρ
 βαρβάρων οἱ πλεῖστοι ταῦτ' ἀνόμω χρεόν) καὶ ἑὸν
 θανάτους τῶν βασιλῶν, ἐπειθ' ἂν ἀποθάνῃ βασιλεύς
 Λακεδαιμονίων, ἐκ πάντων δὲ Λακεδαιμονος, χωρὶς
 Σπαρτητέων, ἀριθμῶ τῶν οἰκίων ἀνάμασθαι
 ἐς τὸ κῆδος ἵεσθαι. οὗτέων ὡν καὶ τῶν εἰλωτέων, ἔπειθ' οὖν
 Σπαρτητέων ἐπειθ' συλλεχθῆσθαι ἐς ταῦτ' ὅτι πολλὰ
 χιλιάδες, συμμιγαθῶσι γυναικῶν κἀποθονταί τε τὰ μέ-
 τω παροθύμους, καὶ οἰμωγῆ δὲ χρεώνται ἀπὸ λέτω
 φάμροι τῶν ἑσάτων αἰεὶ ἀποθνήσκον τῶν βασιλῶν, ἔ-
 τον δὲ ἡμέρας ἄριστον. ὅς δ' ἂν ἐν πολέμῳ τῶν βασιλῶ-
 ν ἀποθάνῃ, οὗτ' οὖν εἰδῶλον σιδάσαντες, ἐκ κλίνῃ
 ἐξφραμῆν ἐκ φέροισι. ἐπειθ' ὁ θάλασσι, ἀγρῆ δὲ κα-
 ἡμερέων ἐκ ἑσάτων σφι, ἔτι ἀρχαρεσίη σιωίξῃ, ἀμὰ
 πενήτοισι ταῦτ' ἡμέρας. Συμφέρον) δὲ ἡμῶν δ-
 223 τοῖσι τοῖσι Πέρσησι ἐπειθ' ἀποθανόντος δὲ βασιλῆος
 ἡμῶν οἰκίῃ) βασιλεύς, ἑὸν ὅς οἰκίαν ἐλθῆναι ὅς οἰς

eis praesideant. ¹ Liceatque quibuscum-
 que libeat civibus inniti, & utrique bi-
 nos eligere Pythios. (sunt autem Pythii
 qui Delphos ad consulenda oracula
 mittuntur, quique publice cum regi-
 bus pascuntur.) Regibus ad cenam non
 euntibus mittantur bini farinae cheni-
 ces, id est, semodia, & vini singulae coty-
 le, id est, sextarii: praesentibus dupla den-
 tur omnia. eadem ratione a privatis quo-
 que invitati ad cenam, honorentur.
² Vaticinia quae de virgine pupilla, v-
 tri danda sit, einae cui mater, an cui pa-
 ter desponderat: necnon de viis publi-
 cis: & si quis adoptivum filium ³ facere
 velit invitatis regibus. Liceat quoque eis
 pro suo arbitrio assidere in senatu, qui
 constat ex duodetriginta senibus: si eo
 non accesserint, eorum maxime pro-
 pinqui duo senatores ius regum obti-
 neant, duos calculos ponendi, tertium
 pro seipsis. Viventibus haec regibus LVIII
 a republica Spartiatarum tribuuntur: i-
 sta, defunctis: Equites per vniuersam
 Laconicam obitum regis enunciant:
 feminae per urbem circumeuntes ollas
 pulitant. quumque hoc fit, necesse est
 ex singulis domibus duos ingenuos,
 matrem ac feminam, luctu sedari, ma-
 gnis pecnis (nisi hoc faxint) impositis.
 Eadem autem circa funus regum con-
 suetudo Lacedaemoniis est quae barba-
 ris Asianis. nam plerique barbarorum
 eodem ritu in mortibus regum ven-
 tur. Siquidem ⁴ posteaquam mortem
 obiit Lacedaemoniorum rex, oportet
 eius exequiis adesse ex omni Laceda-
 monis regione necessarios quosque
 Spartiatarum, qui sunt numero vici-
 norum. Quorum & item servorum at-
 que ipsorum Spartiatarum posteaquam
 multa millia in vnum coacta sunt, pro-
 miscue cum mulieribus frontes suas in-
 trepide pungunt, & vlulatu immenso v-
 tuntur, vltimum quenque regum di-
 centes semper fuisse optimum. Qui ve-
 ro regum in bello perit, eius simula-
 crum quum expresserunt, in toto bene-
 strato efferunt, cuius tumulatione de-
 cem dies iustitium est, nullusque magi-
 stratum confessus, sed luctus contines.
 In hoc quoque cum Persis isti conue-
 niunt, quod defuncto rege alter qui
 succedit, liberat a re alieno quicumque

καὶ ἀναμασθαι

¹ Liceatque illis quos velint ex civibus proxenos constituere, vel, creare. Erant autem proxeni qui totius urbis nomine hospitio excipiebant qui ex aliis civitatibus adveniebant, iisque quaecumque poterant humanitatis officia praestabant. ² Vaticinia autem quae eduntur, ut ab iis custodiantur, vel, afferuntur. Ut soli reges de his solis iudicium ferant: de virgine ad quam tota hereditas deveniat. Sic Gall. A qui il vient, pro, a qui il touche. ³ Facere velit, ut coram regibus faciat, vel, in conspectu regum. ⁴ Mortuo rege Lacedaemoniorum cognatur prosequi funus aperto pectore totius Lacedaemoniae regionis certi numeri incolae, exceptis Spartiatis. Ita Camerarius hunc locum interpret.

Spar.

LX Spartiata aliquid aut regi aut reipublica debebat: & apud Persas item qui rex creatus est, omnibus ciuitatibus tributum quod debebant remittit. Cum Aegyptiis etiam Lacedaemonij in hoc congruunt, quod eorum pracones & tibicines & coqui in paterna artificia succedunt: & coquus e coquo, & tibicen e tibicine, & praeco ex pracone gignitur: neque vlli propter vocalitate aliis insidiantes seipfos ingerunt, sed in paterno opere perseverant: atque haec quidem ita fiunt. **LXI** Cleomenem autem tunc quum apud Aeginam esset, communi Graeciae bono operam dantem infimulabat Demaratus, non tam Aeginetis studens, quam inuidia & odio ductus. Quem Cleomenes ab Aegina reuerfus consultabat vt regno submoueret, ob hanc rem intendens in eum actionem: Ariston Sparta regnum obtinens, quum e duabus vxoribus liberos non susciperet, & in se culpam eius rei non esse agnosceret, tertiam duxit vxorem, & duxit hunc in modum: Erat ei amicus quidam Spartiata, cuius opera ex omnibus ciuibus maxime vtebatur: cui viro erat vxor speciosissima, ex turpissima talis facta. siquidem hanc mala forma praedita esse cernens nutrix sua, idque parentes eius, vt pote locupletes, agre ferre, hoc excogitauit, vt puellam singulis diebus baiularet ad Helenae templum, quod est in loco qui dicitur Therapne, supra fanum Phocbi. eo quoties nutrix intulerat puellam, stans ante simulacrum, deam precabatur vt alumnam deformitate liberaret. Cui aliquando exeunti e templo mulier quaedam apparuisse fertur, atque interrogasse illam quidnam in vlnis gestaret: & quum nutrix se infantem gestare respondisset, iussisse sibi ostendi. Quumque negaret nutrix id se facturam, quod infantem parentes sui vetuissent ostendi cuiquam, institisse iubere prorsus vt sibi ostenderetur. magni enim facturam illam si a se infans conspiceretur. ita nutrice puellam ostendente, demulcentem caput puellae dixisse, futura eam omnium Spartanarum formosissimam: atque ab eo pristinam speciem decidisse. Hanc, quum ad nubilem peruenit aetatem, duxit vxorem Agetus Alcidis filius, ille amicus Aristonis. Eius mulieris amore titillatus quum esset Ariston, hanc rem commentus est:

Ἡ Σπάρτην τῶν βασιλείῃ τῶν δημοσίων ἀφείλε. ἐν δὲ αὐτῇ Πέρσησι ὁ κατὰ μῶμον βασιλεύς τῶν ποροφειλόμενον φόρον μετῆι πάσησι τῆσι πόλισι. Συμφέρονται ἢ καὶ τὰδε Αἰγυπτίοισι Λακεδαιμόνιοι οἱ κήρυκες αὐτῶν καὶ αὐληταὶ καὶ μάγειροι ἐκδέχονται τὰς πατρῶας τέχνας. καὶ αὐλητῆς τε αὐλητῶ γίνεται, καὶ μάγειρος μάγειρον, καὶ κήρυξ κήρυκα, οὐ καὶ λαμπεροφώνῳ ἑπιτηδεύοντι ἄλλοι σφέας παροκλήσοι, ἀλλὰ καὶ τὰ πάτρια ἑπιτελέοσι. **10** ταῦτα μὲν δὴ οὕτω γίνεται. Τότε δὲ Κλεομένης ἔοντα ἐν τῇ Αἰγίνῃ, καὶ κοινὰ τῇ Ἑλλάδι ἀγαθὰ ποροσεργαζόμενον, ὁ Δημαρῆτος διέβαλε, ὅτι Αἰγινήτων οὕτω κηδόμενος, ὡς φθόνῳ καὶ ἀτιμωσίᾳ ἔεικτο. Κλεομένης δὲ νοσήσας ἀπὸ Αἰγίνης, ἐβούληθε τῷ Δημαρῆτον παῦσαι τῆς βασιλείης, ἀφ' ὧν ἡμα ἱσίωνδε ἐπίβασιν ἐς αὐτὸν ποιόμενος Ἀείωνι βασιλεύοντι ἐν Σπάρτῃ, καὶ γῆμεν ^{καὶ τὴν Σπάρτην} ἡ γυναικὸς δύο, παῖδες ὅσκι ἐγένοντο. Ἐ, ἢ γὰρ σιωπῆ ^{καὶ τὴν} γινώσκοντο αὐτὸς ἴσίου ἐῖς αἴτιος, γαμέει τείτιον ^{καὶ τὴν} γυναικῆ. ὡς δὲ ἡ γαμέει ἴσίου φίλος τῷ Σπάρτην ^{καὶ τὴν} τῶν ἀνῆρ, τὰ ποροσεκέρει τῷ ἀσῶν μάλισα ὁ Αείων. τούτω τὰ ἀνδρὶ ἐτύγχανε εὐδῆ γυνὴ καλλις ἢ μακρῶ τῷ ἐν Σπάρτῃ γυναικῶν καὶ ταῦτα μὲν τοὶ καλλις ἢ αἰχμῆς ἡμορμή. εὐδῆ γὰρ μιν ὁ εἶδος φλαύριον, ἢ ἔσφορος αὐτῆς, οἷα ἀνδρῶπων τε ὀλβίων θυγατέρα, ἔδυσσε δὲ εὐδῆ, ποροσεκέρει ἢ ὀρέσσα ὅτι γυνεὸς συμφορῶν ὁ εἶδος αὐτὸν ποιόμενος, ταῦτα ἕκαστα μαθούσα, ἑπιφραζεται τοιαῦτα: ἐφόρεε αὐτῶν αἰὰ πᾶσαν ἡμέρῳ ἐς τὴν Ἑλένης ἱερὸν, ὅτι ἐν τῇ Θεραπνῇ καλυμμένη, ὑπερθε τῶν Φοιβίου ἱεροῦ, ὅπως ἢ ἐκείκει ἢ ἔσφορος, ^{καὶ τὴν} ποροσεκέρει τῶν γαλακτῆρα, καὶ ἐλίστερ ἢ θεὸν ἀπαλλάξαι τὸ δυσμορφῆς τὸ παιδίον. καὶ δῆκοτε ἀπιούση ἐκ τῶ ἱεροῦ τῇ ἔσφῳ γυναικῆ λέγεται ἑπιφανῆσαι ἑπιφανεῖσαν ἢ, ἐπεῖρα αἰ μιν ὁ, ἢ φέρει ἐν τῇ ἀγκάλῃ, καὶ τὸ φρασαί, ὡς παιδίων φορέει. ἢ ἢ κελύσαι **20** δειξαι τῶν δὲ οὐ φαναι ἀπειρησθαι γὰρ ὁ ἐκ τῶν γυναικῶν μηδενὶ ἑπιδεικνύσαι. τῶν δὲ πῶν τῶν εὐοῦτῃ κελύειν ἑπιδειξαι. ὁρασαν ἢ τῶν γυναικῶν καὶ ποροσεκέρει πολλοῦ ποιόμενος ἰδέσθαι, οὕτω δὴ τῶν ἔσφον δειξαι τὸ παιδίον. τῶν δὲ, καταψῶσαν τὸ παιδίου τῶν κεφαλῶν, εἶπαι ὡς καλλις βίσει παστῶν τῶν ἐν Σπάρτῃ γυναικῶν. ἀπὸ μὲν δὴ ταύτης τῆς ἡμέρης μεταπεσέν ὁ εἶδος. γαμέει δὲ μιν ἐς γάμου ὥρῳ ἀπικορμήνῳ Αἴγῆτος ὁ Αλκείδεω, ὅτι δὴ ὁ τῶ Αείωνος φίλος. Τὸν ἢ Αείωνα ἐκινεῖ ἀρα τῆ γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρωσ. μηχανάται δὲ τοιαῦτα:

1 Nutricem autem, quum videret mulierem illam magni aestimare, infantem a se conspicere tandem ostendisse. Hanc autem caput puellae demulce dixisse, &c.

Spar.

cum Demarato extitere. Istunc, Cleo-
 mene sollicitante, contra Demaratum
 iuravit, negans eum rite Spartanorum
 esse regem, quod Aristonis filius non
 esset, deinde quod iurauerat institit cō-
 firmare: quod Ariston aliquando dixif-
 set, quum ei nunciasset famulus suus fi-
 lium ei natum, & menses conferens, iu-
 reiurando negasset illum esse filium suū.
 Huic verbo insistens Leutychides, pron-
 unciabat Demaratum neque Ariston-
 is filium esse, neque rite Spartæ regna-
 re: eisdem ephoris adhibitis testibus qui
 Aristoni assidentes tunc hæc ab illo au-
 dierant. Tandem re in contentionem
 deducta, visum est Spartiatis oraculum
 quod Delphis est consulendum an foret
 Demaratus Aristonis filius necne. I-
 bi Cleomenes, quum ex ipsius erga Py-
 thiam providentia nihil suspicionis es-
 set, subornat Cobonem quendam Ari-
 stophanti filium maxima apud Delphos
 autoritate, vt persuadear Perialla mu-
 lierum vaticinantium antistiti, dicere
 ea quæ Cleomenes volebat dici. Ita Py-
 thia, sciscitantibus iis qui ad oraculum
 erant missi, negavit Aristonis filium es-
 se Demaratum. quæ tamen res sequen-
 ti tempore palam facta est, & Cobon è
 Delphis profugit, & Perialla honore
 abdicata est. Hactenus quæ ad de-
 ponendum regno Demaratum acta
 sunt. Is è Sparta ad Medos profugit, ob
 hanc contumeliam quod quum eie-
 ctus regno gereret magistratum, ad-
 essetque spectaculo gymnopædiarum,
 id est, palestra nudorum puerorum, misit
 ad eum Leutychides, in locum Dema-
 rati rex factus, deridendi insultandi-
 que causa, ministrum, qui interrogaret
 qualis esset præfectura post regnum.
 Eam interrogationem agre ferens De-
 maratus, respondit se vtrumque exper-
 tum, illum vero non: & eam interroga-
 tionem Lacedæmoniis futuram initium
 plurimæ aut calamitatis aut felicitatis.
 Hæc loquutus, velato capite è theatro
 domum abiit, confestimque præpara-
 tum Ioui bouem immolauit: quo im-
 molato, matrem accersit. Quæ quum
 aduenisset, positis in eius manus ex-
 tis, mulierem his verbis obsecrauit,
 Per ego te mater cum aliis deos, tum
 Iouem hunc domesticum, quem tango,
 precor, promas mihi veritatem: quisnam teuera meus est pater? Nam
 Leutychides inter conuicia obiecit,

ἢ ἐς Δημάρτην ἐγένεε. ὅτε δὲ ἐκ τῆς Κλεο-
 μήνης προσημύει ὁ Δουτυχίδης κατόμνυται Δη-
 μάρτην, φασ ἄλλοι ἐκ ἰκνεομήνως βασιλεύειν
 Σπάρτην, ἐκ εὐνοῦ παῖδα Ἀείωνος. μὲν
 δὲ πῶ κατωμοσίω, εἰδὼκε ἀνασώζων ἐκείνο ὁ ἑ-
 πος ὁ εἶπε Ἀείων ὅτε, ὅτε ἄδελφίλει οὐκ οἰκέτης
 παῖδα γενόμεναι, ὁ δὲ, " συμβοληομένης ἐστὶν μὴ-
 νας, ἀπόμοσε, φασ ἐκ ἐωὺ τῶ μιν εἶ. ὅπου δὲ
 ἔπιβατῶν τῶ ῥήματος ὁ Δουτυχίδης, ἀπέφα-
 10 νε Δημάρτην οὔτε ἔσ' Ἀείωνος γενεῖοτα, ἔ-
 τε ἰκνεομήνως βασιλεύοντα Σπάρτης, ἐστὶν ἐφό-
 ρους μάρτυρας παρεχόμενος ἐκείνοις οἱ ὅτε ἐτύγ-
 χηρον παρέδρασι τε εὐνοῦ καὶ ἀκρυσάντες τῶτα Ἀ-
 είωνος. Τέλος δὲ, εὐνοῦ πρὸς αὐτῶν νεύοντος
 ἔδοξε Σπάρτην ἐπεῖρεσθαι ὁ χρεσθελιον ὁ ἐν
 Δελφοῖσι, εἰ ἄρα Ἀείωνος εἶη παῖς ὁ Δημάρ-
 τος. ἀνίστη δὲ Ἰκνεομήνως ἐκ προνοίας τῆς Κλεο-
 μήνης ἐς πῶ Πυθίω, ἐνηῦτα προσημύεται Κλεο-
 μήνης Κόβωνα ἄνδρα ἐν Δελ-
 20 φοῖσι δῖνασθόντα μέγιστον. ὁ δὲ Κόβων Περίαλλ-
 λην πῶ προσημύει ἀναπέφει τῶ Κλεομήνης " ἔβου-
 λῶτο λέγεσθαι, λέγειν. ἔτω δὲ ἡ Πυθίη, ἐπιρω-
 πῶντων τῶν θεοπροπῶν, ἔκρινε μὴ Ἀείωνος εἶη
 Δημάρτην παῖδα: ὑπερῶ μῦθοι χροῖω ἀνάπυσσά
 ἐγένετο τῶτα, καὶ Κόβων τε ἔφυγε ἐκ Δελφῶν, καὶ
 Περίαλλα ἡ προσημύει ἐπαύσατο τῆς πηχῆς. Κα-
 τὰ μὲν δὲ τῶ Δημάρτην κατὰ παυσιν τῶ βασιλείης
 οὔτω ἐγένετο. ἔφθυγε ὁ Δημάρτης ἐκ Σπάρτης ἐς
 Μήδους ἐκ τοιοῦδε οὐκ εἰδός: μὲν τῶ βασιλείης πῶ
 30 κατὰ παυσιν ὁ Δημάρτης ἦρχε ἀρετῆς δεξιῶν.
 ἢ ἄν μὲν δὲ γυμνοπαιδία: θεομήνως δὲ τῶ Δη-
 μάρτην, ὁ Δουτυχίδης, γενεῖος ἦδη αὐτῶ βασι-
 λῶς ἀντ' ἐκείνου, πέμψας τῶ θεομήνως ἐπὶ γέ-
 λωῖ τε καὶ λάσθῃ, ἠρώτα τῶ Δημάρτην οὐκ οἰκόν τι εἶη
 ὁ ἀρχεῖν μὲν ὁ βασιλεύειν. ὁ δὲ, ἀγγέλλας πῶ ἐπ-
 ερωτήματι, εἶπε φασ, αὐτῶ μὲν ἀμφοτέρων ἦδη πε-
 πειρησθαι, κείνον δὲ, ἔ. τῶ μῦθοι ἐπιρωτήσιν τῶ πῶ
 ἀρχεῖν Λακεδαιμονίοισι ἢ μυθῆς κακότητος, ἢ μυ-
 εἶς βυδαμονίης. Τῶτα δὲ εἶπας, καὶ κατακα-
 40 λυτάρητος, ἦε ἐκ τῶ θεο ἐς τῶ ἐωὺ τῶ οἰκία: αὐ-
 ῶνα δὲ τῶ θεοσκευαστῆρος ἔθνε πῶ Διὶ βῶν. θύ-
 σας δὲ πῶ μητέρα ἐκάλεισε. Ἀπικεμήνη ὁ τῶ
 μητεῖα εἰς τῶ χροῖω οἱ τῶ σπλαγχνων, καὶ κέ-
 τθε, λέγων τοῖα δὲ, ὦ μητερ, θεῶν σε τῶ τε δῶν καὶ
 ἀπόμῶρος ἰκετῶ, καὶ τῶ ἐρχεῖς Διὸς τῶδε, φράσασθαι
 μοι πῶ ἀληθῆ, ἵς μὲν ὅτι πατὴρ ὀρθῶ λόγῳ. 225
 Δουτυχίδης μὲν γὰρ ἔφη ἐν τοῖσι νεύεσι λέγων,

LXVI

XVII

XVIII

1 In Græco exempl. pro αὐτῶν legendum videtur αὐτῶ, cuius lectio in alibi ratio reddetur. 2 Quale illis esset magistratum gerere, qui antea regnavissent.

κύνουσαι σε ἐκ τῶ πατρὸς ἀνδρὸς, οὕτω ἐλθεῖν
 τῶν Αἰγυπτίων. Ἐδὲ καὶ ἡ ματατότερον λέγον
 λέγοντες, φασὶ σε ἔσελθεῖν τῶν οἰκετῶν
 ὄνοφορβόν, καὶ ἐμὲ εἶς ἐκείνου παῖδα. ἐγὼ δὲ σε ὦν
 μετέρχεμαι πρὸς θεῶν, εἰπεῖν πῶληγες. οὔτε γὰρ,
 εἰ πεποίησάς τι τῶν λεγομένων, μοῦνη δὲ πεποίη-
 χας, μὲν πολλῶν δὲ ὅ, τε λέγεις πολλὸς ἐν Σπάρ-
 τη, ὡς Αἰγυπτίω ἀπέρμα παιδοποιῶν ἐκ ἐνῶ.
 τεκεῖν γὰρ αἱ καὶ τὰς πατρὸς γυναιχας. ὁ
 μὲν δὲ τοιαῦτα ἔλεγε. Ἡ δὲ ἀμείβετο τοῖςδε,
 ὦ παῖ, ἐπεὶ τὸ μελιτήσι μετέρχεαι εἰπεῖν τῶν ἀ-
 ληθῶν, πῶν εἰς σε κατεῖρησεται πῶληγες ὡς με-
 ἠγάγεο Αἰγυπτίω ἐς ἐαυτῶν, νυκτὶ τρίτῃ ἀπὸ τῆς
 πατρὸς ἤλθε μοι φάσμα εἰδομένον Αἰγυπτίω σιω-
 θνηθῆν δὲ, ὅτι φεφαίους οἷς εἶχε, ἐμοὶ παρῆται. καὶ
 ὅ μὲν οἰχάκεε, ἦκε δὲ μὲν τῶν Αἰγυπτίων ὡς
 δὲ με εἶδε ἔχουσαν φεφαίους, ἠρώτα τίς εἶν ὁ, μοι
 δοῖς. ἐγὼ δὲ ἐφάμην ἐκείνῳ ὅ δὲ ἐκ τῶν πατρὸς
 κεῖν. ἐγὼ δὲ κατωμνήμην, φάμην αὖτὸν οὐ κα-
 λάς ποιεῖν ἀπαρνεόμενον. ὀλίγον γὰρ πὶ παρ-
 τερὲν ἐλθόντα καὶ σιωθνηθέντα, δοῦναι μοι ὅτι φε-
 φαίους. ὀρέων δὲ με κατωμνήμην ὁ Αἰγυπτίω, ἐ-
 μαθε ὡς θεῶν εἶν ὁ παρῆται. καὶ τῶν μὲν, ὅ φε-
 φαίους ἐφαίνοντο ἔόντες ἐκ τῶ ἠρώτων τῶ πατρὸς τῆσι
 θύρησι τῆσι ἀλείψῃ ἰδρυμένων, ὅ καλέοισι Αἰ-
 γυπτίω τῶν δὲ, ὅ μανθῆς αὖτὸν τῶν ἠρώτων
 αἰσάρεον εἶναι. οὕτω δὲ ὦ παῖ ἔχῃ πῶν ὅσον π
 καὶ βούλεαι συτῆσαι. ἢ γὰρ ἐκ τῶ ἠρώτων τοῦτου
 γέγονας, καὶ τοῖ πατῆρ ὅτι Αἰγυπτίω ὁ ἠρώτων, ἢ
 Αἰγυπτίω. ἐν γὰρ σε τῆ νυκτὶ ταύτῃ αἰσάρεομαι.
 τῆ δὲ σὺ μάλιστ᾽ ἀτάσσονται ὅ ἐχθροὶ, λέγον-
 τες ὡς αὖτὸς ὁ Αἰγυπτίω, ὅτε αἰσάρε ἠγάγεο ἠρώ-
 τῆτος, πολλῶν ἀχρῶντων οὐ φησὶ σε ἐαυτῶν εἶς.
 ὅ χερόν γὰρ δὲ δέκα μῶνας ὅ δὲ καὶ δέκα ἐκείνῳ ἀ-
 ἰδρῆν τῶν τοιούτων κείνος τῶν ἀπέρρηκε ὅ ἔπος.
 ἠκούσῃ γὰρ γυναιχας καὶ ἐνεά μῶνας καὶ ἐπὶ ἀ-
 μῶνας, καὶ οὐ πᾶσαι δέκα μῶνας ἐκτελέσασαι. ἐγὼ
 δὲ σε ὦ παῖ ἐπὶ ἀμῶνον ἔτεκον. ἐγὼ δὲ καὶ ὁ αὖτὸς
 Αἰγυπτίω οὐ μὲν πολλὸν χερόν ὡς ἀνοίη ὅ ἔπος ἐκ-
 βάλλοι τῶν. λέγεις δὲ ἄλλοις παρῆ ἠμέσις τῆς σε
 αὐτῶ μὴ δέκεο. ὅ γὰρ ἀληθῆσατα πάντα ἀκήκοας.
 ἐκ δὲ ὄνοφορβῶν αἰσάρε τε Λαυτυχίδῃ καὶ τοῖσι πα-
 τα λέγεις ἠκούσῃ γυναιχας παῖδας. ἢ μὲν δὲ
 τοιαῦτα ἔλεγε ὅ δὲ, πατρὸς τε ἀέβουλεο,

te è priore viro gravidam, ita ad Aristonem venisse. Alii etiam dementius referentes, aiunt te ad domesticum asinari-um ventitasse, illiusque me filium esse. quae de re ego te adiens obsecro ut verum dicas. Siquid enim eorum quae dicuntur fecisti, non sola fecisti, sed quod multae. Et multus de hac re Sparta sermo est, negantium Aristoni fuisse genituram ad filios procreandos. nam si fuisset, priores uxores fuisse concipienturas. Hac Demaratus. Cui mater ita respon-
 dens: Fili, inquit, quoniam precibus mecum agis ut dicam veritatem, omne tibi verum exponetur: Ut me domum Ariston duxit, tertia quam me duxerat nocte simulacrum tanquam Aristonis ad me venit, quod posteaquam mecum concubuit, corona quam gestabar, me circumdedit, atque abiit. Dehinc Ariston aduenit, qui cernens me coronas habentem, sciscitabatur quisnam me illis donasset. Ego ipsum dedisse respondi: eoque id abnuente, iuravi, asserens non bene illud facere qui negaret, quippe qui paulo ante ingressus, ubi mecum coisset, coronis me donasset. Ariston, cernens me iurantem, intellexit eam rem diuinam fuisse. compertumque est illas coronas fuisse sumptas ex heroico conditorio, quod est iuxta ianuam aulae extructum, quod vocant Astrobaci: & vates esse hunc eundem heroem responderunt. Habes igitur fili ita ut volebas audire. aut enim ex hoc heroe genitus es, paterque tibi est Astrobacus heros, aut ex Aristone. nam eate nocte concepisti. Verum quod tibi praecipue exprobrant inimici, quod Ariston, quum ei te natum esse nunciatum est, multis audientibus negavit te suum esse, quia tempus decem mensium non exisset, per inscitiam talium rerum illi hoc verbum excidit. nam mulieres novem etiam mensium ac septem mensium partum edunt, non omnes decimum mensem explentes. ego autem fili septimestrem te genui. Ipse quoque Ariston non diu post agnouit se per imprudentiam id verbum extulisse. Itaque alias orationes de tua genitura noli admittere. omnia enim verissime audisti. Nam quod ad asinarios attinet, ipsi Leuty-chidi & iis qui talia loquuntur, suae uxores de asinariis pariunt filios. Haec illa dixit. Demaratus auditis quae volebat,

1 Aristoni fuisse prolificum semen. nam si fuisset. 2 Precibus instas mihi ut dic. ver. 3 Coronas quas gestabat mihi circumposuit. Et hoc quidem abiit, Ariston autem postea venit. 4 Se per stultitiam id verbum emisisset. Cetera autem quae de tua genitura dicuntur, ne admixto.

sumpto

sumpto
 phos ad
 concendi
 ni fugam
 Sed Dem
 thum tra
 Lacedae
 famulos
 abnuente
 am ad reg
 gnifici ex
 vobis do
 tus abiit
 alis in mu
 demonios
 piadem pa
 reportave
 porta, reg
 di autem
 amori De
 filius Zeu
 riarum
 banr. Is S
 tychidem
 damo. Le
 doxir vxor
 rorem, D
 lam prole
 nomine La
 Zeosidam
 pit, ab iu
 Leutychi
 senuit sed
 dit: In exp
 omnia faci
 curia per
 ipseque in
 deret in cal
 am tenens,
 raprologit
 & Tegez in
 obit. Sed h
 do sunt. C
 quam libere
 fuisset, ali
 contendit
 tem in mod
 infensus. Ita
 contra se ad
 iam sibi esse p
 ges adduxer
 utis ac gener
 hostis Cris P
 stocatis filio
 parentis. Eos
 nes inimiciss
 ses desposuer

LXX

sumpto viatico per speciem eundi Delphos ad oraculum consulendum, Elin contendit. Eum suspicari Lacedæmonii fugam capessiturum, insequuti sunt. Sed Demaratus iam ex Elide Zacynthum traiecerat, quem illuc transgressi Lacedæmonii prehenderunt, eiusque famulos: sed Zacynthiis eum dedere abnuentibus, Demaratus illinc in Asiam ad regem Darium traiecit: à quo magnifice exceptus est, territorioque ac urbibus donatus. Ita in Asiam Demaratus abiit, ac tali fortuna usus est, vir cum aliis in multis factis dictisq; apud Lacedæmonios illustris, tum quod illis olympiadem palmam quadriugo certamine reportauerat, rem eius solius, ad ea tempora, regum Spartiarum. Leutychidi autem Menaris filio, qui in regnum amoti Demarati successerat, natus est filius Zeuxidamus, quæ nonnulli Spartiarum Cynifcon, id est, catulum vocabant. Is Sparta non regnavit, ante Leutychidem defunctus, relicto filio Archidamo. Leutychides orbatu filio, alteram duxit uxorem EVrydamen, Menii sororem, Diactoris filiam, ex qua nullam prolem virilem suscepit, sed filiam nomine Lampito: quam Archidamus Zeuxidami filius in matrimonium accepit, ab ipso Leutychide datam. At ne Leutychides quidem ipse Sparta consentit, sed has pœnas Demarato rependit: In expeditione Theffalica dux quum omnia faciendi ius haberet, multum pecunie per corruptelam dono accepit, ipseque in re deprehensus, quum sederet in castris, utraque manu pecuniam tenens, in iudicium delatus è Sparta profugit, domusque eius excisa fuit: & Tegeæ in quam profugerat, mortem obiit. Sed hæc insequenti tempore acta sunt. ¶ Tunc autem Cleomenes, quum sibi res in Demaratum bene cessisset, assumpto protinus Leutychide, contendit aduersus Æginetas, maiorem in modum illis propter ignominiam infensus. Ita Æginetæ utriusque regis contra se aduentu non repugnandum iam sibi esse putauerunt. ex quibus reges adduxere decem, quos delegere, diuitiis ac genere eminentissimos, cum alios, tum Criū Polycriti, & Calambū Aristocratis filium, qui plurimum habebant potentia. Eos in Articam adductos, penes inimicissimos Æginetis Athenienses deposuerunt. Post hæc Cleomenes,

καὶ ἐπὶ δὲ λαβῶν, ἐπορεύετο εἰς Ἡλίω· τὰ λόγια φασ ὡς εἰς Δελφὸς χηρσάμνος τῶ χηρσῆλειω πορεύεται. Λακεδαιμόνιοι δὲ, ὑποσηθέντες Δημάρτην δρησμιῶ ὅτι χηρσῆλειω, ἐδίωκον· καὶ κως ἐφθῆεν Ζακύνθον δὲ βασιλεὺς ὁ Δημάρτης ἐκ τῆς Ἡλίδος. ὅτι δὲ βασιλεὺς δὲ Λακεδαιμόνιοι, αὐτῶν τε ἀπὸνται, καὶ τῶν χηρσάποντας αὐτῶ ἀπαρέονται. μὲν δὲ, (ὅσδε γὰρ ὄξε δίδδοσαν αὐτῶν οἱ Ζακύνθιοι) ἐν τῶν δὲ βασιλεὺς τῆς Ἀσίω τῶ βασιλεὺς Δαρειῶν· ὁ δὲ ὑπεδέξατο 10 τε αὐτῶν μεγαλαυσί, καὶ γὰρ τε καὶ πόλιος ἐδώκε. οὕτω ἀπῆκετο εἰς τῆς Ἀσίω Δημάρτης, καὶ τοιαύτη χηρσάμνος τύχη δὲ τῶ Λακεδαιμόνιοισι συχνά ἐρηγισί τε καὶ γνῶμησι ἀπολαμφομησί, ἐν δὲ καὶ Ὀλύμπια σφι αἰελοῦμος τε δρῖσπα πρὸς σέβα 20 λε, μοῦμος τῶ πορεύων δὲ τῶν γηροῦμων βασιλεῶν ἐν Σπάρτη ποιήσας. Λθυτυχίδης δὲ ὁ Μενάρης, Δημάρτη καταπαυθέντος, διεδέξατο τῶ βασιλεῖω· καὶ τῶ τῶ παῖς Ζβυξίδημος, τῶ δὲ Σπάρτητέων μετεξέτεροι Κωίσιον ἐκάλεον. οὗτος ὁ Ζβυξίδημος ὅδε ἐβασίλευσε Σπάρτης. 30 Λθυτυχίδεω γὰρ τελευτῶν, λιπὼν παῖδα Ἀρχιδάμω. Λθυτυχίδης δὲ τερηθείς Ζβυξίδημος γαμέδ δδτέρω γυναικῶ Εὐρυδάμω, εὐδοσαν Μενίω μὲν ἀδελφείω, Διακρείδεω δὲ θυγατέρω· ἐκ τῶ ἐρσεν μὲν τῶ σδδέν, θυγάτηρ δὲ, Λαμπιτῶ τῆς Ἀρχιδάμω ὁ Ζβυξίδημος γαμέδ, δόντος αὐτῶ Λθυτυχίδεω. Οὐ μὲν ὅσδε Λθυτυχίδης κατεγήρα ἐν 226 Σπάρτη, ἀλλὰ ἴσιν τοῖω δὲ ἴνα Δημάρτη ὄξεπισε· ἐφρατήγησε Λακεδαιμόνιοισι εἰς Θεσσαλίω παρεόν δὲ τῶ ὑποχίερα πῶτα ποιήσασθαι, ἐδοροδύκησε δρῖμειον πολὺ ἐπὶ αὐτῶ φάρω δὲ ὄξδς αὐτῶ ἐν τῶ σρατοπέδω, ὅτι κατῆμνος χηρσῆλειω δρῖμειω, ἐφυγε ἐκ Σπάρτης, ὑποδικασῆμειον ὑπαρθείς καὶ τῶ οἰκία τῶ κατεσκάφη. ἐφυγε δὲ εἰς Τεγῆν, 40 ὅ ἐτελευτήσε ἐν τῶ τῶ. αὐτῶ μὲν δὲ ἐγῆμτο χηρσῆλειω ὄξερον. Τότε δὲ ὡς τῶ Κλεομῆρει βωδῶθη δὲ εἰς τῶ Δημάρτην σρῆμια, αὐτῶ βασιλεῶν Λθυτυχίδεω, ἦε ὅτι τῶ Αἰγινήτας, δφνόν ἴνα σφι εἶχετον τῶ τῶ σρπηλακισμὸν ἔχων. ὅτω δὲ ὅτε τῶ Αἰγινήτῶ ἀμφοτέρων τῶ βασιλεῶν ἠκόλιον ἐπὶ αὐτῶ εἰς ἐδικάμειον ἐπὶ ἀπὸ βασιλῆν, ἐκείνοι τε ὅτι λεξάμνοι ἀδρας δέκα Αἰγινήτων τῶ πλείους ἀξίους καὶ πλάτω καὶ γῆρει, ἦρον ἀλλοῖς τε καὶ δὲ Κεῖον τε τῶ Πολυκρίτου, καὶ Κάσμεον τῶ Αἰσποκράτεος, ὅτω ἐγῆρον μέγιστον χηρσῆλειω. ἀγαγόντες δὲ σφρας εἰς γῆν τῶ Ἀπικίω, τῶ δὲ τῶ κατα ἴσιν εἰς τῶ ἐγῆρδς Αἰγινήτησι Ἀπικίω. Μετὰ δὲ τῶ τῶ, Κλεομῆρεω.

LXXI

XXII

XXIII

XXIV

ad Aristo-
entius te-
um asina-
lium esse.
ro vt ve-
n quæ di-
sed quod
pa te ser-
tuille ge-
os. nam si
cepturas.
a respon-
precibus
em, omne
e domum
e duxerat
istonis ad
cum con-
it, me cit-
riston ad-
habentē,
donasset.
oq; id ab-
ene illum
paulo an-
t, coronis
me iuran-
m fuisse.
nas fuisse
quod est
quod vo-
eun-
besigi-
enim ex
e tibi est
one. nam
quod tibi
quod An-
nunciatū
te suum
suum non
rerum illi
heres no-
n mensū
decimum
n filii septi-
e Ariston
nprudē-
que alias
admitte-
ti. Nam
li Leuty-
tur, suæ
Hec illa
volebat,
at mihi cit-
que de ra
sumpto

ἐπαίειν ἡρόδρον κακοτεχνήσαντα ἐς Δημέρη-
 τον, δῆμα ἔλαβε Σπαρτιέων, καὶ ὑπεξέχευ ἐς
 Θεσσαλίῳ. ἐνθεν δὲ ἀπὸ ἡρόδρου ἐς τὴν Ἀρκα-
 δίῳ, νεώτερα ἐφάρσατο κτήνηματα, σιωπῆς δὲ
 Ἀρκάδας ἐπὶ τῇ Σπάρτῃ, ἀλλοῖς τε ὄροις παρ-
 ἀγωνοσφί, ἢ μὲν ἐφάρσατο σφραγῆς αὐτῆ τῇ ἀνδραγα-
 γῆ. Ἐδὴ καὶ ἐς Νάνακριν πόλιν παρόθυμος ἦν
 τῷ Ἀρκάδων δὲ παρρησίας ἀγνέων, ἔξορκίζον
 δὲ Στυγὸς ὕδαρ. ἐν δὲ ταύτῃ τῇ πόλι λέγεται εἶναι
 ὑπερῷ Ἀρκάδων δὲ Στυγὸς ὕδαρ. καὶ δὴ καὶ ἐστὶν ἵσ-
 τόνδε πὶ ὕδαρ ὀλίγον φαινόμενον, ἐκ πέτρης σάξει
 ἐς ἀγῆος, δὲ δὲ ἀγῆος ἀμασπῆς ἡς περὶ δέει κύνκλος. ἢ
 δὲ Νάνακρῆς, ἐν τῇ ἢ πηγῇ αὐτῇ τυγχάνει ἐοῦσα,
 πόλις ἐστὶ τῆς Ἀρκάδος παρὸς Φενεῶ. Μαθόν-
 τες δὲ Λακεδαιμόνιοι Κλεομένης ταῦτα κτήσαν-
 τα, κατήγγεν αὐτὸν δεισαντες ἐπὶ τοῖσι αὐτοῖσι ἐς
 Σπάρτῃ τοῖσι καὶ πρότερον ἦρχε. κατελθόν-
 τα δὲ αὐτὸν, αὐτὸν καὶ ἔλαβε μόνιμος νοῦπος, ἐόντα
 καὶ πρότερον ὑπομνήστερον. ὅπως γὰρ τεω-
 ἐντύχῃ Σπαρτιέων, ἐνέχευε ἐς τὸ πρόσωπον
 δὲ σκῆπτρον. ποιευῶτα δὲ αὐτὸν ταῦτα, καὶ παρ-
 φρονήσαντα, ἐδῆσαν ἄπορρηκτοντες ἐν ἔξω. ὁ
 δὲ, δεθείς, φύλακον μουσῶν ἑνταῖδων τῷ δῆμον,
 αἰτεε μάχασαν. οὐβουλομένου δὲ ταῦτα ἔ-
 φυλάκῃ διδόναι, ἀπέειλε ταῦτα αὐτῆς ποιήσειε ἐς
 ὁ δὲ (αὐτῆς ἀπειλῆς ὁ φύλακος (ὡς γὰρ τῷ ἡσεί-
 λωτῶν) διδοῖ μάχασαν. Κλεομένης δὲ παρ-
 λαβῶν σιδῆρον, ἀρχετο ἐκ τῷ κνημέων ἐωῦτον
 λαβάρδος. ἐπιτάμνων γὰρ ἔμῃς τῆς σάρ-
 κας, παρῶσαν ἐκ τῷ κνημέων ἐς τὸν μηροῦς ἐκ
 ὅ τῷ μῆραν ἐς τὰ ἰχία, καὶ τῆς λαπάρας ἐς ὅ ἐς
 τὴν γαστέρα ἀπῆκεν, καὶ ταύτῃ καταχρῆσθαι,
 ἀπέτανε ἔσπευ τοῦτο. ὡς μὲν πολλοὶ λέγου-
 σι Ἑλλήνων, ὅτι τὴν Πυθίῳ ἀνέγνωσε ἐς τὰ παρὸς
 Δημέρητον ἡρόδρου λέγειν ὡς δὲ Ἀθηναῖοι
 μουσοὶ λέγουσι, δὲ ἐπὶ ἐς Ἑλθούνα ἐσβαλὼν, ἔκειρε
 δὲ πέμπος τῷ ἡσεί. ὡς δὲ Ἀργεῖοι, ὅτι δὲ ἰσοδῶ-
 τέων τῶ Ἀργῷ, Ἀργεῖων δὲ καταφυγῆτας ἐκ
 τῆς μάχης καταγνέων, κατέκτανε, καὶ αὐτὸ δὲ ἄγ-
 σος ἐν ἀλογίῃ ἔχων, ἐνέφρησε. Κλεομένης γὰρ
 μετῴθησε ἐν Δελφοῖσι, ἐχρήσθη Ἀργῆς ἀ-
 ρήσειν ἐπεὶ τε δὲ Σπαρτιέων ἀγῶν ἀπῆκεν
 ἐπὶ ποταμὸν Ἐρασίον, ὅς λέγεται ῥεῖν ἐκ
 τῆς Στυμφαλίδος λίμνης. τὴν γὰρ δὴ λί-
 μνῃ ταύτῃ ἐς χάσμα ἀφανὲς ἐκιδδούσαν,
 ἀναφανέσθαι ἐν Ἀργεῖ, δὲ ἐνθεν δὲ δὲ

quum cum subiisset metus Spartiatarum, iam manifestus maleficii in Demaratum excogitati, in Thessaliam subterfugit: atque illinc in Arcadiam profectus, res novas moliebat, sollicitans Arcadas aduersus Spartam, adigensque eos iureiurando ad se sequendum quocumque ipsos educeret. Quinetiam in animo habebat primores illorum ad urbem Nonacrin ductos adigere ad iusiurandum per aquam Stygis. In hac autem vrbe ab Arcadibus fertur esse Stygis aqua: & est videlicet talis ea aqua: E petra emanat aquula, distillans in vas quoddam, in gyrum maceria preseptum. Nonacris autem vbi fons hic visitur, vrbs Arcadiæ est, ante Pheneon urbem. Talia molientem Cleomenem Lacedæmonii quum animaduertissent, timentes sibiipsis, Spartam reuocarunt ad pristinam dignitatem. Sed cum reuersum statim morbus infanz cepit, iam etiam antea subinfanum, nam vt cuique Spartiatarum obuius erat, in eius faciem infligebat sceptrum. Hæc illum facientem ac desipiscentem propinqui soleis ligneis illigauerunt. Qui custodem digressis aliis solum remansisse cernens, petiit ab eo gladium. custode abnuente dare, ab initio comminabatur quæ mox ei faceret, donec minis conterritus custos (erat enim seruus quidam) gladium tradidit. Eo accepto, Cleomenes à furis incipiens sese detruncabat. In longum namque discindens carnes, è tibiis ad femora processit, è femoribus ad coxarum vertebraas atque ilia, quousque peruenit ad vterum, in quo rescindendo, sic expirauit, vt quidem plerique Græcorum memorant, quia Pythiam corruerat ad ea dicenda quæ circa Demaratum acta sunt: vt autem soli Athenienses, quod ad ortus Eleusinem, fanum deorum fuerat depopulatus: vt Argiui, quia eos qui è pugna fugerant Argiuos, ex Argi templo ipforum abductos obtuncarat: & ipsum lucum quem in Argia occupasset, incenderat. Cleomeni enim Delphis oraculū poscenti responsum fuerat, eum Argos esse capturū. qui posteaquam ad flumen Erasinum copias Spartiatarum duxit, quod flumen è lacu Stymphalio manare fertur: hunc enim lacum in voraginem condi, & Argis postea ex orientem apparere, illincque

1 Cleomenes vero arrepto ferro cepit à tibiis sese lacerare. nam conscindens longis vulneribus carnes, à tibiis sursum versus ad femora perrexit, eque femoribus ad coxas & latera atque ventrem peruenit. Ita Camer. hunc locum interpret. 2 Ipsiū lucum contemptui habens incend. Vnde autem hic legisse ἐν ἀργίῃ προ ἐν ἀλόγῃ.

iam eam

iam eam aquam vocari Erafinum: ad hoc igitur flumen posteaquam peruenit, ei hostias immolauit: & quum læta non essent exta de flumine transmittendo, dixit delectari se quidem Erafino, qui nollet prodere ciues suos, non tamē ideo Argiuos gauisuros. Moxque illinc motis castris ad Thyream venit, & mari taurum quum mactasset, nauibus copias ad regionem Tiryinthiam ac Naulpnam duxit. Id audientes Argiui ad eos arcendos obuiam tendunt ad mare. Et quum aduentarent Tiryinthum, in loco cui nomen inditum est Sepia, relicta non magna inter duas acies intercapedine, confederunt eregionē Lacedæmoniorum. Neque vero illic pugnam ex aperto reformidabant, sed ne dolo exciperentur. nam ad hanc rem at- tinebat oraculum quod Pythia ediderat communiter eis atque Milefiis, in hæc verba,

Verum quando marem prauertet femina victrix,

Inter & Argiuos referet pralustris honorem:

Tunc Argiuarum reddet plerasque gementes,

Vt venturorum aiat quis quandoque virorum,

Telo sauius obit sinuoso corpore serpens.

Hæc omnia Argiuis quum contigissent, metum incutiebant. ideoque eis visum est præcone hostium esse vtendum: atque ita esse faciendum, vt quoties præco Spartiata quippiam Lacedæmoniis denunciaret, idem facerent ipsi. Cleomenes autem animaduertens Argiuos facientes quicquid apud Lacedæmones præco denunciaffet, præcepit suis vt quum præco denunciaffet prandendum, tunc raptis armis tenderent in Argiuos. Hoc exequuti Lacedæmonii, in Argiuos¹ è voce præconis prandentes impetum faciunt, eorumque cum multos occiderunt, tum plures in lucū Argi fuga elapsos circumfuderunt. Qui dum affluantur, Cleomenes hoc sibi faciendū putauit: Sciscitatus quosdā quos secum habebat perfugas, misit præconē ad euocandum nominatim eos Argiuos qui in luco præclusi erant, ad se redimendos. est autem apud Lacedæmonios redemptio in singulos viros, binæ minæ. Ita Argiuorum quinquaginta, vt quisque euo-

ὑδωρ ἢ δὴ τὸ πρὸ Ἀργείων Ἐρασίνοιο καλέεσθαι. ἀπὸ κλεομένηος δὲ ὡς ὁ Κλεομένηος ὅτι πρὸ ταμὸν τῶν, ἐσφαμάζετο αὐτῶν. καὶ, οὐ γὰρ ἔδαμψεν ἐκαλλιέρεε διαβαίνειν μιν, ἀγαθὰ μὲν ἔφη τὸ Ἐρασίνοιο οὐ παρεδίδοντος τῶν πολιήτας, Ἀργεῖοις μὲν οὐδὲ ὡς χαιρήσειν. μὲν δὲ ταῦτα²²⁷ τὰ ἔξανα χαρήσας τῶν στρατιῶν κατήγε ἐς Θυρέω. σφαμασάμενος δὲ τῆς θαλάσσης ταῦρον, πλοῖοισὶ σφραγῆς ἤγαγε ἐς τε τῶν Τίρωσιον χώρων ἐΝαυπλίου. Ἀργεῖοι δὲ ἐβοήθηον, πωθηθῆναι τοῖς ταῦτα, ὅτι θαλάσσης. ὡς δὲ ἀγγεῖον μὲν ἐγίνοντο τῆς Τίρωτος, χώρῳ δὲ ἐν τούτῳ τῶν κέεται ἡ Σίπεια τοῦτομα, μεταχμῖον οὐ μέγα ἀπολιπόντες, ἴζοντο ἂν αἰετοῖσι Λακεδαμονίοισι. ἐν ταῦτα δὲ οἱ κ. αἰπῆν Ἀργεῖοι τῶν μὲν ἐκ τῶ φανεροῦ μάλῳ ἐκ ἐφοβέοντο, ἀλλὰ μὴ δόλω ἀρετέωσι. καὶ γὰρ δὴ σφι ἐς τῶν ὅ ἀφ᾽ ἡμά εἶχε ἔχρησῆσθαι, ὅ ὅτι κίονα ἔχρησε ἡ Πυθία τῶν τε καὶ τοῖσι Μιλησίοισι, λέγειν οὕτω,

Ἄλλ' ὅτῳ ἢ θήληα ἀρσεία νικήσασα
Ἐξέλασθ' ἐκ κῦδος ἐν Ἀργείοισιν ἀρηται,
Πολλὰς Ἀργείων ἀμφιδρυφέας τότε θήσει.
Ὡς ποτέ τις ἐρέει ἐπὶ ἔσομενων ἀνδρῶν,
Δεινὸς ὄφεις τελέλιχος ἀπάλετο δουρὶ δαμάσσει.

ταῦτα δὲ πρῶτα σιωελθόντα, τοῖσι Ἀργείοισι φόβον παρείχε καὶ δὴ σφι πρὸς ταῦτα ἐδόξα τῶ κήρυκι τῶν πολεμίων χεῖσθαι. δόξαν δὲ σφι, ἐποίησεν τοῖον δὲ ὅπως ὁ Σωδρηπτήτης κήρυξ παρεσημῆνοι ἢ Λακεδαμονίοισι, ἐποίησεν καὶ ὁ Ἀργεῖοι πρὸ τῶν. Μαθῶν δὲ ὁ Κλεομένηος ποιειώτας τῶν Ἀργεῖοις ὀκτιόνη ὁ σφέτερος κήρυξ σημήνει, ὡς ἀγγεῖον σφι ὅτῳ σημήνη ὁ κήρυξ ποιέεσθαι ἀείσον, τότε ἀναλαβόντας τὰ ὅπλα, χωρέειν ἐς τῶν Ἀργεῖοις. ταῦτα καὶ ἐγίνετο ὅτι τελέα ἐκ τῶν Λακεδαμονίων. ἀείσον γὰρ ποιδυμῆοισι τοῖσι Ἀργείοισι ἐκ τῶ κηρύγματος, ἐπέκαστο. καὶ πολλοὶ μὲν ἐφόνυσαν αὐτέων, πολλῶ δὲ ἐπὶ πλειώας ἐς τὸ ἄλσος τῶ Ἀργεῖοι καταφυγόντας περὶ ἴζομενοι ἐφύλασσον. Εἰνηθέντε δὲ ὁ Κλεομένηος ἐποίησεν τοῖον δὲ ἔχων ἀπομόλοισ ἀνδρας, καὶ πωθηθῆναι κλεομένηος ταῦτων, ἔξεκέλευε πέμπων κήρυκα, ὀνομασὶ λέγειν τῶ ἐν τῶ ἰρῶ ἀφ᾽ ἡμέροισ τῶν Ἀργείων. ἔξεκέλευε δὲ, φασ αὐτέων ἔχειν τὰ ἀποινα. ἀποινα δὲ ὅτι Πελοποννησίοισι, δύο μέγα τεταγμῆται κατ' ἀνδρα ἀγχιμάλωτον ἐκλίπειν. κατὰ πεντήκοντα δὲ ὡν τῶ Ἀργείων ὡς ἐκάστοις ἐκκαλε-

LXXVII

10

20

XXIX

30

XXIX

40

1. Id est, Præco denunciauerat.

ορμος ο Κλεομένης απέκτεινε. ταύτα δὲ κως γ-
 νόρμα ἐλελήθησαν ὑπολοιποὶς δὲ ἐν τῷ τελευτή. ἀ-
 τε γὰρ πυρροδόντος τῶ δῆσος, οὐκ ὄρων (1) ἐν-
 ὅς δὲ ἐκ τῶς, ὅ, ἡ ἐφρησσί. ἄρην γε δὴ αὐτέων ἴσ
 αἰαβας ὅτι δένδρου, κατείδε δὲ ποιδύμνον. οὐκων
 δὴ ἐπικλεομένη δέξασθαι. Ἐν ταῦτα δὴ ὁ Κλε-
 ομένης ἐκέλευε πύρτα ἵνα τῷ εἰλωτέων πεινέ-
 ειν ὕλη δὲ ἄλλος. τῷ δὲ πεινομένων, ἐνέφρησε δὲ
 ἄλλος. καιομένη δὲ ἦδη, ἐπείρετο τῷ αὐτομόλων,
 ἴνος εἶη θεῶν δὲ δῆσος. ὁ δὲ ἐφη Ἀργυ εἶ). ὅ, 1
 ὡς ἦκουσε, αἰαφενάξας μέγα, εἶπε, ὦ Ἀπολλον
 ἤρησ ἦε, ἡμεγάλως με ἠπάτησας, φάμνος Ἀρ-
 γος με ἀρήσειν. συμβάλλομαι δὲ ἔξῃκειν μοι δὲ
 ἤρησ ἦε. Μετὰ δὲ ταῦτα, ὁ Κλεομένης πύ-
 μων πλέω στρατῷ ἀπῆκε ἀπέναντι ἐς Σπάρτην.
 χιλίους δὲ αὐτέων λαβῶν δὲ δριφίας, ἦε ἐς δὲ Ἡ-
 ρεῖον ἦσαν. βουλομένη δὲ αὐτὸν ἦν ἐπὶ τῶ βω-
 μου, ὁ ἰρβὺς ἀπηγέρθη, φασὶ οὐκ ὅσον εἶ) ξείνω
 αὐτῷ ἦν. ὁ δὲ Κλεομένης (2) ἰρέα ἐκέλευε δὲ
 εἰλωτας ἀπὸ τῶ βωμου ἀπαγαγόντας μασηγῶσαι, 2
 καὶ αὐτὸς ἔθυσε. ποιήσας δὲ ταῦτα, ἀπῆκε ἐς πύ-
 Σπάρτην. Νοστήσαντα δὲ μιν ἰσηγῶν (3) ἐ-
 χλασὶ ἰσπὸ δὲ ἐφόρος, φάμνοί μιν δωροδοκή-
 σάντα, οὐκ ἐλέειν δὲ Ἀργος, παρὲν βύπετιώς μιν
 ἐλεῖν. ὁ δὲ σφι ἐλέξε, οὔτε εἰ βουδομένης, ὅτε εἰ
 ἀηθῆα λέγων, ἔχω σαφινέως εἶπαι ἐλέξε δὲ
 ὡν φάμνος, ἐπεί τε δὴ δὲ τῶ Ἀργυ ἰσπὸ εἶλε, δα-
 κείν (4) ἐξελιλυτέναι (5) ἤρησ μὸν τῶ θεοῦ. ἄρὸς
 ὡν ταῦτα οὐ δικαιοῦ πειρᾶν τῆς πόλιος, ἄρην γε
 δὴ ἰσπὸ ἤρησται, μάθη εἶτε (6) ὁ θεὸς ὡρᾶ- 3
 228 διδοί, εἶτε (7) ἐμποδῶν ἔσθηκε. καλλιερβυμῶν ὅ
 ἐν τῶ Ἡρεῖω, ἐκ τῶ ἀγάλατος τῷ σπῆτων
 φλόγα πυρὸς ἐκλάμψαι. μαθεῖν δὲ αὐτὸς οὐ-
 πω τῶ ἀπρεκνήτω, ὡς οὐκ ἀρέει δὲ Ἀργος. εἶ μὲν
 γὰρ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῶ ἀγάλατος ἐξέλαμψε,
 ἀρέειν αὐ κατ' ἀκρῆς πύ- πόλιν. ἐκ τῶ σπῆτων
 δὲ ἐκλάμψαντος, πᾶν (8) πεποιῆσαι ὅσον ὁ θεὸς ἐ-
 βούλετο γράσαι. ταῦτα δὲ λέγων, πῖσα τε καὶ εἰ-
 κότα ἐδδκεε Σπαρτήηται λέγειν, ἔ ἀπέφυγε πολ-
 λὸν δὲ δῶν διακοντας. Ἀργος ὅ ἀνδρῶν ἐχρηῶν ὅ- 4
 τῶ ὡστε (9) δδύλοι αὐτέων ἔχον πάντα ἑφρηγῆμα-
 τα, ἀρῶντες τε καὶ διέποντες. ἐσὸ ἐπῆθησαν (10) τῶ
 ἀπολομένων παῖδες. ἐπειτὰ σφεας ὅτι αἰακτώμε-
 νοι, ὅτι ὅ ἐς εἰωτοῖς δὲ Ἀργος ἐξέβαλον ὄρωθεύμε-
 νοι ὅ οἱ δῆλοι, μάχη ἔχον Τίρωτα. τῶς μὲ δὴ σφι
 ἰω ἀρῆματα ἐς ἀηθῆς ἐπειτὰ ὅ ἐς δὲ δδύλοις ἦλθε

catus fuerat, Cleomenes interimibat,
 quod faciens, latebat ceteros qui in fa-
 no erant, utpote denso lucco interiecto,
 non cernentes quid illi extrinsecus a-
 gerent. nisi postquam quidam con-
 scensa arbore, quod fiebat inspexit:
 unde non amplius qui euocabantur
 prodire. Ibi Cleomenes iussit vnum- LXXX
 quenque seruorum lucum materia cir-
 cumdare: atque illis obtemperantibus,
 lucum incendit. Eoque iam ardente,
 percontatus est quendam perfugarum
 cuiusnam deorum esset ille lucus: per-
 fuga, Argi esse respondit. Quo audito
 Cleomenes vehementer ingemiscens,
 O Apollon, inquit, vates, quanto pe-
 re me frustratus es, dicens me Argos
 esse capturum. conicio iam exitum ha-
 buisse oraculum. Post hæc maiore LXXXI
 copiarum parte Spartam redire permis-
 sa, ipse cum mille delectis perrexit ad
 templum Iunonis, illic sacrificaturus.
 Sed sacrificare super aram volens, quã
 à sacerdote vetaretur, negante fas esse
 externo illic sacra facere, iussit seruos
 abductum verberare: ac posteaquam
 immolauit, Spartam abiit. Reuer- LXXXII
 sum inimici ad ephoros citauerunt, cri-
 mini dantes quod pecunia corruptus,
 Argos, quum facile posset, non cepis-
 set. Quibus respondit Cleomenes (in-
 certum mihi verean falso) se, postea-
 quam templum Argi cepisset, putasse
 dei expletum esse oraculum, & proinde
 non prius tentandam urbem quam sa-
 cris operatus sciret an sibi deus illam
 traditurus esset, an impedimento futu-
 rus. Sibi autem apud Iunonis templum
 litanti effulxisse flammam è pectoribus
 simulacri: atq; ita se intellexisse non ex-
 pugnaturum se Argos. Si enim è capite
 simulacri flamma extitisset, fore vt vr-
 bem ab arce caperet: quum vero è pe-
 ctoribus illa extitisset. id omne fuisse
 confectum quod deus confici voluis-
 set. Hæc dicens, credibilia ac probabilia
 Spartiatis dicere visus est, multoq; ma-
 iore parte sententiarum absolutus. Ce- LXXXIII
 terum Argos ita viris desolatum est vt ser-
 ui eorum res omnes susceperint, atque
 magistratus administrarint, dum filii
 cælorum ad puberem adoleuere ætatē:
 qui sese in suum ius afferentes, ac re-
 uerſi Argos, mancipia eiecere. Serui
 eieci, prælio Tyrinthem obtinuerē,
 eatenus quidem dum fuit in eis mu-
 tua beneuolentia, & donec ad eos venit

ἡ. σ. φ. λ. ω. 105

1 Futurum fuisse vt urbem funditus euerteret: 2 Fuitque mutua inter eos concordia, donec ad seruos venit, &c.

vates

vates quidam Cleander, genere Phigaeus ab Arcadia. is persuasit seruis vt dominos adorirentur: vnde bellum inter eos diuturnum extitit, donec Argiui aegre euasere victores. Ob hoc igitur aiunt Argiui Cleomenem ad insaniam redactum, male perisse. Ipsi autem Spartiata negant ab villo damonio Cleomenem ad insaniam redactum: sed conuersatione Scytharum, intemperantem meri esse factum, & idcirco furiosum. Scythas enim Nomades, post illatum sibi a Dario bellum, ad illum vlciscendum perstitisse, missisque Spartam nunciis ad societatem faciendam, ita pepigisse, tanquam ex vtrorumque vtilitate foret vt ipsi quidem Scythae iuxta flumen Phasin conarentur Medicam regionem inuadere, Spartiata vero ab Epheso ascendere, & ad certum locum vtrique occurrerent. Cum iis Scythis qui ad hoc missi sunt, consuetudinem habuisse Cleomenem aiunt, atque ex eo nimiam didicisse potandi intemperantiam: seque ob id eum insanisse arbitrari. Vnde quoties intemperantius bibere volunt, aiunt, Episcythison, id est, age Scytham. Ita de Cleomene referunt Spartiata. Mihi vero videtur ille has poenas Demarato perpendisse. ¶ Eum autem esse defunctum vbi audiere Aegineta, Spartam nuncios misere, vociferatum contra Leutychidem de obsidibus qui Athenis tenerentur. His Lacedaemonii, consilio inuito, multum iniurie a Leutychide illatum esse censuerunt, hominemque dedendum, quem illi Aeginam deportarent pro iis qui Athenis tenerentur. Hunc quum essent ducturi Aegineta, tunc ad eos Theasides Leoprepis filius, vir Sparta probatus, Quid, inquit, viri Aegineta facere vultis? regemne Spartiatarum deditum a suis ciuibus abducere? Si nunc praeracundia Spartiata ita decreuerunt, caute nequod exitiale malum in vestram regionem (si hoc feceritis) inferant. His auditis Aegineta ab illo abducendo superfederunt, hac tamen condicione vt secum profectus Athenas Leutychides redderet sibi viros qui illic depositi essent. Vbi Athenas venit Leutychides, ac depositum repoposcit, Athenienses (vt qui reddere nollent) tergiuersari, quod dicerent duos in deponendo reges fuisse, ideoque iniquum esse id alteri sine altero reddi. Quibus

ἀνὴρ μάλιστα Κλέανδρος, ἄνθρωπος ἐὼν Φιγασθῆς ἀπὸ Ἀρκαδίας. ἔπειτα τῶν δούλων ἀνέγνωσε ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι δεσποῦνται. ἐκ τούτου ὁ πόλεμος σφίσι ἦν ὅτι χερσὶν οὐ χυθὲν. ἐς ὃ δὴ μάλιστα Ἄργεῖοι ἐπεκράτησαν. Ἄργεῖοι μὲν νῦν καὶ τὰ ἄλλα Κλεομένηα φασὶ μὲν πάντα ἀπολέσθαι κακῶς, αὐτοὶ δὲ Σπαρτίται φασὶ ἐκ δαμονίου μὲν εὐδενὸς μὲν ἵσθαι Κλεομένηα, Σκύθησι δὲ ὁμιλήσαντά μιν, ἀκρητοποιῶν γενέσθαι, ἐκ τούτου μὲν ἵσθαι. Σκύθας γὰρ τῶν νομάδων, ἐπὶ τῆσφι Δαρείῳ ἐσβαλεῖν ἐς τὴν χερσὶν, μὲν τὰ ἄλλα μεμονέναι μιν ἵσθαι. Πέμψαντες δὲ ἐς Σπάρτην, συμμάχῳ τε ποιέεσθαι, καὶ σιωπῆσθαι ὡς χερσὶν εἶναι αὐτοὺς μὲν τῶν Σκύθων παρὰ Φάσιν ποταμὸν περὶ τὴν Μηδικὴν ἐσβαλεῖν, σφέας δὲ τῶν Σπαρτίταις κελθῆναι εἰς Ἐφέσου ὀρμυμῆρας ἀναβαίνειν, καὶ ἐπιπύσαι ἐς τὸ αὐτῶν. Κλεομένηα δὲ λέγεται, ἠκόντων τῶν Σκυθῶν ὅτι τὰ ἄλλα, ὁμιλέειν σφίσι μεζόνως. ὁμιλέοντα δὲ μάλλον τῶν ἰκνεομένων, μαθεῖν τὴν ἀκρητοποιῶν παρὰ αὐτῶν. ἐκ τούτου δὲ μὲν ἵσθαι μιν νομίζουσι Σπαρτίταις, ἐκ τῆσφι τῶν, ὡς αὐτοὶ λέγεται, ἐπειὶ ζωρτέρον βούλωνται πίνειν, Ἐπισκύθησον λέγεται. οὕτω δὲ Σπαρτίταις τὰ ἄλλα Κλεομένηα λέγεται. ἐμοὶ δὲ δοκέει ἵσθαι τὴν ὁ Κλεομένηα Δημαρήτω ἐκτίθεσθαι. Τελυθίσαντος δὲ Κλεομένηα, ὡς ἐπέστηον Αἰγινήταις, ἐπέμψον ἐς Σπάρτην ἀγγέλους καὶ τὰ ἄλλα τοῖς Λακωνικοῖς τῶν ἐν Ἀθῆναισιν ὁμηρῶν ἐχθρῶν. Λακεδαίμονιοι δὲ διαστῆσαν σωμαζήσαντες, ἔγνωσαν ἀποβείεσθαι Αἰγινήταις ὑπὸ Λακωνικοῖς καὶ μιν κατέκεινδον, ἐκδοτὸν ἀγγέλου ἐς Αἰγίναν ἀπὸ τῶν ἐν Ἀθῆναισιν ἐχθρῶν ἀνδρῶν. μελλόντων δὲ ἀγγεῖν τῶν Αἰγινήτων ὁ Λακωνικοῖς, εἶπε σφίσι Θεασίδης ὁ Λεωπαρέπεος, ἐὼν ἐν τῆσφι Σπαρτίτῃ δοκίμος ἀνὴρ, Τί βούλεσθε ποιέειν ἀνδρες Αἰγινήταις, βασιλῆα τῶν Σπαρτίτων ἐκδοτὸν ἡρόμερον ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀγγεῖν; εἰ νῦν ὀργῆ χερσὶν ἔγνωσαν οὕτω Σπαρτίτῃ, ὅπως εἴς ὑμῶν μὴ ἴσθαι, ἢ τὰ ἄλλα παρήσθητε, πρῶτα, δεῖν κακὸν ἐς τὴν χερσὶν ἐσβάλλαι. τὰ ἄκουσαντες ὁ Αἰγινήταις, ἔσθηον τῆσφι ἀγωγῆσφι ὁμολογήσφι ἐχρήσαντο τῶνδε, ὅτι αὐτοῖς μὲν Λακωνικοῖς ἐς Ἀθῆνας, ἀποδοῦναι Αἰγινήτῃσφι τῶν ἀνδρῶν. Ὡς δὲ ἀπὸ Κλεομένηα Λακωνικοῖς ἐς τὰς Ἀθῆνας ἀπάγεται τὴν ἀρχαία τῆσφι, οἱ Ἀθῆναισιν παρὰ φάσας εἶλκεν, οὐ βουλόμενοι ἀποδοῦναι, φαίτεσφι δύο σφέας ἐόντας βασιλῆας τῶνδε, καὶ οὐ δικαιοῦνται ἐτέρῳ ἀλλὰ τῶν ἐτέρῳ ἀποδιδόναι.

οὐ φαρμάκων δὲ ἀποδώσει τῷ Ἀθιωαῖον, ἔλεξε
 » σφι Λαθυγίδης ἄδε, ὦ Ἀθιωαῖοι, ποίεετε μὲν
 » ὁκότεσσι βούλεσθε αὐτοῖς. καὶ γὰρ ἀποδιδόντες, ποι-
 » ἐετέ οὐκ αὖ καὶ μὴ ἀποδιδόντες, τὰ ἐναντία τούτων.
 » ὁχρὸν μὲν τοῖσι ἐν τῇ Σπάρτῃ σιωπῶντες ἦν
 » ἀσπίδα καὶ ἄλλα καταθήκης, βούλομαι ὑμῖν εἶπαι.
 229 » λέξομαι ἡμῖς ὅτι Σπάρτηται ἠρέσθησαν ἐν τῇ Λα-
 » κεδαιμόνῃ καὶ τείτων ἠρεῖν τὴν ἀπὸ ἐμοῦ, Γλαυ-
 » κην Ἐπικουδείδης παῖδα· τῆσιν ὁ ἀνδρῶν φαρμά-
 » τὰ τε ἄλλα πάντα παρέθηκεν τὰ ἑσθῆτα, καὶ δὴ καὶ 10
 » ἀκούειν ἀρεῖσα δικαιοσύνης πέρι, πάντων ὅσοι τῶν
 » Λακεδαιμόνα τῆσιν ὁ χρονον οἶκον. σιωπῶν-
 » χθῆσιν δὲ ὅτι ἐν χρονοῖσι ἐκινῶν τὰ δε λέξομαι
 » ἀνδρῶν Μιλήσιον, ἀπικόμενον ἐς Σπάρτην, βού-
 » λεσθαι ὅτι ἐλθεῖν ἐς λόγους, παρὰ μὲν τοῖσι δὲ
 » Εἰμίμῳ Μιλήσιος, ἠκῶ δὲ τῆσιν ὅτι Γλαυκε δικαιο-
 » σύνης βουλομένης ἀπολαύσαι ὡς γὰρ δὴ αἰὰ
 » πᾶσαι μὲν τῶν ἄλλων Ἐλλάδα, ἐν δὲ καὶ παρὰ Γω-
 » νίῳ τῆσιν ὅτι δικαιοσύνης ἡν λόγους πολλοῖς, ἐμειῶ-
 » τας λόγους ἐδίδου καὶ ὅτι ἐπικίνδυνός ἐστι αἰεὶ κατε 20
 » ἢ Γωνίῃ, ἢ δὲ Πελοπόννησος ἀσφαλέως ἰδρυμένη
 » καὶ διότι χρεῖματα οὐδαμᾶ ἑστὶ αὐτοῖς ἐστὶ ὄραν ἔ-
 » χοντας. ταῦτα τε ὡν ἐπιλεξομένη, καὶ βουλομένη
 » μὲν, ἐδοξε μοι, τὰ ἡμίσητα πάσης τῆσιν οὐσίης ἔλαρ-
 » γυρώσαντα, ἵεσθαι παρὰ σοὶ ὅτι ἐξέπιση μὲν ὡς
 » μοι κείμῃ ἐσθαι παρὰ σοὶ ὡς αὐτῶν. σὺ δὲ μοι καὶ τὰ
 » χρεῖματα δέξαι, καὶ τὰ δε τὰ σύμβολα ὡς εἰ λα-
 » βῶν. ὅς δὲ αἰεὶ ἔχων ταῦτα ἀπαίτην, τούτω ἀπο-
 » δίδωαι. ὁ μὲν δὲ ἀπὸ Μιλήτου ἦκων ξείνος τῶν
 » τὰ ἐλεξε· Γλαυκος δὲ ἐδέξατο τῶν παρὰ καταθή- 30
 » κων ἐπὶ τὰ εἰρημῶν λόγῳ. χρονον δὲ πολλοῦ
 » διελθόντος, ἦλθον ἐς τὴν Σπάρτην τούτου ὅτι παρὰ
 » τῆσιν τὰ χρεῖματα ὅτι παῖδες. ἐλθόντες ὅτι ἐς λό-
 » γους τὰ Γλαυκῶν, καὶ ἀποδεικνύοντες τὰ σύμβολα,
 » ἀπαίτησαν τὰ χρεῖματα. ὁ δὲ διωγέσθαι, αὐτοποκε-
 » νόμῳ τοῖσι δὲ, οὐτε μέμνηται ὅτι ὁρήματα, οὐτε με-
 » τὰ ἐφέρει ὅτι δὲ ἐιδέναι τούτων ὡν ὑμεῖς λέγετε.
 » βούλομαι τε ἀναμνησθεῖς, ποίεειν πᾶσι ὅτι δίκαιον. καὶ
 » γὰρ εἰ ἐλάβον, ὁρῶντες ἀποδίδωαι καὶ εἰγε ἀρχῆν
 » μὴ ἐλάβον, νόμοισι τοῖσι Ἑλλήων χρησόμεθα ἐς ὑ- 40
 » μέας. ταῦτα ὡν ὑμῖν ἀναβάλλομαι κυρώσειν ἐς τῶν
 » τῶσιν μὲν ἀπὸ τῶνδε. ὅτι μὲν δὲ Μιλήσιοι συμ-
 » φορήν ποιῶντες, ἀπαλλάσσοντο, ὡς ἀπερημέ-
 » νοι τῶν χρημάτων. Γλαυκος δὲ ἐπορεύσθαι ἐς
 » Δελφοὺς χρησόμενος τὰ χρησόμεθα. ἐπὶ φωνῶν τὰ ὅτι
 » αὐτὸν ὅτι χρησόμεθα εἰ ὄρα τὰ χρεῖματα ληίσεται, ἢ Πυθίῃ μετέρχεται τοῖσι δὲ τοῖσι ἐπεσι,

negantibus se reddituros, Leutyichides,
 Facite, inquit, Athenienses, vtrum ipsi
 vultis: si reddetis, sancte facturi, e con-
 trario, si non redditis. Qualis autem res
 circa depositum contigerit Sparta, vo-
 lo referre: Dicimus nos Spartiatae fuisse
 tertia ab hinc aetate quendam Glaucum
 Epicydidis filium, qui cum aliis sum-
 mis laudibus excellebat, tum iustitia
 inter omnes optime audiebat qui per id
 tempus Lacedaemonem incolebant. Et
 huic procedente tempore contigisse ut
 vir quidam Milesius Spartam venerit,
 hominis conueniendi gratia, atque ita
 sit loquutus, Ego sum vir Milesius, qui
 ad tuam Glauce fruentiam iustitiam
 venio. Nam quum esset tua fama cele-
 bris cum per omnem aliam Graeciam,
 tum vero per Ioniam, apud memeti-
 ipsum ratiocinatus sum, Ionia quidem
 semper obnoxia periculis est, Pelopon-
 nesus autem tuto fundata, & ob id vi-
 dere licet eosdem homines nihil habe-
 re pecuniarum. Haec reputanti mihi at-
 que consultanti visum est dimidium
 mei census in pecuniam redactum de-
 ponere penes te, quod probe intelligo
 haec penes te deposita mihi incolumia
 fore: tu vero has pecunias accipe, &
 hanc notam, quam vna custodi: quam
 notam quisquis habens reposcet pecu-
 niam, ei reddito. Haec hospes qui Mi-
 leto venerat dixit: atque ea condicione
 depositum Glaucus accepit. Multo
 deinde tempore interiecto, filii eius qui
 pecuniam deposuerat, Spartam veni-
 unt, Glaucum conueniunt: exhibita-
 que nota pecuniam reposcunt. Ille e-
 nimuero repellere homines, atque his
 verbis e contrario respondere, Neque
 istius rei quicquam reminiscor, neque
 ad me pertinet scire quae dicitis. Volo
 tamen, 2 reminiscens, quicquid iustum
 fuerit facere, & si accipi, iure optimo
 reddere: sin a principio non accipi,
 Graecorum legibus in vos uti. Ad quod
 confirmandum praestituo vobis tempus
 hinc ad quatuor menses. Ita Milesii 3 fa-
 cta iactura, tanquam fraudati pecunia,
 discessere: & Glaucus Delphos se con-
 tulit ad oraculum consultandum. Cui
 consultanti an ὄρα, id est, iure iurando,
 pecuniam praedaretur, Pythia respondit
 his versibus,

1 Et pecunias nequaquam ab iisdem possideri videmus. 2 Si reminiscar, 3 Calamitatem se passos existimantes, vt
 qui pecunia fraudati essent,

Glauc

Glauce Epicydides equidem expedit ad breue tempus

Sic orco vicisse, interuertisseque numeros:

Deicera, & euorcum quoniam manet exitus idem.

Ast orci natus, qui nomine, qui manibus, qui

Nullis est pedibus, rapide aduenit, usq; adeo dum

Conuolvens omnem perdat prolemq; domumque:

Cum sobole euorci melius sed postea agetur.

His auditis Glaucus veniam sibi eorum quæ dixisset vt daret, deum obsecrabat. Cui Pythia inquit, idem pollere, tentare deum & facere. Tunc Glaucus accitis Milesiis hospitibus pecuniã reddidit. Cur autem hæc oratio apud vos instituta est, dicitur: Glauci nunc nulla superest neque soboles neque domus, quæ illius censeatur: sed ex Sparta radicitus extrita est. Ita bonum est nihil aliud de deposito cogitare quam vt repetentibus reddatur. Leutychides hæc loquutus, quum nihilo magis ab Atheniensibus audiretur, discēssit. At Æginetæ priusquam superiorum iniuriarum, quas Atheniensibus intulerant, gratificantes Thebanis darent pœnas, hæc fecerant: Quum Atheniensibus succenserent quod sibi ab illis iniuriam fieri arbitrarentur, se ad vlciscendum apparabant. Erat autem Atheniensium in Sunio quinquere mis quadam, quam Delum iam inde à Theseo quotannis mittebant: hanc Æginetæ locatis insidiis interceptere, plenam primoribus Atheniensium, virosque alligauere. Ea clade ab Æginetis accepta, Athenienses non amplius differendum putauerunt quin omnia in illos excogitarent. Erat igitur quidam nomine Nicodromis Cnoethi filius, vir in Ægina spectatus: hic suam ipsius priorem ambitionem Æginetis imputans, querebatur: qui prius sua de missione quum transgisset, cognito Athenienses esse animatos ad nocendum Æginetis, quibus ipse infensus esset, composuit cum illis de prodenda Ægina ad certum diem, quo esset rem aggressurus ipse, & illos oporteret venire subsidio. Atque ita ex composito urbem quæ vetus vocabatur occupat. Sed Athenienses ad diem non adfuerunt, quia classis eorum par Æginetanæ nondum erat comparata. Qui dū à Corinthiis comodari sibi naues rogant,

Γλαυκὲ Ἐπικυδείδῃ, ὃ μὲν αὐτίκα κέρδιον οὐ-

τῶ,

Ὀρκῶν νικῆσαι, καὶ ζήματα ληίσασθαι

Ὀμνύ' ἐπεὶ θάνατος γέ καὶ βύορκον μῦθε αἰ-

δρα.

Ἀλλ' ὄρκου παῖς ὄσθ' ἂν αἰώνυμος, οὐδ' ἐπιχεί-

ρῆς,

Οὐδὲ πόδες κραμπνός δὲ μετέρχεται, εἰσόκε

πᾶσαν

10 Συμμαρτίας, ὀλέση θρηῶν, καὶ οἶκον ἀπάρ-

τα.

Ἀνδρὸς δὲ βύορκου θρηῆ μετόπισθεν ἀμείνων.

ταῦτα ἀκούσας ὁ Γλαυκὸς σὺν ἠνώμην θεὸν παρ-

αἰτέον αὐτῶν χεῖν τῷ ῥηθέντων ἢ δὲ Πυθίῃ ἔφη,

Τὸ πειρηθῆναι τὸ θεοῦ, καὶ ὁ ποιῆσαι, ἴσον δὴ δῶνα

ταί. Γλαυκὸς μὲν δὲ, μεταπεμφθέντος τοῦ Μι-

λησίου ξείνους, ὑποδίδει σφί τε χρήματα. τοῦ

δὲ εἶνεκα ὁ λόγος ὡς Ἀθιωῶσι ὁδε ὠρμήθη λέγε-

σθαι ἐς ὑμέας, εἰρήσεται. Γλαυκὸς νῦν οὐτε λι-

πὴσιν ὄσθ' ὄσθ' ἐν, οὐτ' ἐστὶν ἐσθ' ἐμὴ νομισσομένη

εἰ Γλαυκὸς ἐκτίθεισθαι τε ἀεθροῖος ἐκ

Σπαρτίας. οὐτῶ ἀγαθὸν μηδὲ θανατοῦσθαι πε-

ρὶ πᾶσα καταθήκης ἀλλογε, ἢ ἀπατεόντων ἀπ-

διδόναί. Λευτυχίδης μὲν εἶπας ταῦτα, ὡς ὁ

εἶπεν οὐτῶ ἐσθ' ἐκ τοῦ Ἀθιωῶσι, ἀπαλλάσσει.

Οἱ δὲ Αἰγινήται, ὡρὶν τῷ ἀεθροῖος ἀδικημάτων

δοῦναι δίκας, τῷ ἐς Ἀθιωῶσι ὑβρίζαν, Θηβαί-

οἰσι χειρίζομενοι, ἐποίησαν τοῖον δὲ μεμφομένοι

τοῖσι Ἀθιωῶσι, καὶ ἀξιοῦντες ἀδικεῖσθαι, ὡς ἡ-

μωρησομένοι τοῦ Ἀθιωῶσι παρεσθ' ἀζοντο καὶ

ἡ γὰρ δὲ τοῖσι Ἀθιωῶσι πεντήρης ὄπι Σουωίῳ

λοχῆσαντες ὡν, τῷ θεοῦ ἡνᾶ εἶλον πλήρεια ἀν-

δρῶν τῷ ἀεθροῖος Ἀθιωῶσι. λαβόντες δὲ τοῦ

ἀνδρας ἐδήσαν. Ἀθιωῶσι δὲ παθόντες ταῦτα πρὸς

Αἰγινήτων, ἐκέτι ἀνεβάλλοντο μὴ οὐτὸ πρὸ μη-

χρησάσθαι ἐπὶ Αἰγινήτησι. Καὶ ἡ γὰρ Νι-

κόδρομος Κνοίθου καλεόμενος ἐν τῇ Αἰγίῃ, αἰθρ

δόκιμος. Ἐπὶ μεμφομένος τοῖσι Αἰγινήτησι, ἀεθ-

τροῖος ἐαυτὸν ἔξελασε ἐκ τῆς νήσου μαθῶν δὲ το-

τε τοῦ Ἀθιωῶσι ἀναρτημένοι ἐρθεῖν Αἰγινήτας

κακῶς, σωτήριεται Ἀθιωῶσι ἀεθροῖος Αἰγί-

νης, φράσας ἐν ἧ τε ἡμέρῃ ὅτι χειρήσει, καὶ ἐκεί-

νοῖς ἐς ἡν ἔκειν δεήσει βοηθῆοντας. μὲν ταῦτα

καταλαμβάνει μὲν καὶ ταῖ σιωθήσασθαι ὁ Νικό-

δρομος Ἀθιωῶσι τὴν παλαιῶν καλεομένην πόλιν.

Ἀθιωῶσι ὅ οὐ πᾶσι γίνονται ἐς δέον οὐ γὰρ ἔτυγον ἐ-

οῦσαι νέες σφί ἀξιομαθῆ τῆσι Αἰγινήτων συμβα-

λέειν. ἐν ᾧ ὡν Κορινθίων ἐδέοντο χρῆσθαι σφί νέας,

Hh 2

ἐν τούτῳ διεφθάρη τὰ πρήγματα. ④ δὲ Κορινθί-
 οὶ (ἔσαν γὰρ σφί τινες ⑤ χρένον φίλοι ἐς ἑμά-
 λισα) Α' θηναῖοι δίδδοσι δεομήροισι εἴκοσι νέας, δι-
 δδοσι δὲ πενταδέχα μισ ἀποδόμενοι. Δαρειῷ γὰρ
 ἐν τῷ νόμῳ οὐκ ἔβη δούαι. Ταύτας τε δὴ λα-
 βόντες ④ Α' θηναῖοι καὶ τὰς σφετέρας, πληρώσαν-
 τες ἐβδόμηκοντα τὰς πᾶσας νέας, ἐπλεον ὅτι τὴν
 Αἴγινα καὶ ὑπερῆσαν ἡμέρη μὴ τῆς συγκειμένης.
 Νικόδρομος δὲ, ὡς ④ Α' θηναῖοι ἐς ⑤ καμρὸν οὐ
 παρεῖχοντο, ἐς πλοῖον ἐβόας, οὐκ εἰδὼς οὐκ οὐκ 10
 Αἴγινης. σὺ δὲ ④ καὶ ἄλλοι τῶν Αἴγινητέων εἴ-
 ποντο, τοῖσι Α' θηναῖοι Σωσίον οἰκῆσαι ἐδόσαν. ἐν-
 θεῶν δὲ οὗτοι ὀρμεῶμενοι ἔφερον τε καὶ ἦγον ἑαυ-
 τῶν τῆν ἰσῶ Αἴγινητας. ταῦτα μὲν δὴ ὑπερον ἐγένε-
 ο. Αἴγινητέων δὲ ④ παχέες, ἐπιδρασαντος τοῦ
 δήμου σφί ἅμα Νικόδρομος, ἐπεκράτησαν καὶ
 ἐπειτὰ σφείας χειρῶν ἄμενοι, ἔβηγον ἀπολέοντες.
 ἀπὸ τούτου δὲ καὶ ἀγρῶ σφί ἐγένετο, ὅ οὐκ ἔβησαν
 οὐκ οἰοῖτε ἐβηγον ὅτι μὴ χερῶν ἄμενοι, ἀλλ' ἐφθί-
 σαν ὅτι περὶ τὴν πᾶσαν ἐκ τῆς νήσου ἢ σφί ἰλε- 20
 ῶν ἡμέσαι τὴν ἰσῶν. ἐπὶ ἀκροῖσι γὰρ τῶν δήμου
 ζωγῆσαντες, ἔβηγον ὡς ἀπολέοντες. εἰς δὲ ἴσῶ
 τούτων ἐκφυγῶν τὰ δεσμά, καταβύγει πᾶσι
 πᾶσι Δῆμητος πομοφόρου. ὅτι λαβόμε-
 νος δὲ τῶν ὅτι πᾶσι ἡρώων, εἴχετο. ④ δὲ, ἐπὶ τὴν
 ἀπῶσαν οὐκ οἰοῖτε ἀπέκοντες ἐβηγοντο, ἀποκ-
 ψαντες αὐτῶν τὰς χεῖρας, ἦγον οὐτῶ. αἱ χεῖρες δὲ κεί-
 ναι ἐμπεφυκῆσαι ἔσαν τοῖσι ὅτι πᾶσι ἡρώων. Ταῦ-
 τα μὲν νῦν σφείας ④ Αἴγινηται ἐβησαντο. Α' θη-
 ναῖοι δὲ ἦκοσι ἐναυμάχησαν τοῖσι ἐβδόμηκοντα 30
 ἔσασθαι δὲ τῆν ναυμαχίαν, ἐπικαλέοντο τούτοις
 αὐτοῖς ἑαυτῶν καὶ πᾶσι ἡρώων, Ἀργείοις καὶ δὴ σφί οὐ-
 τὴ μὲν οὐκ ἐπιβοηθῶσι, μεμφομένοι ὅτι Αἴγιναῖοι
 νέες αἰάγκη λαμφθεῖσαι ὑπὸ Κλεομένηος, ἔβη-
 τεῖς τὴν Ἀργεῖδα χερῶν, ὑσῶσῶσαν Λα-
 κεδαιμονίοισι. σῶσῶσαν δὲ καὶ ἀπὸ Σικυωνί-
 ῶν αἰδρες τῆν αὐτῆν αὐτῆν ἐβόλη. καὶ σφί ὑπὸ
 Ἀργείων ἐπέβληθη ζήμην, χίλια τάλαντα ἐβη-
 σαν, πεντακόσια ἑκατέρω. Σικυωνιοὶ μὲν νῦν
 συγνόντες ἀδικῶσαι, ὁμολόγησαν, ἑκατὸν τάλαντα 40
 ἐβησαντες, ἀζήμιοι εἶ. Αἴγινηται δὲ οὐτε σῶσῶ-
 νῶσαντο, ἔβησαν τε αὐτῶν δέσπεροι. ἀπὸ δὴ τῶν τῶν δεο-
 μέροισι, ἀπὸ μὲν τῶν δημοσίων οὐδὲ Αἰγείων ἐπι-
 βοήθει, ἐβησαντα δὲ ἐς χιλίους. ἦγε δὲ αὐτοῖς σφῶν
 γὰς Εὐρυβάτης, πενταέβηλον ἐπασκήσας τούτων
 ④ πλῆθ-

interea res corrupta est. Corinthii au-
 tem per id tempus Atheniensibus ami-
 cissimi dedere rogantibus naues vigin-
 ti, sed dantes vendiderunt singulas qui-
 nis drachmis: quoniam eas dono dare
 verabantur lege. His acceptis Atheni-
 enses, & suis instructis in summam se-
 ptuaginta numero, in Æginam naviga-
 uerunt, perueneruntque postridie eius
 diei qui erat destinatus. Qui quum ad
 diem non adessent, consensio navigio
 Nicodromus ex Ægina profugit, aliis
 nonnullis Æginetarum cum comitan-
 tibus, quibus Athenienses Sunium in-
 colendum dederunt. Vnde isti prode-
 untes, eos qui in insula erant Æginetas
 & ferebant & agebant. sed hæc poste-
 rius acta sunt. Ceterum proceres Æ-
 ginetarum, superata plebe quæ vna cum
 Nicodromo tumultum in ipsis fecerat,
 mox eos quos ceperant, ad necem ab-
 ducebant. Vnde piaculum admiscere
 quod nullo studio expiare potuerunt,
 præoccupatique prius ex insula sunt de-
 iecti quam deum sibi propitiarent. nam
 quum septingentos è plebe quos viuos
 ceperant, ad necem educerent, vnus eo-
 rum è vinculis elapsus fugit ad Cereris
 legiferæ vestibulum, eiusque cardinibus
 prehensis adhærebat: quem illi quum a-
 uellere non possent, abscissis viri mani-
 bus ita deduxerunt: quæ manus cardini-
 bus confectæ manserunt. Hæc quum i-
 p̄sis fecissent Æginetæ, classe septuagin-
 ta nauium cum Atheniensibus qui su-
 peruenerere congressi, superantur. Victi
 nauati proelio, eosdem quos prius Argi-
 uos in auxilium vocauerunt: sed illi no-
 luere eis amplius auxilio esse, causati
 quod & naues Æginææ necessario sum-
 ptæ à Cleomene oram Argolidem te-
 nuissent, & ipsi cum Lacedæmoniis in
 terram descendissent, vt nonnulli quo-
 que è Sicyoniis nauibus descenderent
 in eadem contra ipsos expeditione. Quo
 nomine vtrisque multa ab Argiuis
 iniuncta est mille talentorum, quorum
 quingena vterque populus solueret. sed
 quum Sicyonii suam culpam agnoscen-
 tes, centum talentis cum Argiuis deci-
 dissent, Æginetæ ne agnoscere quidem
 culpam voluere: erant enim superbio-
 res. Eapropter rogantibus eis nemo
 amplius Argiuorum publice auxilium
 tulit, sed voluntariorum circiter mil-
 le, duce quodam cui nomen erat E Vry-
 bates, quinq; palmarum viro. quorum

1 Qui quinque gymnastica certamina obierat.

plerique

plerique
 sub Athen-
 dux E Vry-
 videt, qu-
 ho oppetu-
 se adorti in-
 perauerunt
 cum ipsi
 thenienses
 netis comi-
 que ipsos
 cum simul
 digente ve-
 am, tum
 theniense
 p̄chitate p-
 erat, sub
 bi terram
 Mardoni-
 gesserat,
 designato
 Athenas
 & Artap-
 sui filium
 atque Ere-
 que in cor-
 quam hi de-
 li, ad plan-
 uenere cum
 exercitu, &
 runt nauic-
 erant imp-
 ues, quas
 dauerat t-
 In has int-
 pedatit,
 Ioniam cor-
 carlu secun-
 fontum &
 bant, sed è
 ter scarium,
 quidem vt
 eundi Atho-
 cum nauig-
 cerant: sed
 quam ante
 postquam
 sint (in ha-
 dicerentur
 memores pri-
 concitauerunt
 rum autem
 quum in ser-
 bra atque vt
 eis ad exerc-
 dum isti ag-
 fuga Tenon-
 ues preceden-
 tum habere

ἐν τῇ Ρῶναι ἀλλ' ὅτι ποτὶ μὲν ἴνα ἔσαν ὁ Δῆλοι,
 πέμπτων κήρυκα, ἠγέρβου σφί τ' αὖτε, Ἀνδρες ἰσθί, ἔ
 φθίζοντες οἴχεσθε, ὅτι ἐπιτηδία καταγόντες κατ'
 ἐμδίζεω γὰρ ἔαυτος ὅτι ἴσσοτό γε φρονέω, καί μοι
 ἐκ βασιλῆος ὠδε ἐπέσταλται ἐν ἡχώρῃ ὁ δύο θεοὶ
 ἐγγόντο, ταῦτ' αὖ μὴ δέν σινέσθαι, μῆτε αὐτ' ἢ χῶρην,
 μῆτε αὖτ' οἰκήτορας αὐτ'. νῦν ὦν καὶ ἀπιτε ὅτι τ' αὖ
 μέτερα αὐτέων, καὶ ἢ ἡσόν νέμεσθε. ταῦτα μὲν ἐπε-
 κηρυκθῆσαν τοῖσι Δηλίοισι· μὲν δ' ὁ, λιβαίνωτ' τε
 κήρσια τ' αὖ λαντα κατ' ἡμέρας ὅτι τ' βωμὲ ἐθυμίσει. 10
 Δᾶπιδ μὲν δὴ ταῦτα ποιήσας, ἐπλεε ἅμα τὰ στρα-
 τὰ ὅτι τ' Ἐρέτειον πρῶτα ἅμα ἀγρόμυρος καὶ Ἰω-
 νας καὶ Αἰολέας· μὲν δ' ὅτ' ἔσπον ἐστ' αὐτὸν ἐξ ἀναχθέντα,
 Δῆλος ἐκινήθη, ὡς λέγουσι Δῆλοι, καὶ πρῶτα καὶ ὑ-
 στατα, τὰ μέγιστα ἐμὲ οὐ σιναθεῖσθαι. καὶ τὸ γὰρ καὶ τέ-
 ρας αἰθερῶ ποιοῖ τ' μελλόντων ἐσεσθαι καὶ ἔφηνε ὁ
 θεός. ὅτι γὰρ Δαρείου τ' ὕστατος, καὶ Ἐέρξεω τ' ὕ-
 Δαρεῖδ, καὶ Ἀρτοξέρξεω τ' Ἐέρξεω, τριῶν ταυτέων
 ἐπέστ' ἡμέων, ἐγγετο πλέω κακὰ τῇ Ἑλλάδι ἢ ἐ-
 πὶ εἰκοσι ἡμέρας ἡμέρας τὰς πρὸ Δαρείου ἡμομύρας· 20
 ταῦ μὲν, ἔσπον τ' Ἐρεστέων αὐτῇ ἡμομύρα, τὰ δ' αὖτ' αὐ-
 τέων τ' κερυφαίων πρὸ τ' ἀρχῆς πολεμάντων. οὕτω
 ὅσδ' ἐν τῷ ἀγέκας κινήθησαν Δῆλον, ἴσσοτ' ἐστ' αὐτὸν ἀκί-
 νητον, καὶ ἐκρησμοῦ τῷ γεγενημῆρον πρὸ αὐτ' ὠδε,
 Κινήσω καὶ Δῆλον, ἀκίνητον πρὸ εὐδῆσαν.

διώσται ὅτι Ἑλλάδα γλαῖσαν ταῦτα τ' αὖ οὐδὲ
 ματα, Δαρείος, ἐρξείνης· Ἐέρξης, ἀρξείος· Ἀρτοξέρ-
 ξης, μέγας ἀρξείος. ταῦτοι δὴ τῶν βασιλῆας ὠδε
 ἀν' ὄρθως καὶ γλαῖσαν τῶν σφετέρῳ Ἑλλήνας κα-
 λέουεν. οἱ δ' βαρβαροὶ ὡς ἀπῆραν ἐκ τ' Δῆλου, 30
 πρῶτα πρὸς τὰς νήσους. ἐστ' αὐτὸν ὅτ' ἐστ' αὐτὸν τε
 παρελάμβανον, καὶ ὁμήρου τῶν νησιωτέων παῖδας
 ἐλάμβανον. ὡς δ' ἐπὶ πλεόντες τὰς νήσους, πρῶτα πρὸς
 καὶ ἐς Καρυσον, ὅτι γὰρ δὴ σφί ὁ Καρύσιοι οὐτε ὁμή-
 ρου ἐδίδουσαν, οὐτε ἔφασαν ὅτι πόλις ἀστυγέτονας
 στρατεύεσθαι, λέγοντες Ἐρέτειαν τε καὶ Ἀθῆνας,
 ἐστ' αὐτὰ ταῦτοις ἐπαλιόρκεον τε καὶ τῶν γῆν σφέων
 ἐκέρων. ἐς ὅ καὶ ὁ Καρύσιοι παρέσπον ἐς τῶν Περ-
 σέων τῶν γῶμῳ. Ἐρετεῖες δὲ, πτωθάνομυροι τῶν
 στρατῶν τῶν Περσικῶν ὅτι σφέας ὅτι πλεόντων, 40
 Ἀθῆναιων ἐδέθησαν σφίσι βοηθοὺς ἡμέσθαι. Ἀ-
 θῆναιοὶ δὲ ὅτι ἀπείπορ τῶν ὅτι κερυφῶν, ἀλλὰ
 τῶν τετρακισχίλιους κληρουκέοντας τῶν ἰσποβη-
 τέων Χαλκιδέων τῶν χῶρῳ, ἴσσοτ' ἐστ' αὐτὸν διδοῖσι
 ἡμεροῖς. τῶν δ' Ἐρετεῖων τῶν ἀρα ὅσδ' ἐν ὑγίης βου-
 λῶμα, οἱ μετεπέμποντο μὲν Ἀθῆναιοις, ἐφρονέ-
 ον δὲ διφασίας ιδέας. ὁ μὲν γὰρ αὐτέων ἐβουλόθοντο
 ἐκλιπεῖν τῶν πόλιν ἐς τὰ ἀρα τῆς Εὐβοίης·

28. το. σκ. π.

232

28. το. σκ. π.

apud Rheneam. Et simul cognito ubi
 Delii essent, misso caduceatore his eos
 verbis affatus est, Viri sacri, quid fuga
 abistis, non pro merito de me male o-
 pinantes? Ego enim & ipse mea spon-
 te animatus sum, & ab rege iussus, quo
 in loco duo dii geniti sunt, nequid aut
 eum locum aut eius incolas laedam. Re-
 dite igitur ad vestra ipsorum, & incolite
 insulam. Hac Delii per caduceatorem
 dixit: mox trecentas thuris libras super
 aram aggestas adolevit. His actis ad-
 uersus Eretriam primum nauigauit, si-
 mul omnem classem, simul Iones pari-
 ter atque Aeoles agens. Statimque ab
 illius digressu Delos tremuit (vt Delii
 aiunt) ad meam vsque aetatem tunc &
 primum & postremum commota, deo
 mala ventura hominibus portendente.
 Nam sub Dario Hystaspis, & Xerxe
 Darii, & Artaxerxe Xerxis filio, tribus
 iis deinceps aetatibus, plus malorum pas-
 sa est Graecia quam viginti aliis ante
 Darium aetatibus, partim a Persis, par-
 tim ab ipsis primoribus de principatu
 bellantibus: vt non ab re Delos commo-
 ta sit, prius immobilis: de qua in oraculo
 ita scriptum erat,

Et Delon, quamuis sit adhuc immota, mouebo.

Et sane in Graeca lingua pollent haec no-
 mina, Darius, idem quod ἐρξείνης id est
 coercitor: Xerxes, idem quod ἀρξείος, id
 est bellator, ad verbum, martius: Artaxe-
 xes, idem quod μέγας ἀρξείος, id est ma-
 gnus bellator. Barbari, postquam a Delo
 ad alias insulas profecti sunt, sumebant
 illinc tum copias tum liberos insulano-
 rum obsides. Vt vero insulas praeterna-
 uigant, Carystum appulerunt, Carystii-
 que negarunt se vel obsides daturus vel
 militaturos aduersus vicinas ciuitates
 (videlicet Athenas & Eretriam signifi-
 cantes) Carystii tamdiu obsessi sunt, eo-
 rumque ager vastatus, donec in deditio-
 nem Persarum venerunt. Eretrientes au-
 tem audito Persarum exercitum aduer-
 sum se venire, auxilia ab Atheniensibus
 implorauere. Quibus non deneganda
 auxilia rati Athenienses, miserunt sub-
 sidio illis ea quatuor millia hominum qui
 Chalcidensium equitum obrinuerant
 praedia. Sed Eretrientium haudqua-
 quam syncerum erat consilium, qui tam-
 etsi accersebant Athenienses, tamen an-
 cipiti sententia vacillabant: quibusdam
 eorum censentibus urbem deserendam,
 & in cacumina Euboeae eundum:

quibusdam
 expectare
 Horum v
 uerrens
 trionum
 ensibus
 tum, o
 vna cum
 fulenti
 nientes,
 saluten
 aduerti,
 & Chere
 tique his
 fuere, &
 stori se in
 decreuer
 deundum
 tia de vrb
 rito daban
 rent. Ado
 pugna per
 tique vrb
 EY phorb
 grus Cyn
 spectari, fil
 re. Quam
 pla spoliu
 eorum temp
 grauerant
 uitorem ca
 quos illic
 gauerunt
 vastaueru
 nientes qu
 enim erat
 xime Eretr
 portum illi
 litrati filius
 thienientes
 cendam pro
 dis sibi doc
 Miliares, cu
 fagorū filiu
 stratum Hipp
 fugit, ob
 go certamine
 ns gratia trā
 te germano
 de eisdem e
 dem quom v
 testatus est
 Interfectus
 noctu sumu
 tulque ante
 caru Diace
 eoz illi qu

quibusdam, qui propria lucra à Persis expectarent, prodicionem molientibus. Horum utrorumque animos animadvertens Æschines Nothonis filius, Eretrienfium primarius, patefecit Atheniensibus omnem presentium rerum statum, oravitque ut domum abirent, ne vna cum illis occumberent. Hæc consulenti Æschini obtemperantes Atheniensibus, illinc in Oropum transgressi, salutem sibi pepererunt. At Persæ eo aduecti, naues oræ Eretricæ ad fanum & Chæreas & Ægilia applicuerunt: potitique his locis, continuo equos exposuere, & tanquam cum hostibus conficturi se instruxere. Aduersus quos non decreuerunt Eretrienfes sibi esse prodeundum: sed quandoquidem sententia de vrbe non deferenda euicerat, merito dabant operam ut mœnia custodirent. Adorientibus autem ea Persis, acri pugna per sex dies certatum est: multisque utrinque cadentibus, septimo die Evphorbus Alcimachi filius, & Philagrus Cyneci, inter populares suos viri spectati, filius, urbem hostibus prodidere. Quam ingressi Persæ postquam templa spoliavere, incenderunt, in vltionē eorum templorum quæ Sardibus deflagrauerant, hominibus iussu Darii in feruitutem captis. ¶ Potiti Eretria, & aliquot illic dies morati, in Atticam nauigauerunt, tuncque magnam partem vastauerunt, rati idem facturos Atheniensibus quod Eretrienfes fecissent. etenim erat locus Atticæ Marathon proxime Eretriam, ad equitandum opportunissimus, quo illos Hippias Pisistrati filius deducebat. Eodem Atheniensibus, & ipsi re audita ad vim arcedam processerunt, decem præfectis sibi ducibus: quorum decimus erat Miltiades, cuius patrem Cimonem Stegagoræ filium fugere ex Athenis Pisistratum Hippocratis contigerat, & dum fugit, obtinere Olympiadem quadriungo certamine: quam victoriam muneris gratia trāstulit in Miltiadem ex matre germanum: proximaque Olympiade eisdem equabus aliam Olympiadem quum vicisset, à filii Pisistrati interfectus est, non iam viuo Pisistrato. Interfectus est autem ad Prytaneum, noctu summissis percussoribus, sepultusque ante urbem trans viam quæ vocatur Diaccele: & regione sepultæ sunt equæ illæ quæ tres Olympiadas victorias

δημοί τῶν αὐτῶν, ἴδμε κέρδια πρὸς δευτέρους πρὸς τὴν Πέρσῃ οἷοι, ἀποδοσὴν ἐπέκλυοντο. μαθὼν δὲ τῶν ἐκείνων ἐκείτωρ ὡς εἶχε Αἰζάνης ὁ Νόθωνος, ἐὼν τῶν Ἐρετριέων τὰ πρῶτα, φράζῃ τοῖσι ἡκαστοῖς Ἰωνῶν πρῶτα τὰ πρῶτα ἐόντα σφισσώματα. προσεδέετο τε ἀποδηῶσα δὴ σφῆρας ἐς τὴν σφετέρην, ἵνα μὴ προσάπολων. (4) ὁ δὲ Ἀθηνῶσι τὰ τα Αἰζάνη συμβεβλήσασθαι πείθον. καὶ δὲ τὸν δὲ βαλάντες ἐς Ὠρωπόν, ἐσώζον σφῆρας αὐτοῖς. Οἱ δὲ Πέρσαι πλείονες κα-
1 ὁ τῶν Ἰωνέας τῶν Ἐρετριέων χωρῆς καὶ τῶν Χοιρέας, καὶ Αἰγίλια. καταχόντες δὲ ἐς τὰ τα τὰ χωρία, αὐτῶν ἵππους τε δὲ ἐβάλλοντο, καὶ πρὸς ἐκκλυσσόντο ὡς προσισσώμενοι τοῖσι ἐχθροῖσι. (4) ὁ δὲ Ἐρετριέες ἐπέεζον δὲ τὸν καὶ μαχίαντα ὅτι ἐποιεῖτο βασιλεῦς, εἴπως δὲ δὲ φυλάξουσιν τὰ τείχεα, τὰ τα σφισσώματα πρὸς ἐπιπέτε εἴπως μὴ ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν, πρὸς ὁλῆς δὲ γονομένης καρτερῆς πρὸς δὲ τῆς, ἐπιπλον μὲν ὅτι ἐξ ἡμέρας πολλοὶ μὲν ἀμφοτέρων τῶν ἐβδόμη Εὐφορός τε ὁ Ἀλκιμάχου, καὶ Φίλαγρος ὁ Κινέας, ἀνδρες
2 ὁ τῶν δόκιμοι, ἀποδιδῶσι τοῖσι Πέρσῃσι τὴν πόλιν. οἱ δὲ ἐσελθόντες ἐς τὴν πόλιν, τῶν μὲν, τὰ ἴσα συλήσαντες ἐπέεζον, ἀποπινυμένοι τῶν δὲ Σαρδίσι κατακαυθέντων ἰραν τῶν δὲ, τῶν αὐτῶν τοῖς ἰνδραποδίσαντο, καὶ τὰς Δαρείας ἐντολάσι. Χειρωτάωνοι δὲ τῶν Ἐρετριέων, καὶ ἐπιχόντες ὀλίγας ἡμέρας, ἐπλεον ἐς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, κατέρχοντες τε πολλόν, καὶ δοκίοντες τὰ τα τῶν Ἀθηνῶν ποιήσιν τὰ καὶ τῶν Ἐρετριέας ἐπιποίησαν. καὶ τὸν δὲ Μαραθῶν ἐπιτηδεώτατον χωρίον τῶν Ἀθηναίων ἐν τῶν πόσει, καὶ ἀγροτάτω τῶν Ἐρε-
3 ὁ τῶν, ἐς τὸ σφισσώματα κατηγέτο Ἰππίου ὁ Πείσις Ἰππίου. Ἀθηνῶσι δὲ ὡς ἐπύθοντο τὰ τα, ἐβοήθηον καὶ αὐτοῖς ἐς τὴν Μαραθῶνα ἦζον δὲ σφῆρας στρατηγὸν δὲ καὶ τὸ δέκατος ἰνδραποδιστῆς, τῶν τῶν πατέρων Κίμωννα τῶν Στρηγόρου κατέλαβε φυγεῖν δὲ Ἀθηνῶν Πείσις Ἰππίου τῶν Ἰπποκράτους. καὶ αὐτῶν φθίοντι, ὁλυμπιάδα ἀνελέσθαι τε δὲ ἰππῶν σωέσθαι, καὶ αὐτῶν μὴ νίκην ἀνελάμενον μιν, τῶν δὲ ἐξενείκασθαι ὁμομητρίῳ ἀδελφῶν Μιλτιάδῃ. καὶ τῶν τῶν ὁλυμπιάδα τοῖσι αὐτοῖσι ἰππῶσι νικῶν, πρὸς ἀδιδῶσι Πείσις Ἰππίου
4 ὁ τῶν ἀνακρυφθῆναι καὶ τῶν νίκῃ πρὸς τῶν, καὶ ἦλθε ὅτι τῶν ἐπὶ τῶν ἰππῶν, καὶ μιν ἀνελάμενον τοῖσι αὐτοῖσι ἰππῶσι δὲ ὁλυμπιάδα, κατέλαβε ἀποθανεῖν ὡς ὁ τῶν Πείσις Ἰππίου παίδων, ὅτι ἐπὶ πρὸς αὐτῶν Πείσις Ἰππίου. κατένοισι δὲ οὐ τοῖσιν καὶ τῶν πρὸς τῶν, νυκτὸς ὡς εἶπεν ἀνδρας. τέταρτα δὲ Κίμων πρὸς τῶν ἀφῆος, πρὸς τῶν δὲ χαχίλης καλεομένης ὁδοῦ. κατὰ μὲν δὲ αὐτῶν αἱ ἰπποὶ τετάρτα αὐτῶν αἱ πρὸς ὁλυμπιάδας

263 αἰελομέλαι· ἐποίησαν δὲ καὶ ἄλλαι ἵπποι ἤδη πῶν τῶν
 τῶν Εὐαγόρου Λάκωνος· πλέω δὲ τούτων, οὐδα-
 μαι. ὁ μὲν δὲ πρεσβύτερος τῶν παίδων τῶν Κίμωνι
 Στηθαγόρου καὶ τῶν κατὰ τὸν πατέρα Μιλ-
 πιάδην πρεσβύτατος ἐν τῇ Χερσονήσῳ· ὁ δὲ νεώτερος
 πατρὸς αὐτῶν Κίμωνι Αἰώνιος, τὸν ὄνομα ἔχων ἀπὸ
 τῆς οἰκίας τῆς Χερσονήσου Μιλτιάδεω, Μιλτιά-
 δης. Οὗτος δὲ ὡν ἔτε οὐ Μιλτιάδης ἦκον ἐκ τῆς
 Χερσονήσου, ἐκ πεφθαρῶν διπλοῦν θάλασσαν, ἐστρα-
 τήγε Αἰθιωάων. ἀμα μὲν γὰρ, Φοίνικες αὖθις 10
 ὀπίδωξάντες μέχρι Ἰμβρου, καὶ πολλοὺ ἐποίησαν
 λαβεῖν τε καὶ ἀναγαγεῖν πρὸς βασιλεῖα· ἀμα δὲ,
 ἐκφυγόντα τε τούτοις, καὶ ἀπικόμενον ἐς τὴν εὐνύτην, δο-
 κέοντά τε εἶς ἐν σωτηρίῃ, ἤδη δὲ ἀνελθόντων μιν 20
 φροῖ ἀποδιδάμενοι, ἀπὸ διασπείρον αὐτῶν ἐξα-
 γαζόντες, ἐδίωξαν τυραννίδος τῆς ἐν Χερσονήσῳ ἀ-
 ποφυγῶν καὶ τούτοις, στρατηγὸς οὗτω Αἰθιωάων
 ἀπεδείξα, ἀρεταῖς ἀπὸ τῆς δήμου. Καὶ πρῶ-
 τα μὲν, ἐόντες ἐπὶ ἐν τῶν ἀσπί 30
 ποιοῖ ἐς Σπάρτην κήρυκα Φειδιππίδην, Αἰθιωάων 20
 οὐ μὲν ἀνδρα, ἀλλῶς δὲ ἡμεροδρόμον τε καὶ τῶτο με-
 λετήτα. τῶν δὲ (ὡς αὖθις τε ἔλεγε Φειδιππίδης,
 καὶ Αἰθιωάοισι ἀπήγγελε) καὶ δὲ Παρθένιον οὐρεσ
 δὲ ἀπὸ Τεγῆς ὁ Πανὶ ἀεπίπτει. βώσαντα δὲ
 ποιῶμα τῆ Φειδιππίδου Πάνα, Αἰθιωάοισι
 κελύσαι ἀπαγγεῖλαι δὲ πρὸς εὐνύτην ὀπίδωξάν-
 ται, ἐόντος θύνου ἤδη Αἰθιωάοισι, καὶ
 πολλαζῶν ἡμοῦ ἤδη σφίσι χησίου, καὶ δὲ π
 καὶ ἐσομένου. καὶ τῶν μὲν Αἰθιωάων, καταστάν-
 των σφίσι δὲ ἤδη τῶν ὀρημάτων, πρὸς θύσαντες 30
 εἶς ἀληθῆ, ἰδρυσαντο ἀπὸ τῆς ἀκροπόλι Πανός
 ἰεθν, καὶ αὖθις ἀπὸ ταύτης τῆς ἀγγλίας θυσίησι
 ἐπετείησι καὶ λαμπάδι ἰλάσκοντα. Τότε δὲ
 πρὸς φθίσι ἀπὸ τῶν στρατηγῶν ὁ Φειδιππίδης οὐ-
 ρος, ὅτε πρὸς εἶς καὶ Πάνα φανῶν, δότε-
 ραῖος ἐκ τῆς Αἰθιωάων ἀρετος ἡ ἐν Σπάρτη. ἀπ-
 κόμενος δὲ ὀπί τῶν ἀρῶντα, ἔλεγε, ὦ Λακεδα-
 μόνιοι, Αἰθιωάοι ὑμῶν δέοντα σφίσι βοηθῆσαι, καὶ
 μὴ καὶ εἰδὲν πόλιν ἄρχαιοτάτην ἐν τοῖσι Ἕλλησι
 δουλοσύνην καὶ πεσοῦσαν πρὸς ἀνδρῶν βαρβάρων 40
 καὶ γὰρ Ἐρέτρια τέτυκτο ὑπὸ ἀκροπόδι, καὶ πό-
 λι λογίμω ἢ Ἕλλας γέρονε ἀσθενεστέρα. ὁ μὲν δὲ σφί-
 τῶν ἐν τεταλμένα ἀπήγγελε τοῖσι δὲ ἑαδὲ μὲν βο-
 ηθῆν Αἰθιωάοισι, ἀδύατα δὲ σφίσι ἡ τῶν ἀν-
 ἴκα ποιέειν τῶντα, οὐ βουλομένοισι λυεῖν νό-
 μον. ἡ γὰρ ἰσαμὴν τῶ μίλωνος εἶνάτη εἶνάτη δὲ

γ. ἡμερο-
δρομῶν

1 Postidie quam Athenis egressus est: Ad verbum, Secundanus ex Atheniensium urbe fuit Sparta. At Valla dicitur accepit pro Sparta. Sic infra in hoc eodem libro, πρῶτοι ἐν Σπάρτην ἰχθύνοντες τῆς Ἀττικῆς.

negabant

negabant
 be Juno
 Palftrati
 nem perdu
 superiore
 tur sibi
 re. Quo
 reuerfus
 senex dom
 dum inter
 autem pra
 pofuerat, i
 ne Agilear
 ad Marath
 locat, ac ba
 ponit, ei
 sternerati
 tior. vnde
 plerique d
 lenia tuffi
 nam delapl
 inueniend
 non appar
 qui aderan
 fra, nec e
 efficere,
 quantum
 obinet. H
 interpretab
 bus autem
 eis super
 mni cum p
 bus dedide
 tes iam lab
 ses: dedid
 Quam a T
 eiles, prim
 da, qui inter
 nis sese ded
 cepti non su
 Anobis qui
 dum quoda
 nam priuati
 possitis occ
 gnari. Su
 uenientibus
 & ad tutand
 colzmonii n
 tzenfibus qu
 quod optare
 bosio bello
 monis non
 itis Atheni
 nam duodeci
 tam supplic
 runt. Adver

CVII

negabant se progressuros, nec nisi orbe lunari impleto. Et isti quidem plenilunium expectabant. Hippiae autem Pisistrati filio, qui barbaros in Marathonem perducebat, visum hoc in somnis superiore nocte oblatum est: Videbatur sibi Hippias cum matre concumbere. Quo ex somnio coniecit fore ut reuerteretur Athenas, ac recepto dominatu senex domi suae obiteret. Hunc in modum interpretabatur visum suum. Dum autem praedam Eretriensem quam deposuerat, in insulam Styreorum nomine Aegileam, reportat, dumque naues ad Marathonem appulsas in stationibus locat, ac barbaros in terram egressos disponit, ei talia administranti contigit stercutatio, tussisque solito vehementior. unde concussis eius, utpote senis, plerisque dentibus, vnus illorum ex violentia tussendi excussus est, & in arenam delapsus: qui magna adhibita ad inueniendum diligentia, quum tamen non appareret, suspirans Hippias ad eos qui aderant ait, Haec terra non est nostra, nec eam poterimus nobis subiecta efficere, sed tantummodo partem, quantum spatii dens qui mihi aderat, obtinet. Huc Hippias suam visionem interpretabatur euasisse. Atheniensibus autem apud Herculis fanum instructis superuenere auxilio Plataenses, omni cum populo, qui sese Atheniensibus dederant, & pro quibus frequentes iam labores susceperant Athenienses: dederant autem sese hoc modo: Quum a Thebanis premerentur Plataenses, primum Cleomeni Anaxandridae, qui interuenerat, atque Lacedaemoniis sese dederant: a quibus tamen recepti non sunt, hac oratione vtentibus, A nobis qui procul habitamus, frigidum quoddam fuerit vobis auxilium. nam priusquam nostrum quisquam audiat, possitis occupati ab hostibus sepe expugnari. Suademus autem vt vos ipsos Atheniensibus dedatis, vicinis pariter & ad tutandum non inualidis. Hoc Lacedaemonii non tam consulebant Plataensibus quod eis bene vellent, quam quod optarent Athenienses defatigari Boeotio bello. Id suadentibus Lacedaemoniis non aduersati Plataenses, aditis Atheniensibus, dum rem diuinam duodecim diis faciunt, eis ad aram suppliciter sedentes sese dederunt. Aduersus quos Thebani re audita

ὅτι δὲ ἐλθόντες ἀφ' ἑφ' αὐτοῦ, μὴ οὐκ ἔσονται ἐόντες τῶν κύκλου. οὗτοι μὲν τὴν πρὸς ἐλπίων ἐμῶν. Τοῖσι δὲ βαρβαροῖσι κατηγόετο Ἰππίας ὁ Πεισιράτου ἐς (W) Μαραθῶνα, τῆς παρορηθῆνης νυκτὸς ὅψιν ἰδὼν ἐν τῷ ὕπνῳ τοιούτῳ ἔδοξε ὁ Ἰππίας τῇ μητρὶ τῇ ἐαυτοῦ σιωθνηθῆναι. σιωθβάλλετο ὡν ἐκ τῶν ὀνείρων, κατελθὼν ἐς τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἀνασωσάμενος τὴν ἑρῆν, τελευτήσῃ ἐν τῇ ἐαυτοῦ γηραίῳ. ὅτι μὲν δὴ τῆς ὄψιος σιωθβάλλετο ταῦτα. ὅτε δὲ κατηγόμενος, τῶν μὲν, τὰ ἀδράποδα τὰ ἐξ Ἐρετρίας ἀπέβησε ἐς τὴν νῆσον τὴν Στυρέων, καλεομένην δὲ "Αἰγίλειον" τῶν ἡ. Αἰγίλειον κατηγόμενος ἐς (W) Μαραθῶνα τῶν νέας ὠρμιζομένων. ἐκβαίνων δὲ ἐς τὴν γῆν τῶν βαρβαροῖσι διέτασσε. καὶ (C) ταῦτα διέποντι ἐπήλθε πηραεῖν τε καὶ βήξαι μεζόνως ἢ ὡς ἐώθε' οἷα δὲ παρεστυτέρω ἔοντι, τῶν ὀδόντων (C) πλειῶνες ἐσειόντο. τυτέων ὡν ἕνα τῶν ὀδόντων ἐκβάλλει ὑπὸ βίης βήξας. ἐκπεσόντος δὲ ἐς τὴν ψάμμον αὐτοῦ, ἐποίησε πολλὴν ἀουδὴν ἐξυθρεῖν. ὡς δὲ ἐκ ἐφ' αὐτοῦ (C) ὁ ὀδόντος, καὶ αἰσθενάξας, εἶπε πρὸς τῶν πηραεῶντας, Ἡ γῆ ἡδε ὅτι ἡμετέρη ἐστὶ, ὅσδε μιν διωπτόμεθα ὑποχειρὴν ποιήσομεθα. ὁκόσον δὲ ἔμοι μέγας μετῶν, ὁ ὀδοῖς μετέχει. Ἰππίας μὲν δὴ ταῦτ' αὐτὴν τὴν ὄψιν σιωθβάλλετο ἐξελθὼν θέναι. Ἀθῆναιοι δὲ τεταγμένοι ἐν τερμῶνι Ἡρακλέος, ἐπήλθον βοηθούσας Πλαταιέας πρὸς ἀμύνειν. καὶ γὰρ καὶ ἐδεδώκεσαν ἄσφρας ἀλγείας τοῖσι Ἀθῆναιοι (C) Πλαταιέες, καὶ πόνοις ὑπὸ αὐτέων (C) Ἀθῆναιοι συχνοῖς ἤδη ἀναρέοντο. ἔδοσαν δὲ ὡδε' πιεζόμενοι ὑπὸ Θεβαίων οἱ Πλαταιέες, ἐδίδοσαν πρῶτα πρὸς ταχυχοῖσι Κλεομένην τε τῶν Ἀναξάνδριδω καὶ Λακεδαιμονίοισι σφείας ἀλγείας. (C) δὲ, οὐδεκόμενοι, ἐλεγγὸν σφι τὰδε, Ἡμεῖς μὲν ἕκαστέρω τε οἰκέομεν, καὶ ὑμῖν ποιήδ' ἕως γίνωτ' ἀν' ὀπικουεῖν ψυχῆν. φησὶν γὰρ ἀν' ὀπικουεῖν ἐξ ἀνδραποδιὰς ἢ τινα πηραεῶν ἡμέων. συμβουλομένη δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμέας ἀλγείας Ἀθῆναιοι, πλησιοχώροισι τε ἀνδραῖσι, καὶ πηραεῖν εὐδοσί οὐ κακοῖσι. ταῦτα σιωθβούλῃσι (C) Λακεδαιμόνιοι, οὐκ ἔβουλοῦν οὕτω τῶν Πλαταιέων, ὡς βουλομένη ἐστὶν Ἀθῆναιοι ἔχειν πόνοις, σιωθβέωτας Βοιωτοῖσι. Λακεδαιμόνιοι μὲν νῦν Πλαταιέσι ταῦτα σιωθβέωσαν (C) δὲ ὅτι ἡπίστ' ἔσονται, ἀλλ' Ἀθῆναιων ἰσθ' ποιεῶντων τοῖσι δώδεκα θεοῖσι, ἰκέται ἰζόμενοι ὅτι (C) βωμόν, ἐδίδοσαν ἄσφρας ἀλγείας. Θεβαῖοι δὲ πηραεῖσι ταῦτα,

VIII

234

I Sed eam illius portionem quae ad me pertinebat, dens possidet.

ἐφρατίθοντο ἐπὶ τοῦ Πλαταιέας· Ἀθῆναιοι δὲ
 σφι ἐβοήθηον. κλιόντων δὲ σφείων σινάψιν μα-
 χίω, Κορινθιοὶ οὐ παύσαντο· ἀπαυρῶντες δὲ,
 καὶ καταμάξαντες, ὅτι τρεῖς πάντων ἀμφοτέρων,
 οὐκ εἶσαν τῷ χάρῳ ἐπὶ τοῖσδε· εἴαν Θηβαίους Βοι-
 ωτῶν μὴ βουλομένους εἰς Βοιωτοὺς τελέειν. Κο-
 ρινθιοὶ μὲν δὲ ταῦτα γνόντες ἀπαμάσαντο. Ἀ-
 θῆναιοὶ δὲ ἀπιοῦσι ἐπεδήμητο Βοιωτοῖ· ὅτι γέ-
 μροι δὲ, εἰσαΐησαν τῇ μάχῃ. Ἐφθάρτες δὲ
 Ἀθῆναιοὶ ἐπὶ Κορινθίοι ἐγήμητο Πλαταιῶσι ἐ-
 ναοῦρες, τοῖσι ἔφθάρτες, Ἐφθάρτες δὲ ἄν
 ἐποίησαν οὐρανὸν Θηβαίους πρὸς Πλαταιέας ἐπὶ
 καὶ Ὑσιᾶς. ἔδοξαν μὲν δὲ Πλαταιέας σφείας
 αὐτοῖς Ἀθῆναιοὶ ἔστω τῷ εἰρημῶν· ἦσαν δὲ
 ὅτε εἰς Μαραθῶνα βοηθόντες. Τοῖσι δὲ Ἀθη-
 ναίων φρατῆρσι ἐγίνοντο δίχα αἱ γνώμαι· τῶν
 μὲν, οἷα ἐόντων συμβάλλειν (ὀλίγους γὰρ εἶ)
 φρατῆρ τῇ Μήδων συμβαλέειν) τῶν δὲ, καὶ Μιλτι-
 ἀδεω, κελθόντων. ὡς δὲ δίχα ἐγίνοντο, καὶ οἷα
 ἢ χείρων τῶν γνώμων, οἷα ταῦτα, ἡ γὰρ ἐνδέκατος
 φησὶ φιδόφρος ὁ τῶν κῆρυ λαχὼν Ἀθῆναιων πο-
 λεμάρχῳ (τοπαλιὸν γὰρ Ἀθῆναιῶν ὀμόφη-
 φον πολέμαρχον ἐποιεῖτο τοῖσι φρατῆρσι)
 ἡ δὲ ὅτε πολέμαρχος Κημίμαχος Ἀφιδναῖ-
 ος πρὸς τῶν ἐλθῶν Μιλτιάδης, ἔλεγε ταῦτα,
 "Ἐν σὶνὺ Κημίμαχος ὅτι ἢ καταδουλώσαι Ἀθη-
 νας, ἢ ἐλευθέρους ποιήσαντα, μνημόσυμον λιπέσθαι
 ἐς ἀπῶνα ἀνδραπῶν βίον, οἷα ὅσδε Ἀρμόδιος
 τε καὶ Ἀριστογίτων λείποισι. νῦν γὰρ δὴ ὅς οὐ
 ἐγρόντο Ἀθῆναιοι, ἐς κίνδυνον ἦκισι μέγιστον καὶ
 ἡ μὲν γὰρ ἔσπικύψωσι τοῖσι Μήδισι, δέδοκται ταῖ
 πείσονται πρὸς δεδουμένους Ἰσπῆ· ἡ δὲ παρὰ γῆ-
 ται αὐτῆς πόλις, οἷα τε ὅτι πρὸς τῆς Ἑλληνίδων
 πόλιων γνέσθαι, κῶς ὡν δὲ ταῦτα οἷα τε ὅτι γνέ-
 σθαι, καὶ κῶς ἐς ἐπὶ τοῦτέων ἀνήκει τῶν φησὶ γμάτων
 ὅ κῶς ἐχέειν, νῦν ἐρρημα φράσων ἡμέων τῆ φρα-
 τῆων ἐόντων δέκα, δίχα γίνονται ἀγνώμη, τῶν μὲν,
 κελθόντων, τῶν δὲ συμβάλλειν. ἡ μὲν νῦν μὴ
 συμβαλέμεν, ἐλπομένη ἵνα γασὶν μεγάλῳ ἐμπε-
 σοῦσαν φράσῃσιν Ἐθῆναιων φρονήματα, ὡς τε
 μηδίσσῃ ἡ δὲ συμβαλέμεν πρὶν τὴ καὶ σα φρον Ἀ-
 θῆναιων μετεξέτεροι ἐγνέσθαι, γασὶν Ἐθῆναιων
 μόντων, οἷα τε εἰ μὲν παρὰ γῆ γνέσθαι τῆ συμβολῆ.
 ταῦτα ὡν πρῶτα ἐς σε νῦν τείνει, καὶ ὅκ σέο ἦρτηται.

2. μνη-
 μίσσῃ
 3. ἀπῶ-
 να
 4. οἷα
 5. οἷα
 6. οἷα

possumus diis æquis cum victoria discedere. Hæc omnia ad te tendunt, & abs te dependent:

1 Afopum & Hyfias Thebanis aduersus Platæenses limitem statuerunt. Ergo Pl. 2 Tunc, quod undecimum suffragium ad eum pertineret, qui ex fista per fabam sortitione polemarchus Atheniensium creatus esset, vel, ductis faba sortibus polem. Ath. cr. esset. (olim enim Athen. in ferendo suffragio par. duc. polemarchum faciebant) adiit Callimachum Aphidnæum Miltiades, tunc polemarchum, eique dixit, In te nunc situm est Callimache, Athenas vel in seruitutem redigere, vel, illis liberatis, monumentum in omne æuum relinquere, quale ne Harmod.

exercitum duxerunt, in eorumque au-
 xilium Athenienses venerunt. Sed dum
 conferturi prælium essent, Corinthii
 haud contemnendam sibi rem putan-
 tes, ad eos reconciliandos interuenere:
 atque utrorumque permissu regionem
 hunc in modum terminarunt, vt The-
 bani eos Bæotos qui nollent inter Bæo-
 tos censerī, sinerent facere quod vel-
 lent. Hoc vbi decreuere Corinthii, ab-
 scessere. Abscedentes quoque Athe-
 nienses aggressi Thebani sunt, com-
 missaque pugna, repulsi. Vnde Athe-
 nienses transgressi quos Corinthii sta-
 tuerant terminos, Afopum fecerunt
 limitem Thebanis. Ergo Platæenses A-
 theniensibus sese quum dedidissent, ad
 Marathonem tunc auxilio venerunt.
 Erant autem in Atheniensium ducibus
 ancipites sententiæ, aliis verantibus fieri
 prælium: pauciores enim se esse quam
 vt cum Medis confingerent: aliis (quo-
 rum erat Miltiades) ad pugnandum
 hortantibus. Itaque quum essent bifa-
 riæ sententiæ, & deterior vinceret, ibi
 Miltiades Callimachum Aphidnæum
 adiit, tunc forte polemarchum, id est,
 belli principem: qui magistratus per
 suffragia electus in danda faba, hoc est,
 in declaranda sententiâ, undecimus est.
 nam quondam Athenienses in dicenda
 sententiâ parem ducibus faciebant po-
 lemarchum. Ad hunc Miltiades, In te,
 inquit, nunc Callimache situm est, v-
 trum in seruitutem Athenæ redigan-
 tur, an tu eas liberando memoriâ tuâ
 in omne æuum relinquas, qualem ne
 Harmodius quidem atque Aristogiton
 reliquerunt. Nam Athenienses nunc
 in maximum omnium ex quo nati sunt
 venere discrimen: qui si Medis suc-
 cumbant, palam est quæ passuri sint,
 traditi Hippix: sin autem superent, po-
 terit hæc ciuitas vrbium Græciæ effici
 prima. Quo autem pacto hæc fieri pos-
 sint, & quomodo ad te hatum rerum ar-
 bitrium redeat, nunc exponam. Nostræ,
 qui duces sumus, bifariæ sunt sententiæ
 de prælio committendo: aliis id sua-
 dentibus, aliis dissuadentibus. Qui nisi
 prælium committimus, vereor ne ma-
 gna existat seditio, quæ mentes eorum
 sollicitet ad sentiendum cum Medis: sin
 pugnamus antequam aliquid vitii
 in nonnullis Atheniensium subeat,

qui si me
 nbi paria
 Græcarum
 tentie dill
 que recen
 sistent. Ha
 chum i
 polemarch
 retur. Po
 tentia de
 que dies in
 suam Milti
 ens, non tar
 tauri quan
 Itaq; vbi vi
 les hunc in
 figendum
 limachus p
 pud Athe
 polemarch
 Hoc dace
 re tribus, v
 fini autem
 foistrum e
 est vt ab h
 ties Athen
 panegyria
 quinto quo
 his præco
 na Atheni
 bus. Igitur
 pud Milti
 erat. quod
 sed in me
 dinibus, id
 autem in co
 equam ita
 litatum esse
 curtu in bar
 ta veraque
 diorum inter
 ri in se vident
 quam illos ex
 quod cerneret
 pauci essent
 ita fieri. H
 tr. at vero A
 onferri confu
 memoratu dig
 ni omnium Gr
 curtu in hoste
 uerunt cerne
 quum ant cha
 domum Græc
 thote quum d
 circa mediâ ac
 se stabat & Sa
 1 Principe

qui si

qui si mea sententia accesseris, erit & tibi patria libera, & ciuitas omnium Graecarum princeps: sin accesseris sententia dissuadentium pugnam, eorum qua recensui bonorum tibi, contraria existent. Hac dicens Miltiades Callimachum induxit. Ita accedente sententia polemarchi, obtentum est vt configeretur. Post hac ii duces quorum sententia de configendo fuerat, vt cuiusque dies imperitandi venerat, vicem suam Miltiadi dabant: quam ille accipiens, non tamen prius decertandum putauit quam sua dies imperii aduenit. Itaque vbi vices eius fuere, tunc Athenienses hunc in modum instructi sunt ad configendum: Dextro cornu praerat Callimachus polemarchus. ita enim lex apud Athenienses tunc postulabat vt polemarchus dextrum cornu teneret. Hoc duce sequebantur deinceps ceterae tribus, vt quaeque ordine erat. Nouissimi autem sunt collocati Plataenses, sinistrum cornu tenentes. Quo factum est vt ab huius pugnae tempore, quoties Athenienses ferunt hostias apud panegyrias, id est, publicos conuentus, quae quinto quoque anno fiunt, Atheniensis praeco conceptis verbis precetur bona Atheniensibus pariter & Plataensibus. Igitur Atheniensium acies tunc apud Marathonem instructa idcirco fuerat, quod aciem Medicam imitabatur: sed in medio paucis conferra erat ordinibus, ideoque illic debilior: utroque autem in cornu confertior. Quae posteaquam ita instructa est, ac sacrificium litatum esse Athenienses audierunt, tunc cursu in barbaros tendunt. erat autem inter vtranque aciem non minus octo stadiorum intercapedinis. Quos cursu ferri in se videntes Persae, aptabant se tanquam illos excepturi: insaniam dantes id quod cernerent eos cursu tendere, quum pauci essent, & nec equitatu nec sagittis freti. Hoc ita barbari interpretabantur. at vero Athenienses, posteaquam conferti conflixere cum barbaris, pugnam memoratu dignam edebant. Quippe primi omnium Graecorum (quos ipsi nouimus) cursu in hostem vsi sunt: primi sustinuerunt cernere Medica veste indutos: quum antehac vel audire nomen Medorum Graecis terror fuisset. In Marathonem quum diu pugnatum esset, barbari circa media aciem vincebant, vbi Persae stabant & Saeae, eamque perumpentes,

ὡς γὰρ οὐ γνῶμη τῆ ἐμῆ πρὸς αὐτῶν, ἐστὶ τοῖς πατέρεσσιν ἐλευθέρη, καὶ πόλις πρῶτη τῆ ἐν τῇ Ἑλλάδι. ὡς δὲ τὸ ἀποσπᾶ δόντων τὸ συμβουλίῳ ἔλη, ἔσται ἀρξέει τοὶ τῆ ἐγὼ κατέλεξα ἀγαθῶν τῶν δυνάμεων. Ταῦτα λέγων ὁ Μιλτιάδης, προσκίταται τῷ Καλλιμάχῳ. προσήγορεύσας δὲ τῶν πολεμάρχου τῆς γνώμης, ἐκεκέρωτο συμβάλλειν. μὲν δὲ, ὅτι φρατῆρσι, τῆ ἢ γνῶμη ἔφερετο συμβάλλειν, ὡς ἐκάστη αὐτῶν ἐγένετο ἀρυττημένη τῆς ἡμέρας, Μιλτιάδης ὁ πρὸς ἐδίδου. ὁ δὲ, δεκάμορος, οὐκ ἔτι συμβολίῳ ἐποιέετο, ὡς γὰρ δὴ αὐτὸ ἀρυττημένη ἐγένετο. Ὡς δὲ ἐς ἐκείνον περὶ ἤλθε, ἐν ταῦτα δὲ ἐτάσσοντο ὡς δὲ Ἀθῆναιοὶ ὡς συμβαλέοντες, τῶν μὲν δὲ δέξιον κέρως ἦγετο ὁ πολέμαρχος Καλλιμάχος. ὁ γὰρ νόμος εἶχε οὕτω τοῖσι Ἀθῆναιοισι, ὅτι πολέμαρχον ἔχειν κέρως τὸ δέξιον ἠγεμόρου ἢ τοῦ τοῦ, δεδεκέντο ὡς ἀριθμῶντο αἱ φυλαὶ, ἐξ ἡμερῶν ἀλλήλων. τελευταῖοι δὲ ἐτάσσοντο, ἐργοντες τὸ βίον νυμον κέρως, Πλαταιέες. ἀπὸ ταύτης γὰρ σφί τῆς μάχης, θυσίας Ἀθῆναιῶν ἀναχθέντων ἐς πύργου γύρας τὰς ἐν τῆσι πεντετηλείοι γνομένης. κατὰ βίχεται ὁ κήρυξ ὁ Ἀθῆναιός, ἅμα τε Ἀθῆναιοὶ λέγων γίνεσθαι ἀγαθὰ καὶ Πλαταιέεσσι. Ἐπεὶ δὲ πασομένων τῶν Ἀθῆναιῶν ἐν τῷ Μαραθῶνι, ἐγένετο τοῖον δέ τι. τὸ φρατῆροδον δέξιον μὲν παρὰ Μηδικῶν φρατοπέδῳ, τὸ μὲν αὐτῶν μέσον ἐγένετο ὅτι τάξις ὀλίγας καὶ ταύτη ὡς ἀδυνάτατον τὸ φρατοπέδον. τὸ δὲ κέρως ἐκάτερον ἔρρωτο πλήθει. Ὡς δὲ σφί διετέτακτο, καὶ τὰ σφάγια ἐγένετο κατὰ τὰς ἐν ταῦτα ὡς ἀπείρησθαι ὁ Ἀθῆναιός, δρόμου ἔντο ἐς τὸν βάρβαρος. ἦσαν δὲ σφί τριεὶ ὅσοι ἐλάσσονες τὸ μεταίχιμον αὐτῶν, ἢ ὅσων. ὁ δὲ Πέρσαι, ὀρέοντες δρόμου ὅτιόντας, πρὸς ἐκβάλλοντο ὡς δέξιον μὲν. μάλιστα τε τοῖσι Ἀθῆναιοισι ἐπέφερον, καὶ πάλιν ὄλεθρον, ὀρέοντες αὐτοῖς ἐόντας ὀλίγους, καὶ τῶν δὲ δρόμου ἐπιτηγμένοις, ὅτι ἵππου ἔπαρξουσιν σφί, οὐτε τῶν μὲν. ταῦτα μὲν νῦν οἱ βάρβαροι κατείαζον. Ἀθῆναιοὶ δὲ, ἐπεὶ τε ἀθροῖοι προσέμιξαν τοῖσι βάρβαροισι, ἐμάχοντο ἀξίως λόγου. πρῶτοι μὲν γὰρ Ἑλλήνων πύργων τῆ ἡμεῖς ἰδμεν, δρόμου ἐς πολέμαρχος ἐχρήσατο, πρῶτοί τε ἀνέσθοντο ἐσθῆτά τε Μηδικῶν ὀρέοντες, καὶ τὸν ἀνδρας ταύτῃ ἐσθῆτας τέως ὅτι τοῖσι Ἕλλησι καὶ τῆνομα τὸ Μήδων φόβος ἀχρῶσαι. Μαθημένων δὲ ἐν τῷ Μαραθῶνι, χρόνος ἐγένετο πολλός, καὶ τὸ μὲν μέσον φρατοπέδον ἐσθῆτων οἱ βάρβαροι, τῆ Πέρσαι τε αὐτοῖς τὸ Σάκαι ἐτετάχατο. καὶ τὸ μὲν δὴ ἐσθῆτων τῶν βάρβαροι, καὶ ῥήξαντες,

CX

CXI

CXII

CXIII

1 Primiue vestem Medicam & eos qui illam gestarent cernere sustinuerunt, quum antea, etc.

que au-
Secundum
Corinthii
n putan-
trucere
regionem
vt The-
ter Bico-
quod vel-
thii, ab-
e Athe-
it, com-
de Athe-
nthii sta-
fecerunt
renses A-
fflent, ad
venerunt
ducibus
tibus fieri
esse quam
lis (quo-
gnantur
tent bifa-
eret, ibi
hidnam
um, id est,
ratus per
hoc est
imus est
dicenda
ant po-
m est, v-
redigan-
oriam tui
nalem ne
stogiton
ses nunc
edis fue-
turi sint,
erent, po-
cia effici
fieri pos-
erum ar-
Nostre,
ententia
is id sua-
Qui nisi
r ne ma-
s eorum
edis: sin
id vitii
subeat,
pendent:
fragium ad
em. Ath. cr.
ades, tunc
umentum
qui si

ἐδίωκον ἐς τὴν μεσογείαν. ὃ δὲ κέραι ἐκάτερον ἐνίκων
 Ἀθηναῖοι τε ἔπλαταιές. νικῆντες δ', ὃ μὲν τε-
 τραμύρον τῶν βαρβαρίων φθίγειν ἔων. τοῖσι δ' ὃ
 μέσον ῥήξασιν αὐτέων, σιμαγαζήντες ἄ κέραι, ἐμά-
 ζοντο, ἔ ἐνίκων Ἀθηναῖοι φθίγειν δ' τοῖσι Πέρ-
 σῃσι εἶποντο κόπιοντες, ἐς ὃ ἐπὶ τῶν θαλάσσιον ἀ-
 πικόμενοι, πῦρ τε αἴτεον, ἔ ἐπελαμβαόντο τῶν νε-
 ἄν. Καὶ τὸ μὲν ἐν τῷ τῶν πολέμου ὁ πολέ-
 μος Καλλιμαχὸς Διαφείρεται, ἀνὴρ ἠρόμε-
 νος ἀγαθός· ἀπὸ δὲ ἔθανε τῶν στρατηγῶν, Σπυρίλε-
 ως ὁ Θερασίου τῶν δ' ἔ, Κωάγχιος ὁ Εὐφορέω-
 νος, ἐπὶ ταῦτα ἐπιλαβόμενος τῶν ἀφλάτων νηὸς, τῶν
 χεῖρα ἀποκτείνεις πελέκει, πῖπται τῶν δ', ἄλλοι
 Ἀθηναίων πολλοὶ τε καὶ ὀνομαστοί. Ἐπὶ δὲ μὲν
 δὴ τῶν νεῶν ἐπεκέρχθησαν ἔσπευ τοῖσι δὲ Ἀθη-
 ναῖοι, τῆσι δ' λοιπῶσι ἄ βαρβαροὶ ἔδρακρου-
 σάμενοι, καὶ ἀναλαβόντες ἐκ τῆς νήσου ἐν τῇ ἔλιπον,
 ἔ δὲ Ἐρετρίας ἀδράποδα, πειπέλων Σουώ-
 ἰον, βουλόμενοι φθίγειν τῶν Ἀθηναίων ἀπικέμε-
 νοι ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλὰ δὲ ἔσπευ Ἀθηναῖοι δὲ Ἀλκμα-
 ωνιδέων μηχμηὸς ἀεὶς ταῦτα ἐπινοήσαντες. τῶν
 κρησὶν ἔσπευ τῶν Πέρσῃσι ἀναδέξασθαι ἀ-
 σπίδα, ἠόδοι ἤδη ἐν τῆσι νησὶ. Οὐτοὶ μὲν δὴ
 πειπέλων Σουώϊον. Ἀθηναῖοι δ' ὡς ποδῶν εἶ-
 ζοντο, ἔσπευ ἐβόηθη ἐς τὸ ἄστυ. καὶ ἐφθισάν τε
 ἀπικόμενοι, πρὶν ἢ εἶναι βάρβαροις ἠέειν, ἔ ἐσπευ
 ποπέδουσαν, ἀπικόμενοι δὲ Ἡρακλήϊου τῶν ἐν
 Μαραθῶνι ἐν ἄλλῃ Ἡρακλήϊα τῶν ἐν Κωσοστρά-
 γει ἄ βαρβαροὶ τῆσι νησὶ ἔδρακρουσάμενοι Φα-
 λήρου, τῶν γὰρ ἔδὲ ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων ἔσπευ
 τῶν ἀνακωχέσαντες ἔσπευ νῆας, ἀπέπλεον ὀπίσσω
 ἐς τὸ Ἀσίω. Ἐν ταύτῃ τῇ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ
 ἀπέθανον τῶν βαρβαρίων ἔσπευ ἑξακισχίλιος καὶ τετρα-
 κοσιοὶς ἀνδρας, Ἀθηναίων δ', ἐκάτον ἐνενηήκοντα ἔ
 236 δύο. ἔσπευ μὲν ἀμφοτέρων τοσοῦτοι. σιωπῶντες δ'
 ἀπὸ τῆς μάχης τοῖσι δὲ ἠέειν ἔσπευ Ἀθηναίων ἀνδρα
 ἔσπευ τῶν Κουφαζήρων ἐν τῇ σισασί μάχῃ
 μὲν τε, καὶ ἀνδρα γινόμενον ἀγαθόν, τῶν ὀμμάτων
 σερηθῶν, οὐτε πληγῆτα εἶδεν τῶν σώματος, ἔτε
 βληθέντα· καὶ ὃ λοιπὸν τῆς ζωῆς διατελέειν ἀπὸ
 τῶν τῶν χεῖρας ἐόντα τυφλόν. λέγειν δ' αὐτὸν ἠ-
 κούσα πειπέλων τῶν πάθος τοῖσι δὲ ἔπειτα λόγον ἀνδρα ἔδο-
 κέειν ὀπίσσω ἀνίστηναι μέγαν, ἔ δὲ ἠέειν τῶν ἀσπίδα
 πᾶσιν οὐκ ἔσπευ. ὃ δὲ φάσμα τῶν ἐωὶ τῶν μὲν παρεξ-
 ελθῆν, τῶν ἐωὶ τῶν πειπέλων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν
 μὲν δὴ ἔσπευ τῶν ἐπὶ τῶν λέγειν. Δάπης δὲ
 ποπέδουσαν ἀμα τῶν στρατῶν ἐς τῶν Ἀσίω, ἐπὶ τε

hostem in mediterranea persequen-
 tur: at in utroque cornu vincentes A-
 thenienses Plataensesque, barbaris,
 qui terga dederant, fugere permisis,
 contraxerunt cornua, & cum iis qui
 mediam ipsorum aciem perfrigerant,
 dimicantes, quum superassent, fugica-
 tes Persas urgebant caedebantque, do-
 nec ad mare peruenientes, petito igne
 naues corripuere. Quo in certamine
 Callimachus polemarchus interficitur,
 egregia nauata opera. Occubuit quo-
 que e ducibus Stesileus Thrafsyli, & Cy-
 naegirus Evphorionis filius, qui dum
 summam puppim apprehendit, abscissa
 bipenni manu cecidit: necnon alii A-
 thenienses multi & clari. Ac septem
 quidem naues obtinuerunt Athenienses
 hoc modo: ceteris barbari retracti, re-
 ceptaque prada Eretriensi ex insula vbi
 reliquerant, circumuecti sunt Sunium,
 animo preuertendi Athenienses euesti-
 gio abeuntes. Ceterum Alcmeonida ab
 Atheniensibus insimulati sunt, quod
 videlicet ex composito Persis adhuc apud
 insulam agentibus scutum ostende-
 rint. Dum illi Sunium circumuehuntur,
 Athenienses euestigio abeuntes celer-
 rime ad ferendam vrbis opem propeta-
 runt, barbarosq; eodem tendentes pra-
 uerterunt: progressique ex Herculis
 templo quod est in Marathone, in aliud
 Herculis fanum quod est in Cynosargi,
 castra posuerunt. Barbari, quum classe
 Phalerum superassent (hic enim Athe-
 niensium nauale tunc erat) super eum lo-
 cum aliquandiu propter tempestatem
 morati, rursus in Asiam abierunt. Quo-
 rum in hac pugna apud Marathonem
 gesta occubere circiter sex millia tre-
 centa: Atheniensium vero, centum no-
 nagintaduo. tot ex utrisque cecidere.
 In qua pugna haec res mita contigit, vt
 Atheniensis quidam Epizelus Cupha-
 goræ filius, dum stante acie pugnat stre-
 nue, luminibus caperetur, neque sa-
 ucius vlla parte corporis, neque ictus: at-
 que ita cæcus in reliquum vitæ tempus
 permanferit. Quem audiui dicere solitū
 de sua clade, visum sibi esse ante se stare
 virum quendam armatū, procero cor-
 pore, cuius mentum omnem clype-
 um inumbraret: & hanc laruam ipsum
 prætergressam, sed illum qui sibi af-
 fisteret occidisse. Hæc Epizelum soli-
 tum commemorare audiui. Porro
 Datis in Asiam cum classe rediens, vbi

1 Insimulati sunt, illis id molientibus Persas hoc consilium cepisse, quod videl. 2 Barba totum clyp.

Myco-

Myconum tenuit, vidit in somnis visum. id tamen quod fuerit, non traditur: sed ubi primum dies illuxit, naues rimatus est: compertoque in naui Phœnicia simulacro Apollinis inaurato, sciscitatus est quo è templo sublatum esset: & ubi audiuit ex quo templo, nauigans sua naui in Delum (iam enim Delii in insulam redierant) ibi simulacrum in templo deposuit, præcepitque Deliis ut illud in Delium Thebanorum referrent, quod est ad mare eregione Chalcidis. Hoc ubi præcepit Datis, vela illinc fecit. Delii tamen hanc statuum non reportauerunt, sed vicesimo post anno eam Thebani ex oraculo in Delium contulerunt. Datis autem & Artaphernes, posteaquam in Asiam nauigauere, captiuos Eretrientes Susa perduxere. quos Darius rex, etsi in eos ante captiuitatem vultum contraxerat acerbitatis, quod se priores iniuria lacessissent, tamen ut in conspectum suum adductos vidit ac sibi subiectos, nullo alio malo affecit, sed in suo Cissia regionis stathmo collocauit, cui nomen est Anderica: ducentis ac decem stadiis procul à Sufis, quadraginta à puteo qui exhibet trifarias rerum species. nam ex eo asphaltum, id est, bitumen, & salem & oleum hauriunt, ad hunc modum. Hauritur quidem celoneo, id est, instrumento dicto ciconia, pro situla autem, dimidiato vtre ad celoneum alligato: quo in puteum decussio, quicquid hauritur, mox in cisternam diffunditur, atque hinc aliud effusum, triplici varietate concrefcit: in asphaltum quidem & salem, proterius: oleum autem (quod Persæ rhadinacen appellant) in vasa colligunt. est autem attum ac grauiter olens. Hoc loci rex Darius locauit Eretrientes, quem ad meam vsque memoriam tenuere, seruantes pristinam linguam. Quod ad Eretrientes attinet, ita habet. Ceterum post plenilunium duo millia Lacedæmoniorum Athenas venerunt, tanta festinatione adipiscendi hostem, ut triduo quam ex Sparta discessere, in Atticam peruenerint: & licet serius ad pugnam venissent, tamen intuendi Medos cupidi, ad illos intuendos in Marathonem perrexerunt. Quibus visis, laudatisque Athenientibus ob præclarum facinus, rursus redierunt. Tenet autem admiratio me, nec rationem inire possum, Alcæxonidas vnquam Persis ex composito ostentasse

ἐγχετο ἐν Μυκόνῳ, εἶδε ὄψιν ἐν ταύτῳ πνεύ. καὶ ἦ τις μὲν ἢ ὄψις, οὐ λέγεται ὁ δὲ, ὡς ἡμέρη ἄγιστα ἐπέλαμψε, ζήτησιν ἐποίησε τῶν νεῶν. θύραν δὲ ἐν Φοινίσσῃ νηὶ ἀγάλμα Ἀπόλλωνος κερυσομήδων, ἐπιωθάνετο ὀχθήεν σεσιλήμενον εἶη. πυθόμενος δὲ εἶς οὐκ ἴσθῳ, ἐπλεε τῆ ἐωυτῆ νηὶ ἐς Δῆλον καὶ ἀπύκνητο γὰρ πτωικαῖτα. Δῆλιοι ὀπίσω ἐς τὴν νῆσον, καπατίθηται τε ἐς τὸ ἱερόν τὸ ἀγάλμα, καὶ ἐντέλλεται τοῖσι Δηλίοισι ἀπαγαγεῖν τὸ ἀγάλμα ἐς Δῆλιον τὸ Θεβαίων. τὸ δὲ ἐστὶ ἐπιθαλάσσεια, Χαλκίδος κατὰ νηπίον. Δᾶτις μὲν δὲ ταῦτα ἐντελεσάμενος ἀπέπλεε. τῷ δὲ ἀνδριάντα τῶν Δηλίοι ἐστὶ ἀπήγαγεν, ἀλλὰ μιν δι' ἐτέων εἴκοσι Θεβαῖοι αὐτὸ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἐκομίσαντο ἐπὶ Δῆλιον. Τοῖς δὲ τῶν Ἐρετειέων ἀνδραποδιομήδους Δᾶτις τε καὶ Ἀρταφέρνης, ὡς προσέειπον ἐς τὴν Ἀσίαν πλεόντες, ἀπήγαγεν ἐς Σούρα. βασιλεύς δὲ Δαρεῖος, ἄρην μὲν ἀρχμαλώτους ἡμέρας εἶναι Ἐρετειέας, εἰς ἡμέρας σφι δεινὸν χόλον, οἷα δὲ ζῆαίων ἀδικίης πρεστέρων τῶν Ἐρετειέων. ἐπεὶ τε δὲ εἶδε σφῆας ἀπαχθέντας παρ' ἐωυτῶν, καὶ ὑποκειροῖς ἐωυτῶν ὄντας, ἐποίησε κακὸν ἄλλο σφῆεν, ἀλλὰ σφῆας τῆς Κισσῆς χώρας κατόικισε ἐν σαθραῖς ἐωυτῆ, ταῖσι οὐνομα ὅτι Ἀνδερικαί. ἀπὸ μὲν Σούρων δέκε καὶ διηκοσίους σαθραῖς ἀπέχοντι, τεσσεράκοντα δὲ ἀπὸ τῆς Φρέατος, τὸ παρέχεται τριφασίας ἰδέας. καὶ γὰρ ἀσφαλτον καὶ ἄλας καὶ ἔλαιον ἀρρῦσσονται εἰς αὐτὸ τῶν τοῖα δὲ ἀντλέεται μὲν κηλωνήϊα, αἰετὶ δὲ γαυλοῦ, ἡμισυ ἀσφαλτος δεδεταί. ὑποτύφας δὲ ταῦτα ἀντλέει, καὶ ἐπιπτα, ἐγγχεῖ ἐς δεξάμεναι. ἐκ δὲ ταύτης ἐς ἄλλο ἀγαχόμενος, τρεπέεται τριφασίας ὁδοῖς. καὶ ἡ μὲν ἀσφαλτος καὶ ἄλας πηγνύεται παρὰ νηπίον, τὸ δὲ ἔλαιον συνάγεται ἐν ἀγγείοις, τὸ δὲ Πέρσαι καλέουσι ραδινακίω ἐστὶ δὲ μέλαν, καὶ ὀδμήν παρεχόμενον βαρέον. ἐν ταῦτα τῶν Ἐρετειέας κατόικισε βασιλεύς Δαρεῖος, οἱ καὶ μέγρι ἐμῆο εἶρον τὴν χώραν ταύτην φυλάσσοντες τὴν ἑρραῖαν γλαῶσαν. ταῦτα δὲ καὶ Ἐρετειέας, ἔχε οὕτω. Λακεδαίμονιων δὲ ἦκον ἐς τὰς Ἀθῆνας διαχίλιοι μὲν τὴν πόρον ἐληνον, ἔχοντες ἀπὸ δὴν πολλῶν καταλαβεῖν οὕτω ὡς τε τριτάτοι ἐκ Σωφῆτης ἐγγόνον ἐν τῇ Ἀθηναῖ. ὑπεροὶ τὸ ἀπικόμοιο τῆς συμβολῆς. ἡμῆρον ὅμως θεήσασθαι τῶν Μήδοις. ἐλθόντες δὲ ἐς Μαργαῖνα, ἐπέσαντο. μὲν δὲ ἀνέσαντες Ἀθῆναίους, καὶ ἡμῆρον τὸ ἐργον αὐτέων, ἀπαλλάσσοντο ὀπίσω. Θωύμα δὲ μοι, καὶ οἷα ἐδέκομαι τῶν λόγων, Ἀλκμαονίδας αἰ κατέ ἀνδρέσαι Πέρσησι ἐκ στυγῆματος

Myco.

ἀσπίδα, βουλομένους ὑποβαρβαροῖσι τε εἶ) Ἀθιναίους καὶ ὑπο Γωπῆν οἱ ἕνεσ μάλλον ἢ ὁμοίως Καλλίη τῷ Φανίωπου, Γωπονίου ἢ πατρὶ, φαίνονται μισοτύραννοι εἶοντες. Καλλίης τε γὰρ μοῦνος Ἀθιναίων ἀπόρτων ἐτόλμα, ὅπως Πείσιρατος ἐκπέσοι ἐκ τῶν Ἀθιναίων, ἔχρηματα αὐτῷ κηρυσσόμενα ὑπο τῷ δημοσίου ἀνέεσθαι, καὶ ἄλλα ἔχρησεν ἐς αὐτὸν πόρτα ἐμνησάτω. Καλλίω δὲ τούτου ἀξίον πολλοῦ χροῦ μνήμην ἔσθι πόρτα ἵνα ἔχειν. τῶν μὲν γὰρ, ἔπειτα λελεγόμενα, ὡς αἰὲρ ἀκροσ ἐλθὺν τῶν πατρὶδα: τῶν δὲ, ἔπειτα Ὀλυμπίη ἐποίησε, ἴστω νικησας, τεθείστω δὲ, δούτερος ἡρόδωρος. πύθια δὲ ἄλλοτερον αἰελοῦρος, ἐφανερώσθης τῶν Ἑλλίνας πόρτας μετῆσσι δαπόρτησι. τῶν δὲ, κατὰ τὰς ἐωυτῶν θυγατέρας, εἰσὺ τρεῖς, οἷος ἂν νῆρ ἐχρησ. ἐπειδὴ γὰρ ἐχρησ γάμου ὡραῖα, ἐδάκε σφι δαρεῖω μεγαλοσπεσάτιω, ἐκείνησ τε ἐχρησασα. ἐκ γὰρ πόρτων τῶν Ἀθιναίων τῶν ἐκαστῆ ἐθέλοι αἰδρα ἐωυτῆ ἐκλέξασθαι, ἐδάκε τούτω τῷ ἀνδρὶ. Καὶ ὁ Ἀλκμαωνίδασ ὁμοίως, ἢ ἐσθὲν ἦσαν τούτου ἐσθ μισοτύραννοι. θάωμα ὦν μοι, καὶ οὐ πωροσέμεσ τῶν διαβολίω, τούτωσ γὰρ αἰα δέξασθαι ἀσπίδα, οἱ ἕνεσ ἐφθρῶν τε ἔπειτα πόρτα χροῖον τῶν τυράννοισ, ἐκ μνησθῆσ τε τῆσ τούτων ἐξέλιπον ὁ Πείσιρατὶδασ τῶν τυραννίδα. καὶ οὐτω τὰς Ἀθινας οὐτοῖ ἐσαν ὁ ἐλθὺν τῶν πολλῶ μάλλον ἢ τῶν Ἀρμόδωσ τε καὶ Ἀριστογείτων, ὡσ ἐγὼ κείνω. ὁ μὲν γὰρ ἐχρησάων τῶν ὑπολοίποισ Πείσιρατὶδων ἴστω πύθην ἀπικτείνουτες, ἐσθὲ ἢ μάλλον ἐσασαν τῶν λοιποῖσ τυραννίδων. Ἀλκμαωνίδασ δὲ ἐμφανέωσ ἐλθὺν τῶν, εἰ δὲ οὐτοῖ γὰ ἀληθεωσ ἐσαν ὁ τῶν Πυθίω αἰαπέσαντες, πωροσθῆσ Λακεδαμονίοισι ἐλθὺν τῶν Ἀθινας, ὡσ μοι πωροτερον δεδήλωται. Ἀλλὰ γὰρ ἴστωσ ἔπειτα μεφούδωροι τῶν Ἀθιναίων τῶν δήμω πωροσέδιδσαν τῶν πατρὶδα; ὁ μὲν ὦν ἦσαν σφρων δήμοι δούμωσ τερον ἐν γὰ Ἀθιναίοισι αἰδρες, ὅσ οἱ μάλλον ἐτεπιμέασ. οὐτω ἐσθὲ λόγωσ αἰρέει αἰα δεχθῆσ ἐκ γὰ αὐ τούτων ἀσπίδα ἔπειτα τούτωσ λόγω. αἰεδείσθη μὲν γὰρ ἀσπίσ (ὡ τῶ-

parmam, quod vellent Athenienses barbaris atque Hippiae subesse. 1 quippe quos constat in habendis odio tyrannis vehementiores quam similiores fuisse Calliae Phænippi, qui fuit pater Hipponici. nam Callias cum alia omnia in Pisistratum inimicissime commentus est, tum vero solus Atheniensium omnium, illius Athenis eiectione quum publice sub præcone venderentur bona, emere ausus est. Cuius Calliae mentionem crebro plerique omnes habere debent, cum ob ea quæ dicta sunt, ut viri summopere patriam liberantis, tum ob hæc quæ in Olympia fecit. nam & in equorum cui sum palmam obtinuit, & in quadrigario fuit secundus: & in ludis Pythiis quum primas obtinisset, in uniuersos Græcos sumptuosissimus extitit: tum ob id quod talem se in filias suas quæ tres fuerunt, exhibuit. nam posteaquam nobiles extitere, hoc eis magnificentissimum munus est gratificatus, ut quem sibi unaquæque vellet ex omnibus Atheniensibus, cum deligeret: atque ita eam illi nuptum dedit. At Alcæonidæ aut perinde aut nihil minus quam Callias, perosi tyrannos fuere. Quo maior me admiratio subit, minusque admitto criminatio- nem, eos parmam Persis ostentasse, qui per omne tempus tyrannos effugerunt, & quorum astutia Pisistratidæ tyrannidem reliquerunt. Atque ita multo magis Athenarum liberatores extiterunt, meo iudicio, quam Harmodius & Aristogiton. Illi enim Hipparcho interempto, non tam ceteros Pisistratidas ab affectanda tyrannide represserunt, quam ad illam irritauerunt: Alcæonidæ autem proculdubio Athenas liberauerunt, si modo ipsi fuere qui Pythiam persuasere ad Lacedæmonios commonefaciendos ut Athenas liberarent, quemadmodum superius à me commemoratum est. 3 Atenim aliqui forsitan succensentes quod Athenienses in populo patriam prodiderunt. Imo nulli erant eis inter Athenienses viri illustriores, neque qui magis essent honorati. 4 Neque vero sermo obtinuit, clypeum ab his esse ostentatum, sed tantummodo fuisse ostentatum.

237

10

20

30

40

1 Quippe qui vel maiori vel certe pari odio tyrannos persecuti esse comperiuntur ac Callias Phænippi filius, Hipponici pater. Vi autem hic dicitur ἡ μάλλον ἢ ὁμοίως, sic paulo post, εὐμῆσ ἐσθὲν ἦσαν. 2 Dotem eis magnificentissimam dedit, atque hoc præterea gratificatus est, vel, indulgit, ut quem sibi etc. 3 Atenim fortasse Atheniensium populo succensentes patriam prodere conabantur. Imo vero nulli ex Atheniensibus maiore autoritate præditi, nulli magis honorati erant: tantum ab eis ut sua sorte contenti non essent, & de eo Atheniensibus succenserent. Potest tamen & cum interrogatione legi hic locus eodem sensu. 4 Quo fit ut rationi consentaneum nullo modo esse possit, clypeum ab illis hac de causa fuisse ostentatum. ostentus enim clypeus fuit.

quod

CXXV

quod nihil est quam si id demum diceretur, ostensus quidem est, sed à quo ostensus, incertum. ¹ Quamquam Alcmaeonidæ iam pridem extiterant Athenis clari sane visque ab Alcmaeonide atque etiam Megacle. Etenim Alcmaeon Megaculis filius, iis Lydis qui Sardibus à Cræso Delphos ad oraculum ierant, administrum se præbuit, eosque comiter accepit. Cuius beneficentiam Cræsus à Lydis quos ad oraculum miserat quum audisset, hominem accersit, & ubi aduenit, cum donauit tanto auro quantum semel corpore suo ferre posset. Ad istam doni condicionem Alcmaeon hanc astutiam attulit: Pergrandem tunicam amictus, ingenti in ea sinu relicto, cothurnisque quos laxissimos reperit calceatus, ad thesaurum perrexit ad quem ducebatur. ² Ibi in aceruum ramentorum procumbens, primum cothurnos quibus erat indutus, auro quantum ferebant referat: deinde omnem sinum suum atque etiam crines ramentis subigens, & parte in os desumpta, è thesauro processit, egre trahens cothurnos, cuius alteri rei quam homini similis: cuius os quum turgidum esset, & omnia onusta, id cernens Cræsus, in cachinnumque erumpens, ea omnia illi donauit: nec minora his alia dona dedit. Ita domus hæc vehementer locupletata est, & Alcmaeon quadringuos equos alens, vicin Olympiam. Sed eam deinde secunda ætate Clisthenes Sicyonis tyrannus extulit, vt multo magis quam prius inter Græcos celebris extiterit. Erat enim ³ Clistheni Aristonymi filio, Myronis nepoti, Andrei pronepoti, filia nomine Agarista: quam pater destinabat nuptiæ dare ei quem præstantissimum Græcorum omnium comperisset. Quum igitur ludi Olympiaci celebrarentur, & ex eis Clisthenes curriculo quadrigali victor extitisset, nunciari iussit voce præconis vt quisquis sese dignum putaret qui Clisthenis gener esset, is ad sexagesimum diem aut prius, Sicyone præsto foret, quod Clisthenes intra annu à sexagesimo die incepturus, exequi nuptias destinasset. Itaque omnes ³ Græci aut sua ipsorum aut familiae claritate sibi confidentes, eo

καὶ τὸν οὐκ ἔστι δὴν ὅτι ἐπὶ τὴν ἐξ ἡμέτερον γὰρ ὅς μὲν οὐκ ἔστιν οὐκ ἔστιν ἀναδέξασ, οὐκ ἔχω παροιστέρω εἰπεῖν τούτων. ¹ Ὁ δὲ Ἀλκμαωνίδα ἐστὶν μὲν καὶ τὰ ἀνέκαθεν λαμβανέει ἐν τῆσι Ἀθηνῶσι, ἀπὸ δὲ Ἀλκμαωνος καὶ αὐτῆς Μεγακλέος, ἐγγόνου καὶ κατὰ λαμβανέει τὸν μὲν γὰρ Ἀλκμαων ὁ Μεγακλέος τοῖσι ἐκ Σαρδίων Λυδοῖσι πρὸς Κροίσου ἀπικρομένοισι ἐπιδὲ χρηστήριον ὃ ἐν Δελφοῖσι, συμφορῆκαρτε ἐγένετο ἐσωελάμβανε παροιστέρως καὶ μιν Κροίσος προσημνός τῶν Λυδῶν τῶν ἐς τὰ χρηστήρια φοιτεῶντων ἐωυτὸν ὃ ποιέειν, μεταπέμπεται ἐς Σάρδις. ἀπικρομένην δὲ δωρέεται χρυσῶν, ὅτι ἀνδύηται τὰ ἐωυτὸν σώματα ἐξενεῖκα ἐπὶ τὰς ὁ δὲ Ἀλκμαων παρὲς τὴν δωρεάν ἐστὶν τοιαύτην τοιαύτην δὲ ἐπιτηδύσας, παροιστέρε ἐνδὲς κηθῶνα μέγαν, καὶ κόλπον βαθύ κατὰ λιπόμυρος τὸ κηθῶνος, κατόρνους ὅτι βύεσι κε δρυτάτοις ἐόντας ὑποδησάμενος, ἢ ἐς τὸ θησαυρὸν ἐς τὸν οἰκητήριον τοῦ ἐαυτοῦ ἐς σωρὸν ψήματος, παροιστόν μὲν παρέλαξε πρὸς τὰς κηθῶνας τὸ χρυσῶν ὅσον ἐχώρει οἱ κόλποι μὲν δὲ, ὅτι κόλπον πρὸς τὰ πηλοῦς χρυσῶν, καὶ ἐς τὰς τεύχας τὸ κεφαλῆς διαπάσας τὸ ψήματος, καὶ διὰ λαβῶν ἐς τὸ σῶμα, ἐξ ἡνέ ἐκ τῶ θησαυροῦ ἐλκων μὲν μόγις ἐν κατόρνους, πρὸς τὸ δὲ τὸ οἰκῶν μάλλον ἢ ἀνδύηται τὸ τὸ, τε σῶμα ἐβέβυσα, καὶ πρὸς τὰ ἐξωγῶν. ἰδόντα δὲ τὸ Κροίσον γέλωτος ἐσθλάθη καὶ οἱ πρὸς τὰ ἐκείνα διδοῖ, ἐπεὶ ἐπέροισί μιν δωρέεται, οὐκ ἐλάσσει ἐκείνων. ἔτα μὲν ἐπὶ δὲ τῆσιν οἰκῶν αὐτῆσιν ἐλάσσει. καὶ ὁ Ἀλκμαων ἐστὶ οὕτω τεθειροπὸς ἐσθλάσας, ὀλυμπιάδα ἀναρέεται. Μετὰ δὲ ³ ἡμεῖς δὲ τῆσιν ἡμεῖσιν, Κλεισθένης μιν ὁ Σικυώνιος τῶσιν ἐστὶν ὅτι, ὡς πολλῶν ὀνομαστοτέρω γενέσθαι ἐν τοῖσι Ἕλλησι ἢ παροιστόν μιν. Κλεισθένης γὰρ τὰς Ἀλειανύμου τὸ Μύρωνος τὸ Ἀνδρέω, γίνεται θυγάτηρ τῆ ἔνομα ἡ Ἀγρίστη. τῶσιν ἡτέλησε, Ἕλλησίων πρὸς τῶν ἐξ ἡμεῖσιν τὸ ἀεισόν, τούτω γυναικῶν παροιστοῦ. ὀλυμπίων ὡν ἐόντων, καὶ νικῶν ἐν αὐτοῖσι τε δριπίων ὁ Κλεισθένης, κήρυγμα ἐποίησατο, ὅτις Ἕλλησίων ἐωυτὸν ἀξιοῖ Κλεισθένης λαμβανέειν ἡμεῖσιν, ἢ ἐκ ἐξ ἡμεῖσιν ἡμεῖσιν, ἢ ἐκ παροιστόν, ἐς Σικυώνα, ὡς κηθῶνος Κλεισθένης τὸ γάμον ἐν ἐπὶ αὐτῶν, ἀπὸ τῶ ἐξ ἡμεῖσιν ἀρξάμενος ἡμεῖσιν. ἐν ταῦτα Ἕλλησίων ὅσοι σφίσι τε αὐτοῖσι ἐξ καὶ πατὴρ ἐξωκρομένοι,

CXXVI

neque hoc aliter dici potest. fictum enim fuit, sed à quo ostensus fuerit, de eo ultra hæc dicere non possum. Id est. Hæc de re non habeo quod dicam: quippe qui sciam quidem ostensum fuisse clypeum, sed nihil ultra, ut sit ὡς ἔχω εἰπεῖν παροιστόν ποτιόν, pro οὐκ ἔχω εἰπεῖν, ἐτι οὐδὲν εἰδὲ παροιστόν ποτιόν. Illud autem οὐκ ἔστιν ἀδύνατον εἰπεῖν, respondet Gallica phrasi, On ne peut dire autrement. pro Non potest negari. ¹ Hi autem Alcmaeonidæ cum ab antiqua origine clari extiterant, tum vero ab Alcmaone & rursum à Megacle clari vel maxime fuerunt. ² Ibi acervo ramentorum auri incumbens, primum quidem circa suas tibias tantum aggregavit auri quantum cothurni capiebant: deinde vero quum sinum totum auro impleuisset, & capillos ramentis illis consperuisset, vel, ἐπὶ τὰ ράμματα ἡμεῖσιν ἡμεῖσιν, & alia ori indidisset, ex thesauro egressus est, & egre cothurnos trahens, & cuius rei magis quam homini similis, utpote cuius os obturatum, & partes omnes inflatae essent. At Cræsus cum intutus in risum prorupit, eique cum hæc omnia, tum vero alia his non minora donauit. ³ Græci qui & de seipsis & de patria sua magnifice sentiebant, eo

238

εφοίτεον μνηστῆρες ὧσι Κλειθένης καὶ δ' ἄλλοι πα-
 λαιστῆρι ποιησάμενος, ἐπ' αὐτῷ τούτῳ εἶχε. Ἀ-
 πό μὲν δὲ Ἰταλίας ἦλθε Σμινδυρίδης ὁ Ἴπποκρά-
 τεος Συβαρίτης, ὃς ἔπει πλείστον δὴ χλιδῆς εἰς ἀ-
 νήρ ἀπίκετο (ἢ ὅτι Σύβαρις ἠκμαζε τὸν χρό-
 νον μέγιστα) καὶ Σιρίτης Δάμας ὁ Σαμύρειος τῶν σο-
 φῶν λεγόμενος παῖς, ἔπει μὲν ἀπὸ Ἰταλίας ἦλθον, ἐκ
 δὲ τῆς κόλπου τῆς Ἰονίου, Ἀμφίμνητος Ἐπιτρόφος Ἐ-
 πιδάμνιος ἔπει δὲ ἐκ τῆς Ἰονίου κόλπου. Αἰτωλὸς δὲ
 ἦλθε, Τιτόρμου τῆς Ἰωφρωώτου τε Ἑλλείνας ἰσχυρῶς
 καὶ Φυζήντος ἀνδραγαθῶν ἐς τὰς ἐξατίας τῆς Αἰολίδος
 χώρας τούτου τῆς Τιτόρμου ἀδελφεὸς Μάλης, ἀπὸ
 δὲ Πελοποννήσου, Φεΐδανος τῆς Ἀργείων τυράννου
 παῖς Λεωκίδης. Φεΐδανος δὲ τῆς ἑταίρας ποίη-
 σαντος Πελοποννησίοισι, καὶ ὑβείσαντος μέγιστα δὴ
 Ἑλλείνων ἀπόμυτον ὡς ἔλαμασῆσας ἐπὶ Ἡλείων
 ἀγωνοθέτας, αὐτὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνα ἐθήκε.
 τούτου τε δὴ παῖς, καὶ Ἀμίαντος Λυκούργου Ἀρκασ
 ἐκ Τραπέζωντος, καὶ Ἀζύω ἐκ Παῖου πόλιος Λα-
 φαίνης Εὐφορέωνος, τῶν δὲ ἀμύμων τε (ὡς λόγος ἐν
 Ἀρκαδίᾳ λέγεται) ἐπὶ Διοσκύρου οἰκίοισι, καὶ ἀπὸ
 τούτου ἑφροδοκίοντος πόμυτας ἀνδραγαθῶν καὶ Ἡλείος
 ὀνομαστὸς Ἀγῆου ἔπει μὲν δὲ αὐτῆς Πελοπον-
 νήσου ἦλθον. ἐκ δὲ Ἀθηνῶν ἀπίκοντο Μεγακλέ-
 νης τε ὁ Ἀλκμαίωνος τούτου τῆς ἑταίρας Κερίσον ἀπι-
 κρομένου, καὶ ἄλλος Ἴπποκλείδης Τισάνδρου, πλού-
 τω ἐσίδει παροφίων Ἀθηνῶν. ἀπὸ δὲ Ἐρετρίας
 καὶ αἰθούσης τῆς Ἰπποκρόνου, Λυσάνης. ἔπει δὲ ἀπὸ
 Εὐβοίας μοῦνος. ἐκ δὲ Θεσσαλίας ἦλθε τῶν Σκο-
 παδέων Διακτορίδης Κεραυνίου. ἐκ δὲ Μολοσσῶν
 Ἀλκων. τούτοι μὲν ἔρχοντο ἐκ μνηστῆρες.
 Ἀπικρομένων δὲ τούτων ἐς τὴν παροφίων ἡμέ-
 ρην, ὁ Κλειθένης παρὰ μὲν τὰς πατέρας τε αὐτέ-
 ων ἀνεπέστη, καὶ ἄλλοι ἐκάστου μὲν δὲ, κατέχων
 εἰμαυτὸν, διεπειρᾶτο αὐτέων τῆς τε ἀνδραγαθίας,
 καὶ τῆς ὀργῆς, καὶ παιδουσίας τε καὶ ἔργου, καὶ ἐν
 ἐκάστῳ ἰὼν ἐς σιωποσίῳ, καὶ σιωπᾶσι καὶ ἐς γυ-
 μνάσιά τε ἔλαμψε ὅσοι ἔσαν αὐτέων νεώτεροι. καὶ
 ἔτι μὲν ἐπὶ τῆ σιωπῆ διεπειρᾶτο. ὅσον
 γὰρ κατεῖχε χρόνον αὐτῶν, τῶν πόμυτας ἐποίησε, καὶ
 αἶμα ἔδεινιζε μεγαλοπρεπῶς. καὶ δὴ κού μέλι-
 σα τῶν μνηστῆρων ἠρέσκοντο ἀπὸ Ἀθηνῶν ἀπι-
 κρομένοι, καὶ τούτων μάλιστα Ἰπποκλείδης ὁ Τισάν-
 δρος, ἔπει ἀνδραγαθίῳ ἐκείνῳ, καὶ ὅτι ὁ ἀνέκα-
 ρεν ὧσι ἐν Κορίνθῳ Κυψελίδῃσι ἰὼν παροφίων.

proci contenderunt: quibus Clisthenes
 & curriculum, & palæstram ad certan-
 dum preparauerat. Ex Italia illuc se con-
 tulit Smindyrides Hippocratis filius Sy-
 barita, (florebat autem maxime Sybaris
 ea tempestate) quivnus vir in plurimum
 deliciarum processerat: & Siritanus Da-
 mas Samyris filius, eius qui sapiens ap-
 pellabatur. & hi quidem ab Italia vene-
 runt. Ab Ionio autem sinu Amphimne-
 stus Epistrophii filius Epidamnus. Aeto-
 lus vero Males, germanus Titormi il-
 lius qui Græcos robore fuerat super-
 gressus, & in extrema Ætolia homines
 fugerat. E Peloponneso autem Leoci-
 des Phidonis Argiuorum tyranni filius,
 eius inquam Phidonis qui spatia Pelo-
 ponnensibus statuit, longe omnium
 Græcorum insolentissimus: qui summo-
 tis Eliensium agonothetis, id est, mune-
 rariis, ipse agonotheta extitit in Olym-
 pia, id est, certamen premiumque propo-
 suit: necnon Amiantus Lycurgi filius
 Arcas, ex Trapezunte: & Laphanes A-
 zenus, ex vrbe Pæo, filius Euphorionis
 eius qui (vt in Arcadia fertur fama) in
 domum suam excepit Castorem & Pol-
 lucem, & ob id in omnes homines hos-
 pitalis: & Eleus Agæi filius vir præ-
 clarus. Isti ex ipsa Peloponneso vene-
 runt. Ex Atheniensibus autem, Mega-
 cles, Alcmaonis eius filius qui ad Cræ-
 sum se contulerat: & alter, Hippoclidus,
 Tisandri filius, diuitiis ac forma inter A-
 thenienses præcipuus. Ex Eretria autem
 (quæ per id tempus florebat) Lysanias:
 solus hic ab Eubæa. E Thessalia vero à
 Scopadeis Diaktorides Cranonius. Ex
 Molossis autem Alcon. Tot proci fuere.
 Qui quum ad diem præstitutam adfuis-
 sent, Clisthenes ante omnia patriam
 singulorum familiamque percontatur.
 deinde eos annum apud se detinens, ex-
 ploravit vniuscuiusque & virilitatem &
 iracundiam, & eruditionem, & mores:
 nunc cum singulis, nunc cum vniuersis
 congregiens, & iuniores in gymnasia e-
 ducens: præcipue tamen in conuiujs ex-
 periebatur. quandiu enim eos apud se
 tenuit, omnia fecit ac magnifice accepit.
 Sed ei inter procos præcipue cordi
 erant Athenienses: & illorum magis
 Hippoclidem Tisandri strenuum esse
 iudicabat, quum præsertim eius maiores
 Cypseli Corinthii propinqui fuissent.

CXXXVII

Quum
 Iouis, qui
 dicuntur
 unum
 nios
 um
 here
 habenda
 potatione
 alios
 canere
 dan
 quente
 Clisthenes
 molabat
 quieticent
 sibi
 super
 mox
 capite
 bus
 secundam
 barur
 dens
 continer
 at
 stitulantem
 sustinens
 stimatimon
 Non
 proverbia
 ra
 Hippoclid
 impolito
 proci
 laudo
 vobis
 gratificaret
 puum
 probabans
 verum
 ci
 virgine
 detestiam
 le
 compotes
 huius
 tanquam
 digni
 que
 domo
 per
 genti
 talenta
 Alcmaon
 ham
 despond
 Louente
 con
 pud
 Clisthen
 denus
 quæ
 fuit
 atque
 h
 niz
 per
 Gra

1 Et ab eo tempore in quolibet hospitalitatem exercuit: 2 Et Eleus Onomastus Agæi filius. Atque hi quidem ex ipsa Pel. etc. Valla autem putauit inuicem hic, vt vulgo, appellatum esse nomen, illius autem proprium: quum contra inuicem sit hoc quidem loco nomen proprium, illius autem nomen à patria. 3 Et ex illis magis Hippoclidus Tisandri filius, qui & strenuitate ceteris præstare iudicabatur, & eo quod eius maiores à Cypselidis Corinthiis genus ducerent.

Quum

CXXIX Quum autem destinatus nuptiis dies illuxit, quo ipse Clisthenes edixerat indicaturum se quem ex omnibus deligeret, maectatis centum bobus, in conuiuium tum ipsos procos, tum omnes Sicyonios accepit. Postea vero quam cenatum est, proci certamen de musica habere ceperunt, ¹ pariter & de oratione habenda in medium, procedente autem in potatione, Hippoclidēs, ² quum longe alios antecederet, iussit tibicinem sibi canere *εμμέλειαν*, id est, *sedatum quoddam saltationis genus*. Tibicine obsequente saltauit, sibi quidem placens, sed Clisthenes omnem rem cernens ³ dissimulabat. Post hæc aliquantulum interquiescens Hippoclidēs, iussit aliquam sibi inferri mensam: qua illata, primum super eam Laconicos saltauit modulos, mox alios Atticos: tertio super mensam capite statuto, cruribus veluti manibus gesticulabatur. Ad cuius primam ac secundam saltationem, etiam stomachabatur Clisthenes, cum qui tam impudens esset, generum sibi fieri, tamen sese continebat, nolens ⁴ in eum erumpere: at ubi vidit cruribus veluti manibus gesticulantem, iam se ultra continere non sustinens, inquit, Fili Tisandri, ⁵ desaltasti matrimonium. Cui excipiens ille ait, Non est istud curæ Hippoclidæ. Vnde proverbium factum est. *Non est istud curæ Hippoclidæ*. Tunc Clisthenes silentio imposito, in medium hæc protulit, Viri proci meæ filia, vos equidem omnes laudo, vobisque omnibus, si fieri posset, gratificater, neque vnum è vobis præcipuum probans, neque ceteros improbans: ⁶ verum fieri non potest vt de vnica virgine deliberans, omnium voto satisfaciam. Itaque singulis vestrum, qui compotes huius matrimonii non estis, tanquam dignis meæ filia nuptiis, quodque domo peregre abfuistis, singula argenti talenta dono do: Megacli autem Alcmaonis filio meam filiam Agaristam despondeo ritu Atheniensium. Annuente conditioni Megacle, nuptiæ apud Clisthenem celebratae sunt. ⁷ Hactenus quæ indicandis procis gesta sunt: atque hunc in modum Alcmaonidæ per Græciam celebrati fuerunt.

Ως δὲ ἡ κωμὴ ἐγένετο τῶν ἡμερέων, τῆς τε κατὰ κλισίους τῶ γάμου, καὶ ἐκφάσιος αὐτῆ Κλεισθένης, ὅτι κείναι ἐν πόρτων, θύσας βοῆς ἕκαστον ὁ Κλεισθένης, διώχευ αὐτοὺς τῶ μνηστῆρας καὶ τῶ Σικυωνίους πόρτας. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἐγένοντο ὁ μνηστῆρες, εἶπεν εἶναι ἀμφότε μουσικῆ καὶ τῶ λεγόμενον εὐ μέσον. ὡροῦσης δὲ τῆς πόσιος, κατέχων πολλὸν τῶν ἄλλοις ὁ Ἴπποκλείδης, ἐκέλευσε ὅτι αὐλητῶν αὐλητοὺς ὁ ἑμμέλειαν. πειθομένου δὲ τῶ αὐλητῶν, ὡρχήσατο. καὶ κως ἐωῦτα μὲν ὄρχεσθαι ὡρχεσθαι, ὁ δὲ Κλεισθένης ὄρεων ὄλον ὁ ὡρημα ὡ ὡ ὡ ὡ. μὲν δὲ, ὅτι τῶν ὁ Ἴπποκλείδης χεῖρον, ἐκέλευσε ἵνα τράπεζαν ἐσενεῖται. ἐσελθούσης δὲ τῆς τράπεζης, ὡ ὡ ὡ μὲν ὡ ὡ ὡ ὡρχήσατο Λακωνικὰ γημάτια. μὲν δὲ, ἄλλα Ἀθηναῖα. ὁ τῶν δὲ, τῶ κεφαλῶν ἐρείσας ὅτι τῶ τράπεζαν τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε. Κλεισθένης δὲ τῶ μὲν ὡ ὡ ὡ καὶ τῶ δδύτερον ὄρχεομένου ἀποσυγῶν γαμβρὸν αὐτῶ ὅτι γημάτια Ἴπποκλείδης. ² ὡ δὲ τῶ τῶ ὄρχησιν καὶ τῶ ἀναιδέων, κατέχει ὡ ὡ ὡ ὡ, οὐ βουλομένου ἐκχαλῶναι ἐς αὐτὸν ὡς δὲ εἶδε τοῖσι σκέλεσι χειρονόμησαντα, ἐκέτι κατέχειν διανάμνος, εἶπε, ὡ πᾶσι Τισάνδρου, ἀπαρχήσασθαι γαμβρὸν ὡ γάμον. ὁ Ἴπποκλείδης ὡ ὡ ὡ ὡ εἶπε, Οὐ φροντίζεις Ἴπποκλείδη. ἀπὸ τῶ τῶ μὲν τῶ ὡ ὡ ὡ ζετα. Κλεισθένης δὲ σιγῶν ποιησάμενος, ἐλέξε ἐς μέσον τῶ δὲ, Ἀνδρες παῖδες τῆς ἐμῆς μνηστῆρες, ἐγὼ καὶ πόρτας ὑμεῖς ἐπαμνέω, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, εἰ οἶόν τ' εἶη, χαρίζομαι αὐτῶ, μὴτ' ³ ἕνα ὑμεῶν ἐξαιρετον ἀποκείνων, μὴτε τῶν λοιποῖς ἀποδοκίμαζων. ἀλλ' οὐ γὰρ οἶα τέ ὅστι, μῆς πέρι πῶ ὡ ὡ βουλοῦντα, πᾶσι χεῖ ὡ ὡ ὡ ποίειν. τοῖσι μὲν ὑμεῶν ἀπελασσομένουσι τῶ δὲ τῶ γάμου, τῶ λαττον δὲ γυνεῖου ἐκαστῶ δωρεῶν δίδωμι τῆς ἀξιώσεως, εἴνεκα τῆς ἐξ ἐμῶν γῆμα, καὶ τῆς δὲ οἴκου ἀπιδημῆς. τῶ Ἰ Ἀλκμαῖνος Μεγακλείδης ἐγγυῶ παῖδα τῶ ἐμῶν Ἀγαρίστῶν, νόμοισι τοῖσι Ἀθηναίων. φαρμένου δὲ ἐγγυῶσθαι Μεγακλέος, ἐκεκῶρω ὁ γάμος Κλεισθένης. Ἀμφὶ μὲν κρίσει τῶ μνηστῆρων τῶ ὡ ὡ ὡ ἐγένετο, καὶ οὕτω Ἀλκμαονίδαι ἐβῶθησαν αὐτῶ τῶ Ἐλλάδα.

239

¹ Pariter & de sermone qui in medium proponebatur. Id est, de aliis rebus de quibus incidebat sermo. ² Videtur aliud legisse quam κατέχων, aut id perperam accepisse pro ποίειν. ³ Suspectam habebat. ⁴ Excandescere & in iram præceps erumpere. Ita Bud. ⁵ Bud. hanc interpretationem approbat, perinde est autem ac si diceret, Hactenus impudenti saltatione nuptiis se priuasti, vel, spe nuptiarum, vel nuptiis excidisti. q. d. Exira nuptias saltasti. ⁶ Sed quum de vnica virgine despondenda deliberans, omnium voto satisfacere non possum, singulis quidem vestrum qui circa hæc nuptias repulsam patimini, singula argenti talenta dono, tum quod dignum me censueritis cuius filiam in vxorem duceretis, vel, cuius filia nuptias ambiretis, tum etiam quod domo peregre abfuertis: at Megacli Alcmaonis f. &c. ⁷ Hactenus de iis quæ in ferendo de procis iudicio gesta sunt.

Clisthenes
ad certamen
hic se conuenit
filius Sybaris
me Sybaris
plurimum
itanus Darius
lapiens apud
Italia venet
amphimachus
Aetolus
formiliter
erat super
homines
tem Leocritus
anni filius
spatia Peloponnesu
ge omnium
qui summum
d est, munit
cit in Olympi
que proprie
urgis filius
aphanes Amphorionis
fama) in
rem & h
omines h
us vir pra
neso veno
n, Megac
ad Cretam
ppoclidēs
ma inter A
etria autem
Lyfianias
alia vero a
onius. Ex
proci fuere
ram ad hunc
nia partiam
erconatur.
etnens, ex
rilitatem &
n, & mores
m vniuersis
gymnasia c
onuiuiis ex
eos apud se
nifice accep
cipue cordi
orum magis
num esse
ius maiores
qui fuissent.

Quum

Τούτων δὲ σιωπησάντων, γίνεται Κλεισθένης τε ὁ
 παῖς Φυλακῆ καὶ τῶν δημοκρατίων Ἀθηναίοισι κα-
 τὰ τῆς ἑξέως, ἔχων δὲ οὐνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς πατρὸς
 τῆς Σικωνίου· οὗτος τε δὴ γίνεται Μεγακλῆς καὶ
 Ἰπποκράτης. Ἐκ δὲ Ἰπποκράτους, Μεγακλέ-
 ης τε ἄλλος, καὶ Ἀγαιίης ἄλλη, ἀπὸ τῆς Κλεισθέ-
 νος Ἀγαιίης ἔχουσα οὐνομα. ἢ σιωπησάν-
 τας τε Ξαπίωνος τῶν Ἀειφρονος, καὶ ἔγκυος εὐδ-
 οῦ, εἶδε ὅτι ἐν ταύτῃ, ἐδόκει δὲ λέοντα τεκεῖν·
 καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἕκτει Περικλέα Ξαπίων-
 οῦ. Μετὰ δὲ τὸ ἐν Μαραθῶνι πρῶτον ἡμέρον,
 Μιλτιάδης, καὶ πρῶτον διδοκίμωνος τῶν
 Ἀθηναίοισι, ὅτε μάλλον αὐξήσῃ. αἰτήσας δὲ νέας
 ἐβδομήκοντα, καὶ στρατῶν τε καὶ χημάτων τῶν Ἀ-
 θηναίων, οὐ φερούσας σφι ἐπὶ τῷ ὅτι στρατεύεται
 χερσὶν, ἀλλὰ φασ ἀποστὰς καταπλουσιῶν ἢ οἱ ἐπι-
 ταί· ὅτι γὰρ χερσὶν βιάσθην δὴ ἵνα ἄξουν, ὅταν
 χρυσὸν διπλοῦσιν ἀφθονοῦσιν· λέγων βιάσ-
 θαι, αἰτεῖται νέας. Ἀθηναίοι δὲ τούτοις ἐπι-
 θύοντες πρὸς ἔδωσαν. Παραλαβὼν δὲ ὁ Μιλτιά-
 δης τῶν στρατῶν, ἐπλεεῖ ὅτι Πάρον, φερούσας
 ἔχων ὡς ④ Παριοὶ ἑπὶ τῆς ἀμύνης πρῶτον στρα-
 τούτων τε κέρει ἐς Μαραθῶνα ἄμα τῶν Πέρ-
 σων. τῶν μὲν δὲ πρῶτον λόγων ἡμῶν, ἀτὰρ π-
 νά ἔγκυτον εἶχε τοῖσι Παριοῖσι Δία Λυαγρόν τὸν
 Τισίω, ἔοντα γῆρος Πάριον, Δαβαλόντα μιν πρὸς
 Ὑδαρνεα ⑤ Πέρσιον. ἀπικόμενος δὲ ἐς τὴν
 ἐπλεεῖ ὁ Μιλτιάδης τῆς στρατῆς, ἐπολιόρκει Παρί-
 οισι, ἐγκατελιπόμενος ἐν τῷ τείχεσσι καὶ ἐπι-
 πῶν κήρυκας, αἰτεῖ ἐκαστὸν ἄλγαντα, φασ, ἢ μή-
 οὐ δώσει, ἵνα ἀπονοστήσῃ τῶν στρατῶν, ὡς ἢ ἔξ-
 λησφείας. ④ δὲ Παριοὶ, ὅπως μὲν ἢ δώσωσι Μιλ-
 τιάδῃ τῆς στρατῆς, ὅσῃ δὲ διανοοῦντο. ④ δὲ ὅπως
 Δία φυλάξωσι τὴν πόλιν, τῶν ἐμνησθέντων ἄλ-
 γασθῆναι ὅτι φερούμενοι, καὶ τῆς μάλας ἔσκε ἐκασ-
 τὸν ὅτι μαχόμενοι τῶν τείχεσσι, τῶν ἄμα νυκτὶ ἐξήρετο
 διπλήσιον τῶν στρατιῶν. Ἐς μὲν δὲ τοσοῦτο τῶν
 λόγων ④ πάντες Ἕλληες λέγουσι· τὸ εἰθῶν δὲ
 αὐτοὶ Πάριοι γράσθαι ὡς λέγουσι. Μιλτιάδης ἄ-
 πορέοντι ἐλθεῖν ἐς λόγους ἀιχμαλώτων γυναικῶν, ἐ-
 οῦσαν μὲν Παρίου γῆρος, οὐνομα δὲ ④ εἶ) Τιμοῦ.
 εἶ) δὲ ἑπὶ τῆς ἀμύνης τῶν ἑσθίωνων γυναικῶν. ταύτων ἐλ-
 θούσαν ἐς ὅτι Μιλτιάδῃ, συμβαλθῶσά οἱ, εἶπὸν
 πολλοῦ ποιεῖται Πάρον ἐλθεῖν, ἵνα αὐτὴ ἑπὶ τῆς
 ταύτων ποιεῖται μὲν τῶν μὲν ἑπὶ τῆς ἀμύνης, ④ δὲ ἀπ-
 κόμενοι ὅτι ④ κελωνοὶ ④ πρὸς τῆς πόλεως ἔοντα,
 ἔρκος θεομοφῶρου Δήμητρος ἑπὶ τῆς πόλεως, οὐ δυ-
 νάμενον τὰς θύρας ἀνοῖξαι. ἑπὶ τῆς πόλεως δὲ,

Porro ex horū coniugio, cum Clifthe-
 nes, auo materno cognominis, procrea-
 tur, (qui Atheniensium tribus popula-
 riumque statum instituit) tum Hippo-
 crates: ex Hippocrate vero alius Mega-
 cles & alia Agarista, ab Agarista Cli-
 sthenis nomē habens. quæ nupta Xan-
 thippo Ariphronis filio quum pregnans
 esset, visa est sibi in somnis parere leo-
 nem, paucosque post dies peperit Xan-
 thippo Periclem. ¶ Miltiades autem
 cum antea probatus apud Athenienses,
 tum vero post rem bene gestam in Ma-
 rathone maioribus incrementis auctus,
 petit ab Atheniensibus septuaginta na-
 ues cum propugnatoribus & pecunia,
 non promens eis cui regioni bellum ef-
 fet illaturus, sed tantummodo se illos lo-
 cupletaturum si se sequerentur. Ad eam
 enim regionem se illos ducturum vnde
 affatim aurum nullo negotio reporta-
 rent. His verbis Athenienses erectis a-
 nimis, naues ut petierat tradiderunt.
 Quibus Miltiades acceptis in Parū na-
 uigat, per speciem viciscendæ iniuriæ, quā
 intulerant Parii, quod triremi in Mara-
 thonem vna cum Persis venissent. Hoc
 quidem colore orationis utebatur, sed
 infensus erat Pariiis ob Lyfagoram Ti-
 fci filium, genere Parium, qui ipsum a-
 pud Hydarnem Persam accusauerat. Eo
 postquam peruenit Miltiades, Parios
 intra mœnia coactos obsedit, misso-
 que caduceatore poposcit centum ta-
 lenta: dicens, si ea sibi non darent, se non
 prius illinc abducurū copias quam eos
 euertisset. At Parii non ut quicquam
 pecuniæ Miltiadi darent, sed ut custo-
 dirent urbem cogitabant, cum alia loca
 intersepientes, tum maxime vnde ea op-
 puguari poterat: adeo ut noctu laboran-
 tes, murum duplum quam olim fuerat
 excitarent. Hactenus Græci in hac re
 commemoranda consentiunt: deinceps
 gesta ipsi Parii referunt hunc in modū:
 Miltiadem, quum inops consilii esset,
 adisse atque alloquutū fuisse mulierem
 captiuam, genere Pariam, nomine Ti-
 mon, quæ esset indigenarum deorū ad-
 ministra: hanc, quum in conspectum ve-
 nisset, consilium ei dedisse ut si magni
 faceret Parum capere, exequeretur quæ
 à se præciperentur. Eius deinde præ-
 ceptis auditis Miltiadem accessisse ad ma-
 ceriam quandam ante urbem, qua ma-
 ceria sepitur templum Cereris legife-
 ræ: eamque, quia fores aperire non po-
 terat, transfiliisse: & illam transfillum,
 solarium

30
 40
 50
 60
 70
 80
 90
 100
 110
 120
 130
 140
 150
 160
 170
 180
 190
 200
 210
 220
 230
 240
 250
 260
 270
 280
 290
 300
 310
 320
 330
 340
 350
 360
 370
 380
 390
 400
 410
 420
 430
 440
 450
 460
 470
 480
 490
 500
 510
 520
 530
 540
 550
 560
 570
 580
 590
 600
 610
 620
 630
 640
 650
 660
 670
 680
 690
 700
 710
 720
 730
 740
 750
 760
 770
 780
 790
 800
 810
 820
 830
 840
 850
 860
 870
 880
 890
 900
 910
 920
 930
 940
 950
 960
 970
 980
 990
 1000

CXXXII

CXXXIII

CXXXIV

solarium
 crenatum
 quod quod
 pro foribus
 occupatum
 que me
 Miltiades
 ut neq; pe-
 cans neque
 sex & vigin-
 lato Parii
 rom Timo-
 lentes ob i-
 postquam
 miterentur
 deorum co-
 capiendæ
 quæ Milti-
 virilem fe-
 thia fieri
 eorum ter-
 Miltiades
 ideo ei duc-
 Paris Pythi-
 tem e Paro-
 enes in ore
 Xanthippus
 apud popul-
 nientes circ-
 tionem Milti-
 (neq; enim
 more iacet
 sui, allega-
 expugnata
 nientibus
 in Maratho-
 populi ne ca-
 gunt talentis
 hac Miltiades
 scente femo-
 ta autem tale
 Porro Lem-
 dum obtinuit
 et Attica
 sue iure, sine
 habeo præter
 gefandri filio
 na Atheni-
 regionem qu-
 illis habitan-
 moti circa
 tam, quæ pri-
 ne accipi d-
 1. Miltiades
 modo Miltiades
 sed non esse
 Miltiades
 Miltiades

solarium ascendisse ad aliquid intus faciendum, siue ad mouendum aliquid quod moueri nefas esset, siue ad aliquid, quodcumq; sit agendum. Et quum pro foribus esset, subeunte horrote praecipuum occupatum, eadem via reuertisse, deque maceria defilientem femur conuulsisse. alii in genua procidisse aiunt. Ita Miltiades male habens, domum remeavit. neq; pecuniam Atheniensibus portans, neque Paro parata: vrbe tantum per sex & viginti dies obsessa, & agro populato. Parii, cognito quod ministra deorum Timo Miltiadem admonuisset, volentes ob id de ea supplicium sumere, postquam obsideri desierunt, Delphos miserunt sciscitatum nunquid ministrā deorum condemnarent, quæ rationem capiendæ patriæ hostibus detexisset, quæq; Miltiadi exposuisset sacra quæ ad virilem sexum efferri nefas esset. Id Pythia fieri non permisit, negans Timon eorum rerum esse autorem: sed quia Miltiada non bene obcundum esset, ideo ei ducem malorum apparuisse. Hæc Paris Pythia respondit. Miltiadem autem e Paro reuersum cum alii Athenienses in ore habebant, tum præcipue Xanthippus Ariphronis filius, qui cum apud populum accusauit quod Athenienses circumscripsisset. Cui accusationi Miltiades non per se ipse respōdit, (neq; enim poterat, qui putrescente femore iaceret in lecto) sed pro eo amici sui, allegantes cum alia multa, & Lemnū expugnatā, quam vltus Pelasgos, Atheniensibus tradidisset, tum vero pugnam in Marathone gestam. Interuentu tamē populi ne capitis damnaretur, quinquaginta talentis culpa multata est. Post hæc Miltiades dissoluto atque marcescente femore decessit: quinquaginta autem talenta Cimon filius exoluit. Porro Lemnum Miltiades hunc in modum obtinuerat: Pelasgi posteaquam ex Attica ab Atheniensibus exacti sunt, siue iure, siue iniuria: nam de hoc nihil habeo præter relata: quia Hecatæus Hecafandri filius in sermonibus ait, iniuria. Athenienses enim, quum viderent regionem quæ erat sub Hymessō, quam illis habitandam dederant, mercedem muti circa arcem ducti, bene exultantam, quæ prius mala fuisset, & à nemine accipi digna, liuore captos fuisse &

ίεναι ὅτι ὁ μέγαρον, οὐδὲν ποιήσαντα ἐν ἑσ, εἴτε κινήσοντα ἢ ἄκινήτων, εἴτε ὅτι δὴ ποιεῖ ὡς ἔξοντα. ὡς ἔξοντα τῆσι θυρήσι τε γυμνάσι, καὶ ὡς ἔξοντα φείκης ἄσιν ὑπελθόντες, ὅπισθεν τ' αὐτ' ὁδὸν ἰεῶν. καταθρόσκηλα δ' ἔειμασίω, τ' μηρὸν ἀπαδύωαι. ὅ δ' ἄσιν δ' ἔξοντα ὡς ἔξοντα λέγεται. Μιλτιάδης μὲν νῦν φλαύρωσ ἔχων, ἀπὸ πλεε ὁπίσω, ἔτε χρέματα Ἀθηνάιοι ἀγὼν, ἔτε Γάρον ἀροσκησάμενος, δὴ ἀπολιορκήσας ἔξ, εἴκοσι ἡμέρας, καὶ δηώσας τ' νήσον. Γάριοι δέ

1 οὐ μὲν οὖν ὡς ἢ ὑποζάκορος τ' θεῶν Τιμὸς Μιλτιάδην καληγήσας, ἐξ ἄλλοι μὲν ἀνὴ τετέων ἡμωρήσας, θεοπέρας πέμπασιν ἐς Δῆφους, ὡς σφείας ἡσυχήν τ' πολιορκήσας ἔχε. ἐπεμπον δ' ἐπειρησομένους εἰ κατὰ χρέσον τ' ὑποζάκορον τ' θεῶν, ὡς ἔξοντα ἀμύνην τοῖσι ἔξοντα παλίδος ἀγῶσιν, καὶ ἔξ ἔρσενά γένον ἀρρήσας ἐκφύνασαν Μιλτιάδην. ἢ δ' Ἐυθίη σὺν ἔα, φάσας τ' Τιμὸν εἶναι τ' ἀνὴν τετέων, δὴ ἀ, δεῖν γὰρ Μιλτιάδεα τελευτᾶν, μὴ δὲ φανύωαι οἱ τ' κατὰ κατηγεμόνα. Γάριοι μὲν δὲ ταῦτα ἢ Ἐυθίη ἔχρησε.

2 Ὁ Ἀθηνάιοι δ' ἐκ Γάρον Μιλτιάδεα ἀπονοσῆσαντα ἔχον ἐν σόμασι, οἱ τε δῆσοι, καὶ μάλισα Ξανθίππος ὁ Ἀείφρονος, ὅς θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τ' δῆμον, Μιλτιάδεα ἐδίωκε τῆς Ἀθηνάων ἀπάτης εἶνεκα. Μιλτιάδης δέ, ἄσιν μὲν παρῶν σὺν ἀπελοχέτο, (ὡ γὰρ ἀδύωας, ὡς τε σιπομέου τῆς μηροῦ) ὡς χεῖρ μὲν δὲ αὐτῶ ἐν κλίνῃ, ὑπὸ ἀπολοχέοντο φίλοι, τῆς μέχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι πολλὰ ὅππμενη μὲν οἱ, καὶ τὴν Λήμνου ἀρεσίν ὡς ἔλῶν Λήμνον τε καὶ ἡσάμενος σὺν Πελασγοῖς, πῆδωκε Ἀθηνάιοι. ὡς ἔξοντα μὲν δὲ τοῦ δήμου αὐτῶ, καὶ τ' ἀπόλυσιν τῶ θανάτου, ζημιώσασιν τ' ἀδίκω πενήκοντα ταλαίποισι, Μιλτιάδης μὲν μὲν ταῦτα, σφακελίσι αὐτῶ δ' ἡμερῶν, καὶ σαπέτος αὐτῶ, τελευτᾶ. ἔξ ἔξοντα ταλαίποισι δὲ ἔξοντα ὁ πάσις αὐτῶ Κίμων. Λήμνον δ' Μιλτιάδης ὁ Κίμωνος οὐτῶ ἔχε Πελασγοῖς, ἐπεὶ τε ἐκ τῶς Ἀθηνάων ὑπὸ Ἀθηνάων ἔξ ἔξοντα, εἴτε ὡν δὴ δικάσας, εἴτε ἀδικῶς, τῶ γὰρ ἔξ ἔξοντα φείσας, πλὴν ταλεζόμενα, ὅππ ἐκαπέτος μὲν ὁ Ἡγήσανδρος ἔφασκε ἐν τοῖσι λόγοισι λέγων ἀδικῶς ἐπεὶ τε γὰρ ἰδεῖν σὺν Ἀθηνάιοις τ' γῶρῶν τ' σφίσι αὐτοῖσι ὑπὸ Ἰμμοσὸν εὐδοσαν, ἐδοσαν οἰκῆσας, μισθὸν τῶ τείχεος τῶ πεί τ' ἀκρόπολιν κοτε ἐληλαμένους. ταῦτι ὡς ἰδεῖν σὺν Ἀθηνάιοις ἔξ ἔξοντα μὲν δὲ, τὴν παρῶτερον εἶνα κακίω τε καὶ τῶ μηδενὸς ἀξίω, λαβεῖν φόνον τε καὶ

CXXXV

CXXXVI

CXXXVII

1 Id est, misera morte percutendum esset. 2 Marathoni prælii mentionem subinde facientes, & expugnationis Lemni: quomodo Pelasgos vltus, expugnatam eam Atheniensibus tradidisset. 3 Quum femur ei marcidum, aut, putridum, & emortuum factum esset. Vel, Quum ad siderationem deuenisset, ut quidam interpret. ex Celso. 4 In suis narrationibus. Vel, In suis historicis scriptis. unde alibi vocat νεκροῖς. 5 Et nullo pretio digna, vel, nullius pretii.

ἡμερον τῆς γῆς, καὶ οὕτω βεβαίως αὐτοῖς, ὁδὸν
 ἑλθὼν ἀλλήλων πρὸς φασιν περιγυροῦσι, ὅτι Ἀθηναί-
 οισι, ὡς ὅτι Ἀθηναῖοι λέγουσι, δικαίως βεβαί-
 οισι. καὶ περὶ τούτους γὰρ ὅτι Πελασγοὶ ἔσονται τῶν
 Ὑμησσοῦ, ἐν τῷ τῶν ὄρμενων, ἀδικεῖν ἑαδὲ φοι-
 τῶν γὰρ αἰεὶ τὰς σφετέρας θυγατέρας τε καὶ παῖδας
 ἐπὶ ὕδαρ' ἐπὶ τῶν Ἐνεάκρουων. (οὐ γὰρ εἶ) τῶν
 ὄρμενων σφίσι καὶ ὁδὸν ἑλθὼν ἄλλοισι Ἑλλήσι οἰκέ-
 τας) ὅπως ὅτι ἔλθοιεν αὐτοῖς, ὅτι Πελασγοὶ ἔσονται ὕ-
 βειός τε καὶ ὀλιγοῦς βία ὁδὸν σφείας. καὶ τὰ
 τα μὲν σφίσι ὅτι ἀποχρῆσθαι ποιεῖν, ἀλλὰ τέλος
 καὶ ἐπιβυθίζοντας ἐπιχειρήσειν, ἐπὶ αὐτοῖς φαν-
 νῶσι. ἐκ τούτων ὅτι ἔλθοιεν ὅσοιτο ἐκείνων ἀνδρας
 ἀμείνονας, ὅσον πρὸν αὐτοῖς ἀποκτεῖναι ὅτι Πε-
 λασγοὶ, ἐπὶ σφείας ἐλθόντες ἐπιβουλεύοντες, ὅτι
 ἐλθόντες, ἀλλὰ σφίσι πρὸς τῶν ἐκ τῆς γῆς βεβαίως.
 ὅτι δὲ, οὕτω δὲ ἐκχαρήσαντας, ἀλλὰ τε δὲ χεῖν
 χεῖρα καὶ Ἀἴμων. ἐκείνα μὲν δὲ Ἐκατόμος ἐ-
 λέξε, ταῦτα δὲ Ἀθηναῖοι λέγουσι. Οἱ δὲ Πε-
 λασγοὶ οὗτοι, Ἀἴμων ὅτι νεμόμενοι, καὶ βουλομέ-
 νοι ὅτι Ἀθηναίους ἡμῶν ὄρμενων, ὅτι τε βεβαίως
 μὲν ὅτι Ἀθηναίων ὄρμενων αὐτῶν, πεντηκοντέρις
 κτησάμενοι, ἐλθόντες Ἀρτέμιδι ἐν Βραυρώνι ἀ-
 γνῶστας ὄρμενων ὅτι Ἀθηναίων θυγατέρας. ἐν-
 τὸν δὲ ἀρπάζοντες τούτων πολλὰς, οἷον ἀ-
 ποπλέοντες καὶ σφείας ἐς Ἀἴμων ἀγαθόντες, περὶ
 λαχρῶν εἶπον. ὡς ὅτι τέκνων αὐτῶν αἱ θυγατέρες ἔσονται
 ἐπὶ τῶν ὄρμενων, γλαστοῦ τε τῶν Ἀθηναίων καὶ ὄρ-
 μοις τῶν Ἀθηναίων ἐδιδασκον ὅτι παῖδας. ὅτι δὲ
 οὐτε συμμίγνυσθαι ὄρμενων ἐκ τῶν Πελασγῶν γυ-
 ναῖκῶν παῖσι ἤτερον. εἰ τι τυφλοῖτο ἡς αὐτῶν
 ἔσονται ἐκείνων ἡνός, ἐβοήθειον τε πόρτες, καὶ ἐμῶ-
 ρεον ἄλλοισι. καὶ δὲ καὶ ἀρχειν τε τῶν παῖδων
 ὄρμενων ἐδιδασκον, καὶ πολλὰ ἐπεκράτεον. μα-
 θόντες δὲ ταῦτα ὄρμενων, ἐκ τῶν ὄρμενων ἐδιδ-
 ασκον καὶ σφίσι βουλομένοις, δεινὸν τι ἐσέδωκε. εἰ
 δὲ δὲ ἀρχειν ὄρμενων σφίσι τε βοήθειον ὄρμενων
 παῖδες
 241 πρὸς τῶν θυγατέρων θυγατέρων ὄρμενων παῖδας, καὶ τού-
 των αὐτῶν ἀρχειν πειράσασθαι, ἡ δὲ ἀνδρῶν ὄρμενων
 δὴ τῶν ποιήσασθαι, ἐκ ταῦτα ἐδόξε σφίσι κτεῖναι ὄρμενων παῖ-
 δας ὄρμενων ἐκ τῶν Ἀθηναίων θυγατέρων, ποιεῖν δὲ
 ταῦτα πρὸς πολλοῖς δὲ καὶ τῶν μητέρας αὐ-
 τῶν. ἀπὸ τούτου δὲ τῶν ὄρμενων, καὶ τῶν πρὸς τῶν
 τούτου ὄρμενων ἀρχειν αἱ θυγατέρες, ὄρμενων ἅμα ὄρμε-
 νῶν ἀνδρας σφετέρας ἀποκτεῖναι, νεόμισθαι ἀπὸ
 τῶν Ἑλλάδα τὰ χεῖρα ἔργα πόρτα, Ἀἴμων
 καλέσασθαι. Ἀποκτεῖναι δὲ ὄρμενων Πελασγοῖς

libidine terrarum potiundarum: & ita illinc
 exegisse illos, nulla alia re in excusatio-
 nem allata. Ut autem Athenienses a-
 iunt, iure eiccti, quippe quum essent sub
 Hymesso habitantes, illinc prodire soli-
 tos hanc iniuriam intulisse: Quoties fi-
 liae ac filii Atheniensium ad Nouem fon-
 tes aquarum pergeret, (nulladum enim
 aut eis aut vllis Graecis per id tempus
 mancipia erat) Pelasgos eis per contumeliam & contemptum vim attulisse,
 neque hoc fecisse contentos, ad extre-
 mum manifesto deprehensos, de inua-
 dendis Atheniensibus consilia agitasse.
 se vero adeo meliores quam illi fuerant,
 viros fuisse, vt quum haberent faculta-
 tem interimendi eos quos sibi infidia-
 tos deprehendissent, tamen noluerint:
 sed eis praceperint vt e regione exce-
 derent: atque ita illos solum vertentes,
 tum alia loca tum vero Lemnum obti-
 nuisse. Illa Hecataeus, haec Athenien-
 ses aiunt. At Pelasgi hanc Athenien-
 sium iniuriam vlciscendi auidi, si qui
 Lemnum incolebant, gnari quando dies
 festi Atheniensium celebrarentur, bi-
 remibus instructis, infidias manipula-
 tim collocarunt vxoribus Atheniensium
 diem festum Dianae apud Brauronem a-
 gentibus: permultisque illarum illinc
 raptis abierunt, & in Lemnum delatas
 pro concubinis habuerunt. Haec feminae
 posteaquam filiis abundauere, lingua
 eos Attica ac moribus Atheniensium
 imbuerunt. At illi consuetudinem cum
 Pelasgidum filiis habere abnuebant: &
 si quis e suis ab illorum vlllo vapularer,
 cuncti auxilio aderant, & mutuo sese
 tutabantur: ac dignos se qui aliis pue-
 ris dominarentur existimabant, atque
 adeo longe praeualebant. Qua re ani-
 maduersa Pelasgi, inter se colloquuti
 sunt, considerantesque rem esse indi-
 gnam, inter se dicebant, Si nunc,
 dum pueri sunt, dignoscunt sibi opitu-
 lari aduersus filios vxorum legitima-
 rum, quas virgines duximus, & eis con-
 tinuo praesse conantur, quidnam faci-
 ent in virilem adulti aetatem? itaque
 quum id eis altius infedisset, placitum
 est vt eos filios e matribus Atticis su-
 sceptos necarent. his necatis, addunt
 & caedes matrum. Ex hoc facinore,
 & illo superiore feminarum, quae viros
 suos vna cum Thoante interemerunt,
 vsu receptum est per Graeciam vt teter-
 rima quaeque facinora Lemnia appel-
 lentur. Pelasgi, quum eis post necem

1 Nauibus quinquaginta remorum. 2 Auxilio Thoantis. Erasim.

liberorum
 fructum
 cas vt priu
 liberorum
 ferunt per
 senum m
 penas
 pendere
 duros le
 thenies
 poterat
 omnium b
 Pelasgos it
 trudere. T
 re, Si nau
 nos e velt
 het, ita de
 mus. Hoc
 posse. nar
 strum ver
 aenus. T
 icctis anni
 Hellepon
 Miltiades
 perflantib
 ionefo, fol
 preceptiq
 rent: redig
 lum, quod
 sperassent.
 dem obrem
 non agn
 ticam, tan
 dirionem
 sunt Athe

liberorum atque vxorum neque tellus fructum redderet, neq; vxores neq; pecus vt prius gignerent, pariter fame & liberorum orbitate vexati, Delphos miserunt petitum aliquod laxamentū presentium malorum. Iussi autem à Pythia pœnas Atheniensibus quas illi vellent pendere, Athenas iere: pollicitique sunt duros se pœnas illis omnis iniurix. Athenienses, stratis in curia toris quam poterāt splendidissime appositaq; mensa omnium bonorum refertissima, iusserūt Pelasgos ita se habentem regionem sibi tradere. Tunc Pelasgi excipientes dicere, Si naus vento aquilone atq; vno die nos è vestra regione in nostram prouehet, ita demum quod vos petitis trademus. Hoc dixere quod scirent fieri non posse. nam Attica multo magis ad austrum vergit quam Lemnus. Hæc hætenus. Tūc compluribus deinde interiectis annis, vbi Chersonesus quæ est in Helleponto, Atheniensium ditionis fuit, Miltiades Cimonis filius, ventis et ceteris perflantibus, ex Eleunte quæ est in Chersoneso, soluens, in Lemnum delatus est, præcepitq; Pelasgis vt ex insula excederent: redigens eis in memoriam oraculum, quod nunquam illi expletum iri sperassent. Quorum Hephæstiensis quidem obtemperauerunt: Myrinæi autē, non agnoscentes Chersonesum esse Atticam, tandiu obsessi sunt donec in ditionem venerunt. Ira Lemno potiti sunt Athenienses atque Miltiades.

Ἰὸν σφέτεροις παῖδας τε καὶ γυναῖκας, ὅτε γῆ καὶ πῶν ἔφερε, ὅτε γυναῖκας τε καὶ ποιμένα ὁμοίως ἔτικτον ὡς καὶ παρὰ τὸν Πιεζόμενοι ἢ λιμῶν τε καὶ ἀπαίδης ἐς Δελφὸς ἐπέμπον, λύσαι ἵνα ἀποσώζοντο τῶν κακῶν. ἢ ἢ Πυθίη σφέας ἐκέλευε Ἀθῆναίῳσι δίχας δίδοναι ταύτας ἴσας αὐτοῖσι Ἀθῆναίῳσι δικάσωσι, ἢ λῆθόν τε δὴ ἐς τὰς Ἀθῆνας ἢ Πελασγοῖσι, καὶ δίχας ἐπαγγέλλοντο βυζόμενοι δίδοναι πᾶσι τὸ ἀδικήματος. Ἀθῆναίῳσι ἢ ἐν τῷ αὐτοῦ κλίματι ἰσώσαντες, ὡς εἶχον καλλιπῆρα, καὶ τράπεζαν ἑπιπλέειν ἀγαθῶν πρῶτων ἡρώων, ἐκέλευον τοὺς Πελασγοὺς τὴν χάριν σφίσι πᾶσι δίδοναι ὅτι ἔχον. ἢ ἢ Πελασγοῖσι ἰσώσαντες εἶπεν, Ἐπεὶ ἀνθρώπων ἀνέμω ἀντιμέθῳ νῆος ἕξασθαι ὅτι ὑμετέρας ἐς τὴν ἡμετέραν, ὅτε πρῶτος ἦν. τῶν εἶπαν, ἑπιπλέειν ἡμετέροις, ὅτε ἀδύνατον ἦν ἰσώσαι. ἢ ἢ Ἀθηναίῳσι ἰσώσαντες, πολλὸν τὸ Λήμνος. Τότε μὲν τοῖσι ἑτέροις ἢ χάρτα πολλοῖσι ὑπερῶν τοῦτων, ὡς ἢ Χερσονήσος ἢ ἐπὶ Ἐλλησπόντῳ ἐγένετο ἰσώσαι Ἀθῆναίῳσι, Μιλτιάδης ὁ Κίμωνος, ἐτησίῳ ἀνέμω κατενεκώτων, νῆι καταύσας ἐξ Ἐλεοντος τῶν ἐν Χερσονήσῳ ἐς τὸν Λήμνον, ἡρώων ἐξείναι ὅτι τῆς νῆος τοῖσι Πελασγοῖσι, ἀναμνήσκων σφέας ὅτι χρηστὴν ὅτι ἕδαμά ἢ ἡλπισαν σφίσι οἱ Πελασγοὶ ἑπιπλέειν. ἢ ἢ φασίτες μὲν νῶν ἐπέγοντο. Μυρινῆσι ἢ, ὅτι στήνισκῶν ἢ ἢ Χερσονήσῳ Ἀθηναίῳσι, ἐπολιόχοντο, ἐς ὅτι αὐτοῖσι πρῶτος ἦν. ὅτε δὲ Λήμνον ἔχον Ἀθῆναίῳσι τε καὶ Μιλτιάδης.

CXL

